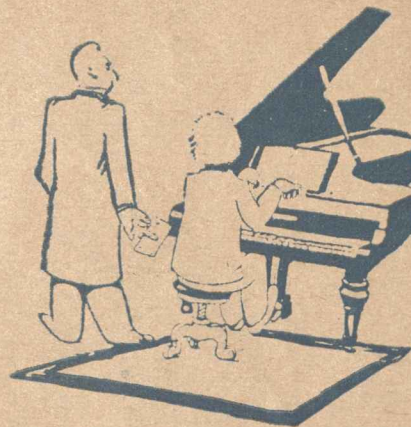

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΕΞΕΝΑ

ΓΙΑ ΝΑ
ΑΠΟ-
ΡΗΤΕΓΙΑ ΝΑ
ΓΕΛΑ-
ΤΕΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΡΕΦ-
ΣΚΥ

Ο Παντερέφσκυ, ο διάσημος Πολωνός συνθέτης, πιανίστας και πολιτικός, υπέστη πρό όλίγων μηνών ένα πάθημα, που δείχνει πώς κι' ο ένδοξότερος άνθρωπος ακόμη εις ένα ώριμο κύκλο είναι γνωστός, και πώς όταν δεν ξέρει κανείς με ποιόν έχει να κάνει, μπορεί να θρῆ μετριώτατο και τὸν καλλίτερο καλλιτέχνη. Ο Παντερέφσκυ λοιπὸν παραθέριζε στὸ Σαμονί τῆς Γαλλικῆς Ἑλβετίας καὶ ἔμενε σ' ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο, πού μόλις εἶχε ἀλλάξει διευθυνσι. Ἐνα θρόνου, πού καθόταν κι' ἔτρωγε, τὸν πλησίασε ὁ διευθυντής καὶ τοῦ λέει εὐγενικά με κάποιον διαταγμό: «Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ ἔμαθα πὼς εἰσθε πιανίστας καὶ ἐπειδὴ ὁ πιανίστας μας ἀρρώστησε ἐξαφνικὰ ἤθελα νὰ σὰς προτείνω ἂν δέχεσθε νὰ παίξετε γιὰ δυο-τρὲς ὥρες στὸ μπάρ καὶ θὰ σὰς πληρώσω τριάντα φράγκα».

Γελώντας κάτω ἀπὸ τὰ μoustάκια τοῦ ὁ Παντερέφσκυ, δέχτηκε πρόθυμα καὶ κάθησε στὸ πιάνο.

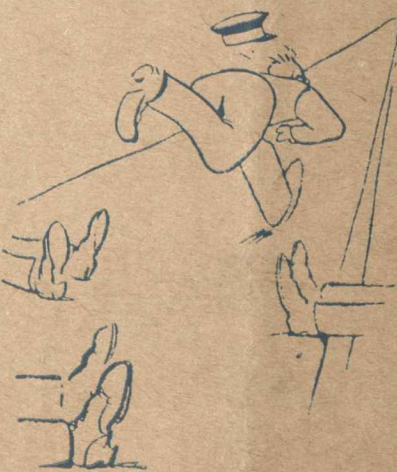
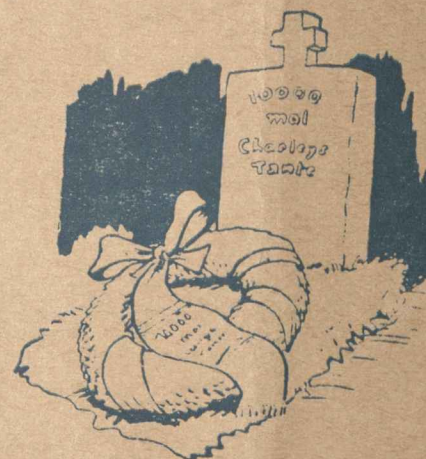
Δὲν εἶχε παίξει περισσότερο ἀπὸ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν τὸν πλησίαζεν ὁ διευθυντής, τοῦ χώνει κρυφὰ τριάντα φράγκα στὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθυρίζει, ὅτι τὸν παρακαλεῖ πολὺ νὰ πάψῃ. Ἀπλούστατα, τὸ παῖχμά του... δὲν εἶχε ἀρέσει!

ΝΗΣΙΑ ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ

Σ' ἓνα ἀπὸ τῆ τελευταία φύλλα τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» δημοσιεύεται ἡ ἐξῆς ἀγγελία:

«Ἐννοικιάζονται κατάφυτοι καὶ γραφικαὶ νῆσοι εἰς ἀπόστασιν 10 μέχρι 300 μιλίων ἀπὸ τῶν ἀγγλικῶν ἀκτῶν. Τιμὴ: 75 λίραι καὶ ἄνω».

Μὴ νομίζετε πὼς πρόκειται γιὰ κανένα ἀστεῖο. Τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν περιβάλλουν χιλιάδες ἀπὸ μικροσκοπικὰ νησάκια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα ἀνήκουν στὸ δημόσιο καὶ ἄλλα σὲ ἰδιώτες. Τὰ νησάκια αὐτὰ τὰ νοίκιασε ἓνας ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας, ἔχτισε ἐπάνω μικρὰ ἐξοχικὰ σπιτάκια, σκηνές, ἔκανε ἐγκαταστάσεις λουτρῶν, ὀργάνωσε ἰδιαίτερη ὑπηρεσία προμηθείας τροφίμων καὶ ἄλλων

εἰδὼν καὶ τώρα τὰ ὑπενοικιάζει με μεγάλο κέρδος στοὺς Ἀγγλους παραθεριστάς πού θέλουν νὰ κάνουν γιὰ ἓνα μικρὸ διάστημα τὸν Ροβινσῶνα. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ διασκέδασις δὲν λείπει καὶ τὸ μεγαλειότερο κοσμικὸ γεγονός τοῦ καλοκαιριοῦ ἦταν ἡ σουρπρίζ πάρτυ πού δόθηκε τὸ καλοκαίρι στὸ νησάκι τῶν πλουσιῶν Ντάφ - Γκόρντον, ὅπου οἱ προσκεκλημένοι κατέφθαναν μασκαρεμένοι ὡς πειρατὰ κι' ἔκαναν πραγματικὴ ἐπιδρομὴ ἐναντὶν τῶν κατοίκων τοῦ νησιοῦ... με ἴδια τὰ παρέρχοντα!

ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΟΡΕΣ ΤΟΝ
ΙΔΙΟ ΡΟΛΟ

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς πέθανε στὸ Σίδνεϊ τῆς Αὐστραλίας, σὲ ἡλικία 93 ἐτῶν, ὁ ἠθοποιὸς Μπέντφορντ. Ὁ ἠθοποιὸς αὗτος εἶχε καταρρίψει ἓνα μοναδικὸ ρεκόρ μεταξὺ ὅλων τῶν συναδέλφων του: εἶχε παίξει δέκα χιλιάδες φορές τὸν ἴδιον ρόλον στὴν πασίγνωστη κωμῶδα «Ἡ Θεία τοῦ Καρόλου», ἐπὶ πενήντα πέντε συνεχῆ χρόνια, δηλαδὴ ἀπὸ ἡλικίας τριανταπέντε ἐτῶν δὲν εἶχε παίξει ἄλλον ρόλο: Κάποιος φίλος του εἶχε στοιχηματίζει μαζὺ του ὅτι στὸ τέλος τῆς διαρκῆς ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ρόλου θὰ τὸν καταντούσε τρελλόν καὶ ὁ Μπέντφορντ εἶχε δεχθῇ τὸ στοιχημὰ καὶ τὸ εἶχε κερδίσει θριαμβευτικά.

ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΘΗΣΕΙ ΜΕ ΤΡΕΛΟΝ...

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι πού δὲν ἔχουν τὴν ψυχικὴ ἀντοχὴ τοῦ Μπέντφορντ καὶ ἐπαληθεύουν κατὰ τραγικὸν τρόπο τὴν παροιμίαν: «Ὅποιος καθῆται με στράβω, ὡς τὸ πρῶτο ἀπολοιοθρῖζει». Πρό ὀλίγων ἡμερῶν στὴν Κρακοβία ἐθεάθη ἓνας ἄνθρωπος με στολὴ κλητήρος νὰ τρέχῃ στοὺς κεντρικοὺς δρόμους ἀμνηστῶντας αὐτοκίνητα καὶ τράμ καὶ ρίχνοντας κάτω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού συναντούσε μπροστου. Ὅταν, με πολλὰς δυσκολίας κατάρθωναν νὰ τὸν συλλάβουν, ἀπεδύχθη ὅτι ἦταν ὁ φύλαξ Κροπατσέκ τοῦ Δημοτικοῦ Φρενοκομείου. Ὁ δυστυχημένος μ' ὅλο πὺ ὑπερβολὴ ἀπὸ δέκα χρόνια στὸ φρενοκομεῖο, δὲν εἶχε δεῖξαι ποτὲ κανένα σημεῖον μούρλιας, ὡς τὴν ἡμέραν πού ἔφεραν ἓνα κανονοργιον τρελλῶ στὸ φρενοκομεῖο, ὁ ὁ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 100)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ
προηγούμενο)

Κάτι ζωντανὸ θρῖσκοταν ἐκεῖ κοντά τους.

Ὁ Λίλιμπελ ἀναπήδησε περίτρυμος καὶ τὰ μάτια του γλῆγκαν κατάσπρα μέσ' στὸ σκοτάδι.

— Ἀρκούδα! Ἀρκούδα! φώναξε σκαρφαλώνοντας, μ' εἰκηνσίαν μαϊμούς στὸ δέντρο πού τοὺς εἶχε χρησιμεύσει γιὰ νυχτερινὸ καταφύγιο. Γρηγόρα, κύριε Φίλιππε, ἀνέβητε καὶ σεῖς, γιατί ἀλλιῶς θὰ σὰς φάῃ ἡ ἀρκούδα.

— Δὲν μπορῶ!... Δὲν μπορῶ ν' ἀνέβω στὸ δέντρο με τὰ παιδιὰ καὶ δὲν θέλω νὰ τ' ἀφήσω! ἀπάντησε ἀποφασιστικά ὁ Φίλιππος.

— Εἶναι ἀρκούδα! Εἶναι ἀρκούδα, σὰς λέω! ἐπέμεινε ὁ Λίλιμπελ.

— Ὅχι, δὲν ὑπάρχουν ἀρκούδες ἐδῶ, εἶπε ὁ Φίλιππος. Θανάτω ἓνα σπέρτο καὶ θὰ πάω νὰ δῶ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ παιδιὰ εἶδαν ἓναν πελώριο ὄγκον νὰ κινεῖται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ὁ Φίλιππος ἀναψέ ἓνα σπέρτο γιὰ νὰ διακρίνῃ καλλίτερα.

— Ἀγελάδα! Εἶναι ἀγελάδα!

— Ναι, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄγρια ἀγελάδα, ἀπάντησε φρόνιμα ὁ Λίλιμπελ, χωρὶς νὰ κουνηθῇ καθόλου ἀπ' τὸ καταφύγιό του, καὶ ἡ ἄγριος ἀγελάδα εἶναι κακὴ...

— Μὰ ὄχι, σοὶ λέω... Μὴ φοβῶσαι... Εἶναι μιὰ ἡμερὴ ἀγελάδα πού θόσκει ἡσυχά-ἡσυχά... Μπορεῖς νὰ κατεβῇς... Δὲν θὰ μὰς πειράξῃ...

— Δὲν θὰ μὰς πειράξῃ θέβαια, ἂν εἶναι ἡμερῇ... Μὰ ἂν εἶναι ἄγρια; ἀπάντησε Λίλιμπελ.

Καὶ, διστακτικὰ, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει με πολὺ λιγώ-τερη γρηγοράδα ἀπὸ ἐκείνη με τὴν ὁποία εἶχε ἀνέβῃ.

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἡ πείνα νίκησε τοὺς φόβους τους.

— Ἀνάψτε, ἀκόμα ἓνα σπέρτο, κύριε Φίλιππε, νὰ δῶ μήπως ἡ ἀγελάδα εἶναι ἄγρια. Ἄν εἶναι ἡμερῇ, θὰ τὴν ἀρμέξω καὶ θὰ ποῦμε ἀφθονο γάλα. Ἐξέρω πολὺ καλά ν' ἀρμέγω ἡμερῆς ἀγελάδες.

Καὶ, πραγματικά, ὁ Λίλιμπελ ἤξερε νὰ τὸ κάνει ὅλα — φτάνει νὰ ἐπρόκειτο περὶ φαγητοῦ.

Ἀλλὰ τὸ σπέρτο πού εἶχε ἀνάψει ὁ Φίλιππος ἦταν τὸ τελευταῖο πού εἶχε κι' ἐπείπε τώρα νὰ περιμένουν νὰ ζημερώσῃ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πρότασις τοῦ Λίλιμπελ.

Τὸ προσκύνημα τῶν μάγων.

Τραγουδῶντα
ΤΗΝ ΑΥΓΗ

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ δυὸ παιδιὰ τρῶπασαν πάλι στὸ κοῦφωμα τοῦ δέντρο. Ὁ Φίλιππος εὐχαριστήμενος πού αἰσθανόταν κοντά τους τὸ ἀθάτο καὶ ἀκακο ζῶο, πού τόσο τρώμαξε στὴν ἀρχὴ τὸ φίλο του, θ' ἀποκοιμῶταν γρήγορα ἂν ὁ Λίλιμπελ δὲν ἀρχίζε πάλι τὰ παραπόνονα.

— Κρυώνω!... μουρμούριζε ὁλοένα. Πάγωσα... Θὰ πεθάνω...

— Πάρε τὸ ἐπανωφόρι μου! τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος.

— Ὅχι, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Φίλιππε! ἀπάντησε ὁ Λίλιμπελ. Εἶστε ἀρρωστος... Ὅχι, δὲν θέλω νὰ πάρω τὰ ροῦχα σας...

Καὶ, σὰν νὰ κατάλαβε ἑξαφνα πόσο κακὸ πρᾶγμα εἶναι ὁ ἐγωϊσμός, ἔπαυσε νὰ παραπονῆται, χόθηκε μέσα στὰ ξερά φύλλα, ὅσο πιὸ θαθεῖα μπορούσε καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε.

Ὁ Φίλιππος ἔβγαλε τότε τὸ ἐπανωφόρι του, τὸ ἔρριξε ἀπάνω στὸν Λίλιμπελ, τὸν σκέπασε με τρυφερότητα καὶ, ἀφοῦ ξεπλώθηκε κοντά του, ἀποκοιμήθηκε κι' αὐτός.

Ἀλλὰ ὁ ὕπνος του ἦταν πολὺ ἀνήσυχος καὶ ταραχ-μένος, σὰν νὰ εἶχε δυνατό πυρετό.

Ὅταν ξύπνησε τὸ πρῶτο ἦταν πολὺ ἀρρωστος. Εἶχε ζάλη καὶ πονοκέφαλο. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ πονούσαν τρομερά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σηκωθῇ. Ὡστόσο, με μεγάλη δυσκολία, κατάρθωσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

Ἡ ἀγελάδα ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ. Ὁ Λίλιμπελ πού εἶχε σηκωθῇ κι' αὐτός, ἔτρεξε νὰ τὴν ἀρμέξῃ. Τὸ θερμὸ καὶ παχὺ ἐκεῖνο γάλα, ἀναζωογονήσε τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὁ Λίλιμπελ, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ πρακτικὸ μυαλό, δταν ἐπρόκειτο γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς κοιλίας του, εἶχε τὴν προνοητικότητά νὰ γεμίσῃ κι' ἓνα γάλλικον δοχεῖο πού εἶχε μαζί του γιὰ νὰ ἔχουν στὸ ταῖδι.

Σιγά-σιγά, ὁ Φίλιππος ἀνέκτησε τὴς δυνάμεις του. Σ' αὐτὸ συνέβαινε, ἐκτός ἀπὸ τὸ καλὸ ἐκεῖνο πρόγευμα καὶ ὁ ζεστός πρῶτος ἡλιός.

Ἀλλὰ πρὶν ξαναρχίσῃ τὴν πορείαν θέλησε νὰ περιπατήσῃ λίγο καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Πάτερ Ἰωσήφ. Φαίνεται ὅτι ὅμως τὴν ἐκπλήξῃ τοῦ καὶ τὴ λύπη του, ὅταν ἀνοῖξε τὸ κλουβὶ καὶ εἶδε τὸ ἓνα ἀπ' τὰ ποντικάκια, τὴ φτωχὴ χιονένια, κατὰκειτὴ κάτω, ψυχρὴ καὶ χωρὶς πνοή...

Ἦταν τὸ πιὸ ἀδύνατο, τὸ πιὸ λεπτὸ ἀπὸ τὰ ζωαράκια καὶ, παρὰ τὸ θανάτου, δὲν εἶχε μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ ἡ δυστυχισμένη στὸ δυνατό νυχτερινὸ κρύο.

Ἦταν τὸ πρῶτο στοιχημὰ πού συνέ-

θαίνα στα παιδιά. Ο Φίλιππος δεν μπορούσε ακόμα να το πιστέψει και, για πολλή ώρα, στεκόταν και κύτταζε με δακρυσμένα μάτια το άψυχο εκείνο σώμα... Κατόπιν το έβαλε κάτω απ' τα ρούχα του, με την ελπίδα ότι η ζέση του σώματός του θα το αναζωογονούσε...

Μα το πόσο κακό!... Χαμένη ελπίδα!... Τότε αφού πήραν όλες τις δυνατές προφυλάξεις για να μη συμβεί παρόμοιο δυστύχημα και στα άλλα ποντικάκια, τα παιδιά εξακολούθησαν το δρόμο τους περίλυπα.

ΛΛ΄

ΟΤΑΝ ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ Η ΕΛΠΕΣ

*Ήταν πειά η εποχή που τα άνθη των ελίων και των γιαισεμίων γέμιζαν την ατμόσφαιρα με τις θελκτικές τους ευωδίες.

Δυο μήνες και περισσότερο τώρα, οι δυο μικροί φυγάδες οδοιπορούσαν χωρίς διακοπή. Μα από ημέρα σε ημέρα, το ταξίδι γινόταν πιο επίπονο και, από ημέρα σε ημέρα επίσης, η δύναμεις του Φίλιππου έλαττωνόντουσαν.

*Η κακοκαιρία, το κρύο, η πείνα και η παντοειδής στερήσεις και κακουχίες είχαν καταβάλει το λεπτοκαμωμένο παιδί και το είχαν κάνει τόσο ισχνό και χλωμό, ώστε νόμιζε κανένας πειά ότι η ημέρες του ήταν μετρημένες.

Τού ήταν αδύνατον πειά να περπατάει, χωρίς να σταματάει κάθε τόσο για να ξεκουράζεται. Και όμως ήταν πάντα κουρασμένο κι αισθανόταν δι-αρκή και άκατανίκητη την ανάγκη του ύπνου.

Δεν είχε πειά δρεζί και δεν έτρωγε σχεδόν καθόλου. *Αν, στο δρόμο, δεν τον λυπόντουσαν οι άγαθοι χωρικοί, οι οποίοι τον έπαιρναν στ' αμάξια τους, θα έπεφτε χωρίς άλλο κάτω για να μη σηκωθεί πειά και το ισχνό σώμα του θα εύρισκε εκεί για πάντα την ανάπαυση.

Παρ' όλ' αυτά, το θάρρος της ψυχής του δεν τον είχε εγκαταλείψει. *Ετσι, αναστήριξε την αδυναμία του σώματός του με την ψυχική δύναμη.

*Ήταν ακόμη πρόσχαρος κι αισιόδοξος. Πολλές φορές, ενώ ο πυρετός τον φλόγιζε, φώναζε:

— Δεν είμαι άρρωστος... Είμαι κουρασμένος μόνο... *Αλλά δεν είναι τίποτε... Θα μου περάσει... *Εμπρός... Και εξακολούθησε το δρόμο του ως του έπεφτε εξαντλημένος και καθόταν στο χείλος κανενός χαντακιού, ανίκανος πειά να προχωρήσει.

Και τότε τον έπαιρνε στη ράχη του ο Αλιμπέλ, αν ήταν ανάγκη να διαστούν και να φτάσουν πριν νυχτώσει σε κανένα σπίτι ή σε κανένα αγρόκτημα.

*Ετσι προχωρούσαν άργα και με δυσκολία. *Αλλά οπωσδήποτε προχωρούσαν.

Μια βραδιά, από έναν ψηλό λόφο, στον οποίο είχαν φτάσει, είδαν μια μεγάλη και ωραία λίμνη, η οποία φαινόταν σαν ανυπέβλητο εμπόδιο ανάμεσα απ' αυτούς και την αγαπημένη χώρα, στην οποία πήγαιναν.

*Ήταν πειά Μάιος, το φεγγάρι σκόρπιζε το ασπρόμαυρο του φως, και τα πεύκα, από τα οποία ήταν καταφύγος ο λόφος, γέμιζαν ευωδίες τον αέρα.

*Η γη ήταν γεμάτη από ένα πυκνό στρώμα φύλλων. Ο Φίλιππος εξαπλώθηκε επάνω σ' αυτό με τόση ευχαρίστηση, δεν είχε αισθανθεί ποτέ από την αρχή του ταξιδιού τους. Νόμιζε ότι είχαν φτάσει πειά στο τέρμα.

*Η λίμνη εκείνη ήταν χωρίς άλλο η ελπίδα τους. Εκείνη δηλαδή κοντά στις όχθες της οποίας ήταν χωμένος η Νέα Όρλεάν.

Το φως του φεγγαριού του την έδειχνε πολύ κοντά και νόμιζε ότι το θρόισμα των πεύκων ήταν ο φλόισος των κυμάτων της...

Λίγο ακόμα και θάφταναν εκεί. Και όμως, στην πραγματικότητα, η λίμνη εκείνη ήταν μακριά και έπρεπε να περπατήσουν πολύ, παραπάλαι ακόμα για να φτάσουν...

Την νύχτα εκείνη, ο Φίλιππος ήταν πολύ άρρωστος. Τον είχε πιάσει δυνατός πυρετός και του ήταν αδύνατον να κοιμηθεί.

*Ο Αλιμπέλ καθόταν κοντά του, τον κοίταζε κι έκλαιγε.

— Γιατί κλαίς, Αλιμπέλ; τον ρωτούσε ο Φίλιππος. Γιατί κλαίς; Δες τί όμορφο που είναι το φεγγάρι. Μοιάζει να είναι πώς έχω φτερά και πώς μπορώ να πετάω κι έτσι...

— Κλαίω, κύριε Φίλιππε, απάντησε ο μικρός μαύρος, γιατί είστε άρρωστος και δεν θα μπορούσατε να περάσουμε τη λίμνη. Πι να κάνουμε; Δεν μπορούμε θέλω να περπατήσουμε απάνω στα νερά της... *Από το άλλο μέρος ακριβώς είναι η Νέα Όρλεάν, με πώς θα φτάσουμε εκεί αφού δεν μπορούμε να περπατήσουμε απάνω στα νερά;

— Μπορούμε να μετάνουμε για πάντα εδώ και να ξεκουραστούμε γλυκύτατα, απάντησε ο Φίλιππος, παραμυθώντας. Ναί, μπορούμε να μένουμε για πάντα, έτσι. Είναι τόσο όμορφο εδώ!...

— Όχι! *Όχι! Δεν μπορούμε να μένουμε εδώ! φώναξε ο Αλιμπέλ, θρηνηνώντας. Πρέπει να περάσουμε τη λίμνη...

— Μου φαίνεται πως είμα στον κήπο της θείας *Αντωνίας, εξακολούθησε ο Φίλιππος.

— Πρέπει πρώτα να περάσουμε τη λίμνη για να φτάσουμε στον κήπο της θείας *Αντωνίας, απάντησε ο Αλιμπέλ, θρηνηνώντας πάλι δυνατά.

— *Ανθίσαν η θύκη κι η γιαισεμιά!... ξανά ο Φίλιππος. *Ω! τί ωραία!

που μυρίζουν...

— Όχι, κύριε Φίλιππε, δεν μυρίζουν γιαισεμίες. Πάντα ο Αλιμπέλ. *Εδώ δεν είναι γιαισεμίες. Μόνο πεύκα υπάρχουν κι' αυτά μυρίζουν έτσι.

— *Ελα, Δέσ, συνέχισε ο Φίλιππος. *Ελα, πάμε να θρούμε τη Σελίνα...

— Καλέ τί λέτε, κύριε Φίλιππε; Πώς θα πάμε να θρούμε τη Σελίνα, χωρίς να περάσουμε τη λίμνη; είπε ο Αλιμπέλ, σκύβοντας για να δει καλύτερα τον μικρό άρρωστο... *Α! κοιμάται... εξακολούθησε... διεισδύοντας και παραμυθάζει, αλλοίως δεν θα έλεγε τέτοιες ανοησίες. *Α, είναι άρρωστος, πολύ άρρωστος... Και τώρα τι θα κάνουμε;... Πώς θα περάσουμε τη λίμνη;...

*Εξάφνης, ο μικρός μαύρος σήκωσε το κεφάλι του και στάθηκε για ν' ακούσει. Κατόπιν εξαπλώθηκε και κούλησε τ' αϊτή του στο χώμα για ν' άφουγκραστεί καλύτερα.

— Κάποιο τραίνο περνάει! μουρμούρισε. Το άκουσα που ζυγώνει... *Αν είμαστε κάτω στη γραμμή μπορούμε να μάς πάρει... *Ω! ναί, δεν θ' άφηναν έτσι ένα άρρωστο που κοιμάται να πεθάνει, που διεισδύεται και παραμυθάζει και δεν ξέρει πειά τί λέει... Πρέπει να πάμε κει κάτω... (Ακολουθεί)

ΠΡΟΣΩΠΑ: *Ένας πόλιμαν, ο κ. Πριμώ. (Θά είναι η ώρα 3 το πρωί. *Ο κ. Πριμώ κάθεται σ' ένα πάγκο, σε μια κεντρική λεωφόρο των Παρισιών, και παρακολουθεί σαν ατμομηχανή έτοιμη να ξεκινήσει. Περνά ένας πόλιμαν, τον βλέπει, κοινοποιείται και τον χτυπά διαρκά στον ώμο.)

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. ΤΙ κάνεις εσύ αυτό;

ΠΡΙΜΩ. (Ανοίγοντας τα μάτια του). — Είναι έτοιμη η σαλάτα, *Αντουανέττα;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Δεν είμαι η *Αντουανέττα!

ΠΡΙΜΩ. — Ναί, καλά λές. Δεν μοιάζεις διόλου... Μονάχα το μουστακάκι της έχεις... (*Έτοιμάζεται να συνεχίσει τον ύπνο του.)

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (Τον τραντάζει και πάλι). — Μα δεν το κατάλαβες ακόμα ότι κοιμάσαι στον δρόμο;

ΠΡΙΜΩ. — *Α! γι' αυτό έψαχνα να θρώ το μαξιλάρι μου και δεν το εύρισκα... Δεν μου λές, αλήθεια, κύριε πόλιμαν, τί ώρα είναι;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Τρεις το πρωί.

ΠΡΙΜΩ. — *Η ώρα τρεις... Και με ξύπνησες, χριστιανέ μου, από τ' άγρια χαράματα;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Δεν νομίζεις, ότι είναι καιρός να πάς σπίτι σου;

ΠΡΙΜΩ. — *Η ιδέα σου δεν είναι άσχημη... Μαρώ, αλήθεια, γιατί δεν τη γράφω σπίτι μου;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — *Εμένα ρωτάς;

ΠΡΙΜΩ. — Πειόν άλλον ήθελες να ρωτήσω; *Εσύ κι' εγώ μονάχα είμαστε εδώ...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Καλλίτερα θά έκανες να ρωτήσεις τον εαυτό σου!

ΠΡΙΜΩ. — Δεν γίνεται αυτό που λές, κύριε πόλιμαν.

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Και γιατί, παρακαλώ;

ΠΡΙΜΩ. — Γιατί δεν θά ξέρη τί να μου απαντήσει... Τον ξέρεις τί μπουτλας είναι;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — *Αρκετά είπαμε, μου φαίνεται... Δεν μπορεί να συνεννοηθεί κανείς μαζί σου! *Είσαι τύφλα στο μεθύσι! Νά του δίνης αμέσως απ' δώ... Θά ξαναπεράσω σε πέντε λεπτά της ώρας και αν σε βρω εδώ, θά σε οδηγήσω στο τμήμα... Κατάλαδες;

ΠΡΙΜΩ. — Πώς δεν κατάλαβα! Δεν μου λές, όμως, κατά ποιά πρέπει να τραβήξω για να πάω σπίτι μου;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (Χάνοντας την υπομονή του). — *Ε! μά δεν υποφέρεσαι πειά!... Δεν θυμάσαι από το μεθύσι σου ούτε ποιά κάθισα!...

ΠΡΙΜΩ. — Θυμάμαι πολύ καλά, μου φαίνεται όμως ότι έχουμε μετακομίσει από εκεί...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Πότε μετακομίσατε;

ΠΡΙΜΩ. — Πάνε τρία χρόνια τώρα...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — *Εσύ θάλαθκες να με τρελλάνης!... Και ποιά μένεις σήμερα;

ΠΡΙΜΩ. — Στο σπίτι που έπιασα, όταν έφυγα από το παλινό...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Σε ποιών δρόμο; Σε ποιά συνοικία;

ΠΡΙΜΩ. (Κάνοντας μια άδριαστη χειρονομία). — Νά, κατά κει...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Ποιά εκεί... Μα δεν ντρέπεσαι, επί τέλους, για το κατάντημά σου; Δεν συναισθάνεσαι, ότι έγινες θέαμα; Γιατί πίνεις τόσο πολύ; *Έπρεπε να βρίσκεσαι σπίτι σου τέτοια ώρα. Φοράς και άρραβώνα, θάλεω... Είσαι παντομίμος... *Η καυμένη η γυναίκα σου θά έχη τρελλαθεί από την αγωνία της...

ΠΡΙΜΩ. — Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, κύριε πόλιμαν. *Η γυναίκα μου ήσυχασε. Πιο πολύ, όμως, ήσυχασε εγώ...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Τί θέλεις να πής;

ΠΡΙΜΩ. — *Ιχ!... Κιχ!...

ΠΡΙΜΩ. — *Ήταν μία αξιοπρεπής άλογα!...

ΠΡΙΜΩ. *Η γυναίκα μου πέθανε χθές;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (συγκινητικά). — *Α! την έχασες, λοιπόν;...

ΠΡΙΜΩ. — Ναί, κύριε πόλιμαν. Την έχασα — και αλλοίμονο σ' εκείνον που θά την θρή! Νάξερεις τί γυναίκα ποιά ήταν! Τί γυναίκα!

*Α... &... &!...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (Αλλάζοντας τόνο). — *Ελα, ελα, μην τὰ λές αυτά... Τώρα καταλαβαίνω... *Ο θάνατός της σε λύπησε τόσο πολύ, ώστε ήπιες για να ξεχάσεις...

ΠΡΙΜΩ. — Μπα! Και όταν ζούσε η μακαρίτισσα, έπινε κάθε βράδυ!

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Μην προσπαθής να κρυφθής από μένα!... *Η καρδιά σου σπαράζει την στιγμή αυτήν από τον πόνο... Μα γελάς για να κάνης κουράγιο, για να μη δείξης ότι υποφέρεις. (Σε λυρικό τόνο:) *Η ευθυμία στο πρόσωπο και το πένθος στην ψυχή!...

ΠΡΙΜΩ. (Προσπαθεί να καταλάβει αν ο πόλιμαν μιλά σοβαρά ή τον κοροιδεύει). — Ναί, δεν σου λέω... δηλαδή... το όποιον...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (Αναστενάζοντας θαθεία). — Κάποτε, θρέθηκα κι' εγώ στην ίδια θεία, όταν πέθανε κι' εμένα η γυναίκα μου... *Εκείνο το βράδυ με άπληλαξαν της υπηρεσίας... Πήγα κι' εγώ σε μία ταβέρνα και άρχισα να πίνω με κάτι αγνώστους... *Επινα ως το πρωί, χωρίς να πω σε κανένα τί μου συνέβαινε... *Εκείνη την παρέα μου να ξεκαρδισθώ στα γέλια με τ' άστεία που της έλεγα... *Εδώ μέσα, όμως, (χτυπά δυνατά τα στήθη του) είχα τον θάνατο και την απόγνωση!...

ΠΡΙΜΩ. (Αρχίζει να συγκινηθεί και αυτός). Πόσο σε λυπάμαι!... *Ιχ... κιχ!...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Πέρασαν πέντε χρόνια από τότε. Κι' ακόμα δεν μπορώ να ξεχάσω την αγαπημένη μου την γυναίκα... (Δακρύζει).

ΠΡΙΜΩ. — Ναί, είναι τρομερό να χάνεις τον ταίρι σου. (*Αρχίζει να κλαίει σαν μουσάρι).

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (Τον άγκαλιάζει). — Σώπα! Πάμε! Πρέπει να φανής άντρας ως το τέλος!

ΠΡΙΜΩ. — Ναί, έχεις δίκιο! (*Κατ' ιδίαν). — Ποτέ δεν θά το φανταζόμουν ότι θά έκλαιγα μία μέρα, όταν θά πέθαινε η γυναίκα μου... Με συγκίνησε όμως ο πόλιμαν με τὰ λόγια του... Τί ωραία που τὰ είπες: «Εδώ μέσα είχα τον θάνατο και την απόγνωση!...» (*Μπήγει και πάλι τα κλάματα). Ποιά είσαι, γυναίκα μου γλυκειά! Ποιά πήγες και μ' άφησες μόνο!... *Ιχ!... Κιχ!...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Πρέπει να κάνης κουράγιο! Μα τον καιρό θά κλείση η πληγή της καρδιάς σου!

ΠΡΙΜΩ. — *Αχ! Καλά την είχα ξεχάσει την μακαρίτισσα! Γιατί να μου την αναθυμιάσει, κύριε πόλιμαν; *Ήταν καλά, καλά... *Ήταν μία αξιοπρεπής άλογα!...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. — Δεν το ήθελα. Σοφά σ' αγνώστη... Νομίζεις ότι δεν υποφέρω τώρα κι' εγώ με τις δικές μου αναμνήσεις;

ΠΡΙΜΩ. — Τίποτα! Πρέπει να την ξενα ξεχάσω. Πάμε να πιούμε ένα ποτηράκι; *Ξέρω εδώ κοντά ένα μπαρ που διανοκτερεύει... Θά πιούμε ένα στο πόδι και θά φύγουμε...

ΠΟΛΙΣΜΑΝ. (*Ψτερ' από κάποια σκέψη). — Νά σου πω, το τραβά κι' εμένα η καρδιά μου... Δεν μπορώ όμως, τώρα αμέσως... Σε μισή ώρα θά παραδώσω υπηρεσία...

(Συνέχεια στη σελίδα 98)

ΑΝΑΜΕΣΑ στους καλεσμένους της που το γνώρισε η οικοδέσποινα, ο δόκτωρ Μπρισσάκ ξεχώρισε αμέσως την Ζερμάν Πιλό. Ήταν πολύ χαριτωμένη, με την αλήθεια, αυτή η κ. Πιλό. Είχε αρμονικές γραμμές, μία έντυπωσιακή ωμορφιά κ' ήταν γεμάτη δροσιά κ' ύγεια. Η ζωηρές χειρονομίες της επίσης κ' η παθητική φωνή της φανέρωναν έναν χαρακτήρα γεμάτο ανησυχίες και τρυφερότητα. Κ' ήταν πράγματι, πολύ ευχάριστη έκπληξη για τον γιατρό Μπρισσάκ, όταν την ώρα που καθόντουσαν στο τραπέζι, αντιλήφθη, ότι η τύχη του είχε φέρει δίπλα του αυτήν την τόσο όμορφη και τόσο επιθυμητή γυναίκα. Και δεν δίστασε από την πρώτη στιγμή να την πολιορκήσει με τις φιλοφρονήσεις του κ' αυτή και το χαριτωμένο σκυλάκι της, την Ζουζού, που την ακολουθούσε παντού, σαν να ήταν η σκιά της.

«Άλλως τε κι' ο Μπρισσάκ ήταν νέος. Μετά από τόν επίκληση των σπουδών του, είχε πετύχει στην καρριέρα του και σήμερα ξεκουραζόταν σε μία κομψή θάλα στο Ώτένγ. Ήταν κοσμικός, εύθυμος κ' είχε μια έμφυτη ευγένεια που σκιάωνε τους συννομιητάς του. Μά το σοβαρό γεγονός ήταν, ότι ο Μπρισσάκ είχε αποφασίσει να παντρευθί και γι' αυτό συχνάζε σ' όλα τα φιλικά του σπίτια και στις δεξιώσεις. Εψαχνε ανάμεσα στις ξανθές και στις μελαχρινές ωμορφίες που του συνιστούσαν να βρή τον τύπο της νέας που θα τον σκιάωνε. Με την γνωριμία της κ. Πιλό ο γιατρός έμεινε ενθουσιασμένος. Κ' ήταν τόσο ξετρελλαμένος μαζί της που ξέχασε που θρυσκόταν. Δίχως να προσέξει λοιπόν καθόλου την κυρία που θρυσκόταν επά δεξιά του, πράγμα φυσικά πολύ ανάγωγο, ενδιαφέρθηκε μόνον για τη γυναίκα, που καθόταν, όπως δήλωσε στην κ. Πιλό, προς το μέρος της καρδιάς του. Και σιγά σιγά η τοπική ευγένειά του κ' η περιποιήσεις του κατά το σεβήρισμα των φαγητών, αντικαταστάθηκαν σε λίγο από μια ανυπόκριτη τρυφερότητα, μία ευθυμία διόλου ενοχλητική και μία συμπεριφορά ανθρώπου, ο οποίος είχε προσβληθί από κεραυνόβολο έρωτα.

Η όμορφη γυναίκα τον άκουγε μ' ένα χαμόγελο. Δεχόταν τις φιλοφρονήσεις του και τον ευχαριστούσε για τις φροντίδες του. Καμιά φορά όμως το πρόσωπό της έχανε την ευθυμία του κ' έπαιρνε μία μελαγχολική έκφραση που ανησυχούσε τον Μπρισσάκ. Τέλος η κ. Πιλό στέναζε από το βάθος της καρδιάς της και του άμολόγησε:

— «Αχ! γιατρέ μου, δεν ξέρεις πόσο είμαι δυνησιμένη!... Υποφέρω από δώ και τρία χρόνια... Από την εποχή που πήρα το διαζύγιο και χώρισα από τον άνδρα μου αίσθανομαι τον έαυτό μου άρρωστο, παραπολύ άρρωστο... Συμβουλευθήκα φυσικά έναν ειδικό συνάδελφό σας. Έκείνος μ' εξήτασε προσεχτικά κ' ύστερα μου δήλωσε ότι δεν έχω απόλυτως τίποτε. Μά εγώ, τί να σάς πώ, καταλαβαίνω ότι είμαι άρρωστη. Την νύχτα δεν μπορώ

να κλείσω μάτι, Έχω πονοκεφάλους και μου έχει κοπή η όρεξη του φαγητού. Έχω την εντύπωση ότι θα πεθάνω από εξάντληση!

Ο Μπρισσάκ έσκυψε λίγο το κεφάλι του για να κρύψει ένα χαμόγελο.

— Θέλετε να πείτε, δήλωσε στην κ. Πιλό, ότι η κατάσταση σας χειροτερεύει; Άς είναι θα το συζητήσουμε έκτενέστερα το πράγμα...

Κι' άλλαξε κουβέντα. Τέτοιες επιστημονικές συζητήσεις δεν μπορούσαν φυσικά να γίνουν πάνω στο τραπέζι. Μά ούτε και το περιβάλλον ήταν κατάλληλο.

Έκείνη η θραυκά κύλιση μ' απόλυτη ήσυχια. Χόρεψαν, έπαιζαν εμπρίτς και δεν μίλησαν παρά για κοινά θέματα της κοσμικής ανησυχίας. Την ώρα όμως που τελείωσε η διασκεδαστική δόκτωρ Μπρισσάκ πλησίασε την κ. Πιλό και την ρώτησε μ' ευγένεια:

— Μου επιτρέπετε να σάς συνοδεύσω, κυρία μου; Το αυτοκίνητό μου βρίσκεται κίλας στην πόρτα. Θα είμαι ευτυχής αν παρατείνετε την ευχαρίστησή μου να σάς θλέπω και την φιλική συζήτησή μας που τόσο με κολακεύει.

Η κ. Πιλό του έριξε ένα έρευνητικό βλέμμα, κάπως ανήσυχη. Έπειτα όμως καταλαβαίνοντας ότι δεν είχε να φοβηθί τίποτε εκ μέρους του, τ' απάντησε:

— Πολύ ευχαρίστως, κ. Μπρισσάκ. Η συντροφιά σας θα διώξη μάλιστα τις μελαγχολικές σκέψεις που άρχισαν πάλι να θρασνίζουν το μυαλό μου.

Και στηρίχθηκε στο χέρι του για να κατεβή τις σκάλες του σπιτιού και να φθάσει ως τ' αυτοκίνητο.

Η λιμουζίνα προχωρούσε τώρα άργα και με μεγαλοπρέπεια στους έρημους δρόμους. Ούτε η κ. Πιλό, ούτε ο Μπρισσάκ διαζόντουσαν να φθάσουν στο διαμέρισμά τους. Η όμορφη ζωντοχώρα ένοιωσε τη μοναξιά να της πληγώνει την καρδιά. Αισθάνονταν την ανάγκη να πη σε κάποιον άνθρωπο τον πόνο της. Έριξε ένα κρυφό βλέμμα στον δόκτωρ Μπρισσάκ. Φαινόταν πολύ αξιοπρεπής και σοβαρός. Ωστόσο ο Μπρισσάκ δεν σκεπτόταν τίποτε. Ανάπνευε μόνο μ' ευχαρίστηση τ' άρωμα της κομψής τουαλέτας της γυναίκας που συνόδευε. Οι προβολείς των αυτοκινήτων, ή φωτεινές μαρκίζες των κέντρων διασκεδάσεως, έδιωχναν για λίγες στιγμές το σκοτάδι του εσωτερικού της λιμουζίνας κι' ο Μπρισσάκ απελάμβανε τότε το γοητευτικό πρόσωπο της κ. Πιλό, τότε την λευκότητα του νεκρολέ της, τότε την χαριτωμένη σιλουέτα της. Ξαφνικά η κ. Πιλό διέκοψε αυτήν την ευχάριστη σιωπή:

— Γιατρέ, στέναξε, πρέπει να μ' ακούσετε προσεχτικά. Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει, μά σε σάς νοιώθω ότι πρέπει να έχω απόλυτη έμπιστοσύνη. Σκεπτείτε ότι από τον καιρό που υποφέρατε (Συνέχεια στη σελίδα 59)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ
ΤΗΣ
ΚΑΡΔΙΑΣ
ΤΟΥ ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΟΥ ΕΛΙΝ - ΠΕΛΙΤ

(ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ)

Ο παπούς, ο γερο-Ζαχαρίας, εβάζιζε σιγά - σιγά, έχοντας φορτωμένο στους ώμους του το έγγονάκι του. Ο μικρός ο Μόνκο, που δεν μπορούσε πειά να περπατήσει από την εξάντληση, είχε πιάσει τα χεράκια του γύρω από τον λαιμό του Ζαχαρίας. Μά ο γέρος ήταν και αυτός άποσταμένος, τσακισμένος από τα χρόνια και την ζωή που έκανε ως τότε. Τί έαρος μπορούσε να έχει ένα αγοράκι μικρόσωμο και αγελατικό, όπως ο Μόνκο; Και όμως, το ελαφρό αυτό κορμί ήταν πολύ θαρό για τον καθύμενο τον παπού...

Ωστόσο, ο Ζαχαρίας εξακολουθούσε να προχωρή, με την γλώσσα θαυμάσια έξω. Ο ιδρώτας έσταζε ποτάμι από το μέτωπό του, αν και ο ήλιος είχε θαυμάσει και κοπούσε τώρα δροσερό αεράκι. Και ακόμα δεν είχε άρψει η ανηφορία... Κάθε τόσο, ο παπούς σήκωνε το κεφάλι του και διέκρινε, πέρα, στο βάθος, το ψηλό θουλό της Αναλήψεως. Ένα δειλό φως έλαμπε στην κορυφή του - το φως μιας μικρής εκκλησίας. Κάθε χρόνο, την νύχτα των Χριστουγέννων, γινότουσαν εκεί θαύματα. Και ο Ζαχαρίας αποφάσισε ν' ανεβάσει εκεί άπάνω τον Μόνκο, με την έλπιδα, ότι ο Χριστός θα τον λυπότανε και θα το έκανε καλά το έγγονάκι του, την μόνη του παρηγοριά στα κρύα και άχαρα γεράματά του.

Ο Ζαχαρίας δεν ήταν μόνος. Πολλοί άλλοι εβάζιζαν προστά του, δίπλα του, πίσω του, άλλοι πεζοί και άλλοι καθάλα σε άλογα ή σε μουλάρια, - πλούσιοι με καταγερές στολές, φτωχοί με κουρελλιασμένα ρούχα, κατσολοί και στραβοί, γεροί και άρρωστοι. Και όλοι είχαν τα μάτια τους σηκωμένα ψηλά και τα βλέμματα καρφωμένα στο φως που τρεμόλαμπε εκεί ψηλά, σαν φάρος έλπίδας...

— Ποι πάνε όλοι αυτοί, παπού; ρώτησε ξαφνικά ο Μόνκο.

— Έκει που πάμε κι' εμείς, στην εκκλησιά...

— Όλοι αυτοί, λοιπόν, είναι άρρωστοι, παπού;

— Ναί, παιδί μου! Δεν υπάρχει στον κόσμο άνθρωπος που να μην έχει και μία αρρώστεια...

Μία καμπάνα άρχισε να σημαίνει. Ο Ζαχαρίας κοντοστάθηκε, κατέβασε τον έγγονό του από τους ώμους του και σταυροκοπήθηκε μ' ευλάβεια.

— Κάνε κι' εσύ τον σταυρό σου, παιδί μου, είπε στον Μόνκο.

Ο μικρός σταυροκοπήθηκε και αυτός. Ύστερα, κάθισαν μαζί σε μία πέτρα. Ο παπούς ήθελε να ξεκουραστή λίγο πριν άρχισή ν' ανεβαίνει την ανηφορία που έβγαζε στην εκκλησιά.

— Παπού, θέλω κι' εγώ να περπατήσω λίγο, είπε τότε ο Μόνκο.

— Δεν κάνει, παιδάκι μου... Είσαι πολύ αδύνατος ακόμα!

— Μά εγώ θέλω να περπατήσω!... επέμεινε ο μικρός.

Ο Ζαχαρίας δεν θέλησε να το χαλάσει το χατήρι. Γιατί να τον αφήνει με την εντύπωση ότι ήταν ακόμα άρρωστος, ότι οι γιατροί δεν του έδιναν ζωή ούτε για ένα λεπτό; Τόν πήρε, λοιπόν, από το χέρι και ξεκίνησαν μαζί.

Ο Μόνκο, - αγοράκι δέκα χρονών, όρφανο από πατέρα και μητέρα, - έσερνε τα πόδια του σαν να ήταν τσακισμένα, δίπλα στον παπού του. Η κρέντια όψι του έφτανε πιο άγρη ακόμα μέσα στην νύχτα. Τα μεγάλα, θαυμάσιμα μάτια του κύτταζαν μ' ελαφρό τρόπο τα κατάνυρα ψηλά δέντρα, δεξιά και αριστερά.

Μόλις, όμως, έκανε μερικά βήματα, τα γόνατά του λυγίσανε. Δεν μπορούσε να προχωρήσει περισσότερο. Ή άρρωστος, που τον κρατούσε τρία χρόνια στο κρεβάτι, τον είχε παραλύσει. Ο παπούς αναστέναζε θαθεία και τον είχε παραλύσει. Ο παπούς αναστέναζε θαθεία και τον είχε παραλύσει.

— Χριστέ μου, που έρχεσαι απόψε στον κόσμο, κάνε το θαύμα σου! Έλεγε με τον νο του ο γέρος, λυπημένος αυτό τ' όρφανο, λυπήσου κι' εμένα τον γερό...

Τέλος, έφθασαν στην κορυφή του θουλού. Ο αλόγυρος της εκκλησίας ήταν γεμάτος κόσμο. Από την άνοιχτη πόρτα ακουγόταν μία γλυκειά ψαλμωδία.

— Άς καθίσουμε εδώ, παιδί μου, είπε ο Ζαχαρίας κι' έδειξε έναν κορμένο κορμό δένδρου.

— Δεν πειράζει, παπού, που δεν θαύμασε μέσα στην εκκλησία; Ο Χριστός θάρθη άρα γε εδώ, να με κάνει κι' εμένα καλά;

— Ο Χριστός παντού τηγαίνει, Μόνκο μου, φτάνει να τον καλέσουμε με καθαρή καρδιά...

— Θ' άργήσει ναρθί;

— Όχι, παιδί μου... Περιμένει, θάλεις, να μαζευτούν πρώτα όλοι οι άρρωστοι, να μη λείπει κανείς...

— Και θα τους γιάνη όλους, παπού;

— Όλους, παιδάκι μου, όλους! άποκρίθηκε ο Ζαχαρίας με θαθεία πίστι. Όσοι πιστεύουν, θα γίνουν καλά.

Άλλος σήμερα, άλλος ύστερ' από πέντε ή δέκα χρόνια... Μά όλους θα τους γιάτρηψι ο Χριστός...

Ο Μόνκο άκουγε με προσοχή τα λόγια του παπού του. Η αλήθεια είναι ότι δεν τα πολυκαταλάβαινε. Άρχιζε, όμως, να νοιώθει καλύτερα τον έαυτό του. Έγειρε ακούμπησε το κεφάλι του στα γόνατά του γέρου, και τάζοντας τον εόλνο σταυρό, στα κεραμίδιά της στωικής εκκλησίας.

Όλοι λοιπόν θα γίνουν καλά... Άλλος σήμερα, άλλος ύστερ' από πέντε χρόνια!

Ο Μόνκο ήταν άποφασισμένος, όταν θα έβλεπε μπροστά του τον Χριστό, να τον παρακαλέσει να τον γιάτρηψι τώρα άμέσως. Θα ήθελε να μπορεί την άλλη μέρα το πρωί να τρέχει στα λειβάδια, να κυνηγά πεταλούδες να παίξει με τα παιδιά του χωριού... Είχε τόσο καιρό να παίξει μαζί τους!

Μά θα δεχόταν ο Χριστός να το κάνει την χάρι αυτή; Έπρεπε να θαθείωθί.

— Δεν μού λές, παπού, το είναι δύσκολο του Χριστού να γιάτρηψι άμέσως έναν άρρωστο;

— Τίποτα δεν του είναι δύσκολο.

Η άπάντησις αυτή καθυσάχασε τον μικρό. Δεν του έμεινε πειά καμιά αμφιβολία, ότι την επομένη το πρωί

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΚΗ

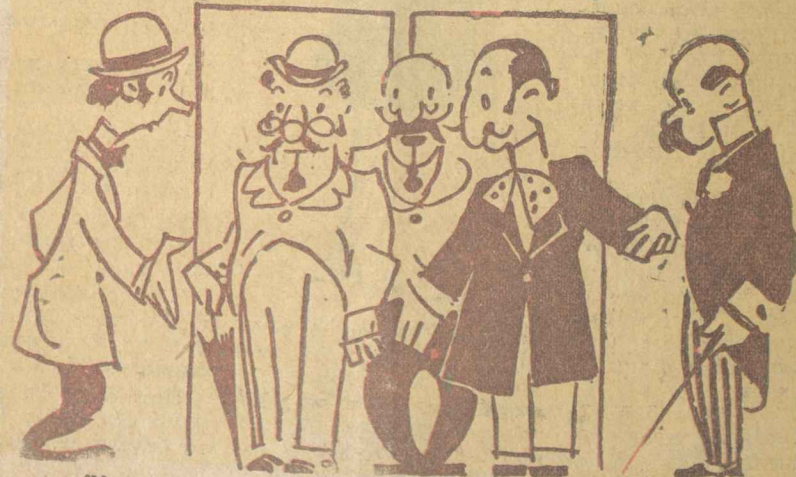
ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ.—Μεταξύ Παραδείσου και Παρθενώνος.—Τό παλαιόν άγκυροβόλιον τής έπαρχίας.—Τά κέντρα διασκεδάσεως.—Νέος κόσμος κλπ, κλπ.

— Α τά ζητήσετε, μά δέν θά τάθερετε. "Εχουν χαθή μαζί με τούς παλούς των τύπους κι' έχει μάλιστα λησμονηθή κ' η λέξις «Χαυτεία», ή όποια σήμερα θρίσκει στα λεξικά, στο Χ... Δέν τά εξηγήσανε καμμία γεωλογική μεταβολή. Δέν τά έπληξε καμμία θεομηνία. Ούτε καν τά μεταμόρφωσε, όπως άλλα σημεία των Αθηνών, ή επιδημία των πολυκατοικιών. "Ισα-ίσα μάλιστα, δλες ή παλιές οικοδομές τους είναι ή ίδιες κι' άπαράλλαχτες, όπως τις ξέραμε έδω και 25 και 30 χρόνια, και με περισσότερο φτιασίδι παλαιότητας. Τά στίτια των Ζυγομαλάδων, του Μπαλά-νου, του Λάμπρου, στη σειρά από την δδόν Προαστείου ως τό τέλος τής οδού Αιόλου, που σχηματίζει γωνία με την λεωφόρο Πανεπιστημίου, άπέναντι τό επίτι τοι Αιγινίτη, που ήταν τό ξενοδοχείο ή «Ανατολή» και από κάτω τό καφενείο «Παράδοχο ή «Ανατολή» και από κάτω Μακεδονομάχους—τά ίδια. Τό ίδιο και τό κτίριο του ξενοδοχείου «Απόλλων» που εξακολουθεί νά παριστάνη πλώρη υπερωκεανείου. Τό «Έντεν» και αυτό άμετάβλητο, όπως ήταν, όταν έπαιζε σ' αυτό Ταραντέλλα. "Ολα είναι στην θέσι τους, εκτός από τά Χαυτεία. Γιατί τά Χαυτεία—όπως τά ξέραμε άλλοτε—ήταν τό έπίσημο και μόνιμο άγκυροβόλιο τής ελληνικής έπαρχίας και ή Έπικράτεια των άθηναϊκών τύπων — οι όποιοι μάς άφησαν χρόνους.

Νά μνημονεύσω μερικούς; Τόν Αποστόλη τόν μυταρά, τόν Αντώνη τό μεσίτη, τόν άμαξά τόν Χάρο, — που τόν έπληρε με τό δικό του άμάξι ό άθάνατος συνώνυμός του — τόν Τσαλαπάτα, τόν Διαβολογιατρό, την πελατεία του Περιχάρου και τόν Πετρομολογιατρό, την πελατεία του πουλούσε άλλοτε έρωτα και άλλοτε άνηθ, τά αστυνομικά λαγωνικά του Μαρούδα, τόν Νεοφώτιστο και τόν Πεπονούλια, τόν Μαρίνο με τό βιολί του, τη Διαμαντίνα, τόν Τσιν — Τσόν.

Είπα ότι τά Χαυτεία ήταν τό άγκυροβόλιον των έκπροσώπων τής έπαρχίας. Ο πολитеυόμενος, ό έμπορος, ό βεσιθήρας και ό σπουδαστής ήσαν οι έκπρόσωποι τής έπαρχίας για τούς όποιους προτεύουσα ήσαν τά Χαυτεία.

Έκει που είναι σήμερα ή γραμμή Μαζινό των μεγάλων καταστημάτων τροφίμων, ήσαν τά δύο Ιστορικά καφενεία «Ο Παρθενών» του Καλαπιθαράκου και τό «Κέντρον» του Παπανικολοπούλου. Τά καφενεία αυτά ήσαν τά πολυσύχνα στα προξενεία, όπου είχαν τό σαλόνι και τό γραφείο τους οι πολιτευόμενοι, τό πανεπιστημιακό του; παράρτημα οι σπουδαστάι και τό άπαραβίαστο

Η παλαιά πελατεία των καφενείων των Χαυτείων.

άσυλον οι σασομέρηδες.

Ο πρωτόφερτος στην Αθήνα σπουδαστής, πριν χαθή στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου και πριν άρχισή τις άναζητήσεις δωματίου και έρωτικών περιπετειών στην Νεάπολι έκανε την έγγραφή του στα κέντρα των Χαυτείων.

Στά καφενειακά εκείνα προξενεία έλάμβαναν την έπισημη στα Προπύλαια του Πανεπιστημίου και πριν άρχισή τις άναζητήσεις δωματίου και έρωτικών περιπετειών στην Νεάπολι έκανε την έγγραφή του στα κέντρα των Χαυτείων.

Πλάι στον πάγκο υπήρχε ένα τραπέζι με πράσινη τοχα, γεμάτο καλαμάρια, πέννες, σουπιόχαρτα για την άλληλογραφία τής πελατείας. Έκει συνετάσσοντο έγκλήσεις ή ούλτιμάτα για τά έμβάσματα. Στόν τόχο μεταξύ καθρέφτη και πάγκου, ήταν άνηρημένο τό συμπλόκτο πλασίον, όπου έτοποθετούντο τά γράμματα που έφθαναν από την έπαρχία.

Κήριων
Σετόριον Βλαχωμεγαλοπούλων
Φυτιπών
Καφαινών τό Κέντρον
Χαυτεία
Αθήνα

Κατά τάς μεγάλας θρησκευτικές έορτάς έφθαναν στο συρματόπλεκτον του Χαυτειακού Καφενείου, από την στορικη έπαρχία τά μητρικά, τά αδελφικά και παπιας και τά αίσθηματικά εόχητήρια υπό μορφήν κάρτας.

«Καλά Χρηστούγεννα Τάση.

Η «Ευτυχές τό νέον έτος, Γεώργιο, και καλός Άνταξί-κός πολίτης. ... Και άκόμη!

«Αν θέλουμε περπάτη και ποταμούς διαβή την παλαιάν σου μέση ποτέ μην λησμονή. Σό δίως θανάτου με έδεχασες πολύ γρήγορα. Κάποια φράση.

«Αλλά που νά θυμηθή καιά ό θανάτος τήν παιδική του ώλή, εκεί στην έπαρχία, όπου άρχισε την ζωή από την ώρα που έπατησε τό πόδι του στα Χαυτεία; Έκει έδρισκε ότι έπιθυμούσε ή ψυχή του. Γιατί σέ μικρή άντινα από τά καφενεία ήσαν και τά ρεστοράν όπου έτραγαν οι παρτίδημοι. Η «Ακρόπολις» του Κορανίου έ-

(Συνέχεια στή σελίδα 58)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

— Τότε, Έλλη, μάθε τό καθαρά... Θά γίνης άποκλειστικά δική μου κι' έχω θά σου μείνω πιστός μέχρι θανάτου.

— Τό μόνο που μπορεί νά γίνη, άπάντησε ή Έλλη, είναι νά γίνω σύζυγός σου προς χάριν του παιδιού μας. Άν όμως χρησιμοποίησης θία έναντιόν μου, γρήγορα ή άργά, θά πά στους ανθρώπους ποίος είσαι, θά διακηρύξω πως άπέκτησες την περιουσία σου, πως έλήστεψες όλον τόν κόσμο.

— Σώπα, Έλλη! φώναξε ό Γκρήνθουδ, τό πρόσωπο του όποιου έγινε κατακόκκινο από άγανάκτησι. Θυμήσου, ότι αν πής την έλαχίστη λέξι για νά μ' άποκαλύψης, θ' άποκαλύψης συγχρόνως και τό δικό σου μυστικό, πράγμα που θά κάνη τόν πατέρα σου νά σε καταραστή.

Δέν τό φοβάμαι πεία καθόλου αυτό! φώναξε ή Έλλη! Δέν φοβάμαι επίσης για την ζωή του παιδιού, το όποιου είσαι πατέρας! Δέν θά ύποκύψω χωρίς νά εκδικηθώ... Νόμιμες, ότι θά τά υπέφερα όλα και δέν θά τολμούσα νά διακηρύξω την ντροπή μου; Φαντάστηκες, ότι τά χείλη μου θά έμειναν κλεισμένα; Μεγαλοποιείς τόν φόβο που αισθάνομαι για τόν πατέρα μου και τόν ευεργέτη μου... Έχω όμως τό απαιτούμενο θάρρος νά πείσω στά πόδια τους και νά τούς όμολογήσω τά πάντα... Καθ' ό άναγκαστώ νά τό κάνω αυτό έξ αιτίας τής άτιμης θίας που θέλεις νά χρησιμοποίησης έναντιόν μου.

— Έστο, Έλλη!... Μάθε λοιπόν ότι είμαι άποφασμένος νά μη χρησιμοποίησω θία έναντιόν σου. Θά σε κρατήσω όμως αιχμάλωτό μου και θά σε φυλάω νύχτα και μέρα άγρυπνα ως ότου ν' άποφασίσης νά γίνης δική μου, χωρίς νά ένωθούμε με τούς τυπικούς δεσμούς του γάμου... Τότε θά σε περιβάλω με κάθε πολυτέλεια και θά προσπαθώ νά εκπληρώσω και την παραμικρή σου επιθυμία.

Σ' άφήνω τώρα... Τό δωμάτιό σου... Αά είναι τό σαλόνι σου και τό πλαγινό ή κρεβατοκάμαρά σου... Θά σε ύπηρετη — πρόσθεσε ειρωνικά ό Γκρήνθουδ — ή γρήγ που τόσο καλά την ξέρεις... Όλες σου ή επιθυμίες θά εκπληροούνται κατά γράμμα. Και τώρα σε άφήνω για νά σκεφθής... Είναι άργά πεία... Σή μανέ μία.

Η Έλλη δέν άποκρίθηκε τίποτε κι' ό Γκρήνθουδ θγήκε έξω. Μόλις ή νέα έμεινε μόνη, κάθησε σέ μία έδρα και θυσηθηκε στις όδυνηρές σκέψεις της.

Είχε περάσει αρκετή ώρα, όταν, έξαφνα, ένας έλαφρός θόρυθος που έρχόταν από τό παράθυρο του δωματίου την έκανε νά σηκώση τό κεφάλι. Η Έλλη δέν έδωσε στην άρχή καμμία προσοχή σ' αυτόν, μά όταν σε λίγο, ό θύλος θόρυθος επανέλθηκε, ή Έλλη σηκώθηκε κι' έτρεξε κι' άνοιξε τό παράθυρο.

Ένας άνθρωπος στεκόταν απέξω, στηριγμένος σέ μία σκάλα που την είχε άκουμπήσει στόν

ΚΑΡΔΙΕΣ

τοίχο. Ήταν ό Φίλιππος, ό Ιταλός ύπηρετής του Γκρήνθουδ.

— Τί με θέλετε; τόν ρώτησε ή Έλλη, ξαφνιασμένη. — Ήρθα νά σας σώσω, άπάντησε εκείνος με πολύ σιγανή φωνή. Έγώ σας έστειλα την προειδοποιητική για την άπαγωγή σας έπιστολή που λάβατε στο θέατρο. Καίτοι είμαι άναγκασμένος νά ύπηρετώ φαινομενικά τόν κύριό μου, έχω άποφασίσει όμως νά τό χαλάω όλες τις θρωμοδουλείες, που κάνει.

— Σας πιστεύω... Έχω έμπιστοσύνη σε σας, άπάντησε ή Έλλη χαρούμενη για την άνέλπιστη αυτή βοήθεια. Τί πρέπει νά κάνω;...

— Νά κατεβήτε μαζί μου από τη σκάλα αυτή... Μη φοβάστε... Θά σας βοηθήσω...

Έπειτα από ένα λεπτό, ή Έλλη, βοηθούμενη από τόν ύπηρετή, είχε κατεβή τη σκάλα και βρισκόταν κάτω... Διέσχισαν μαζί τό πύσω μέρος τής αυλής, τόν κήπο του σπιτιού, κι' έφθασαν σέ μία μικρή πόρτα. Ο Φίλιππος την άνοιξε και θγήκαι έξω σπόν δρόμο.

Ο Φίλιππος συνόδευσε την Έλλη επί αρκετό διάστημα. Τέλος, αφού άρέθηκαν μακριά από τό σπίτι, έτοιμάστηκε νά την άφήση.

— Δεσποινίς, της είπε τότε, άνομίζετε ότι μου χρωσάτε μία μικρή χάρι για ότι έκανα για σας, ως μόνη άνταμοιβή θέλω νά μ'ην πητέ ποτέ με ποίον τρόπο έφύγατε.

— Μείνε ήσυχος... Δέν θά σε προδώσω ποτέ, άπάντησε ή Έλλη. Άλλά πως ένας άνθρωπος τίμιος και γενναίος σαν και σενα μπορεί νά ύπηρετη έναν κακοήθη σαν τόν Γκρήνθουδ;

Αυτό, δεσποινίς, μπορώ νά σας τό εξηγήσω εύκολα, άπάντησε ό Φίλιππος. Φρόντισα νά προσληθώ στην ύπηρεσία του Γκρήνθουδ μόνο και μόνο για νά τό χαλάω τά σχέδια, κατ' έτολήν μίς ευγενούς κυρίας, ή όποια μ' έστειλε έπληθες από την Ιταλία. Αυτή είναι ή καθαή αλήθεια, δεσποινίς, και πρέπει τό μυστικό αυτό νά τό φυλάξετε σαν ιερό, γιατί άλλως θά καταστρέψω τόν έαυτό μου.

Η Παναΐα με τό θεϊον Βρέφος. (Χαλκογραφία του 16ου αιώνα)

ταστρέψετε τούς καλούς σκοπούς της κυρίας μου. Λίγο πιο πέρα απ' τὸ μέρος πού εἶχαν σταθῇ, περιμένα εἶνα ἀμάξι...

— Νὰ τὸ ἀμάξι πού θὰ εἶς μεταφέρῃ στοὺς Λονδῖνο, δεσποινίς, εἶπε ὁ Φίλιππος.

Καὶ τὴν συνώδευσε ὡς αὐτό.

Ἡ "Ἑλλη μῆλκε στ' ἀμάξι. Πρὶν ὅμως φύγῃ, θέλησε ν' ἀνταμείψῃ τὸν Ἰταλὸ. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνῆθηκε περήφανα νὰ δεχθῇ τὰ χρήματά της καὶ εἶπε:

— Εὐχαριστῶ, κυρία, δὲν θέλω ἄλλη ἀνταμοιβὴ ἀπὸ τὴ σιωπῇ σας.

Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε καὶ μετὰ μισή ὥρα ἡ "Ἑλλη βρισκόταν στοὺς οἴκους της.

Θ'

ΝΕΑ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΣΤΕΛΣΙΚΑΛΑ

Ἡ "Ἀρτεμις "Ἀρλινγκτον ἔμενε πάντοτε στοὺς λαμπροὺς μέγαρους πού τῆς εἶχε παραχωρήσει ὁ κόμης Οὐάρινγκτον, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ φροντίζῃ πάντα πλουσιοπάροχα γιὰ τὴν φιλίᾳ του.

Ξαναβρίσκουμε τὴν "Ἀρτέμιδα, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ πρωϊνοῦ προγεύματος, στοὺς κομψοὺς σαλονάκι της νὰ διαβάζῃ τὴν ἀκόλουθὴ ἐπιστολή:

«Σοῦ γράφω, ἀγαπημένη μου "Ἀρτεμις, γιὰ νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι ἔγινε χθὲς ἡ τελετὴ τοῦ γάμου μου μετὰ τὴν Α. Β. Υ. τὸν μεγάλο δούκα τῆς Καστελσικάλας "Ἀγγελος Ζ'.

Καθὼς ξέρεις, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ εἶχε γίνῃ πρὸ πολλῶν μηνῶν, ἀλλὰ ἡ διαβολὴ καὶ ἡ ραδιουργία πολλῶν προσώπων πού κατεῖχαν ὑψηλὰ θέσεις στοὺς κρατοὺς, τὸν ἐπεβράδυναν.

Μὰ ὁ μέγας δούξ τούς τιμώρησε ὅπως τούς ἔδειξε. Ἐν πρώτοις ἐπέμει ἀπὸ τ' ἀξιώματά τους τὸν ὑπουργὸ καὶ τὸν ὑφυπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοὺς ἀντικατέστησε μὲ ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης του. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὸν ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν, τὸν ὁποῖον ἀντικατέστησε μὲ τὸν κόμητα Γκράτσια, στὸν ὁποῖο, καθὼς θὰ θυμῶσαι, μετὰ εἰς συστήσει ὁ κόμης Οὐάρινγκτον, ὅταν πρωτοῦρθε ἐδῶ.

Μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν ὁ μέγας δούξ ἀνακοίνωσε ὅτι σκόπευε νὰ παντρευθῇ τὴν "Ελίζα, μαρκησία τοῦ Τζιάνι, δηλαδὴ τὴν ὑποφανομένην, στὴς 12 Φεβρουαρίου.

Χθὲς λοιπὸν ἔγινε ὁ γάμος καὶ τὰ τὰ μὲτωπο τῆς ταπεινῆς σου φιλίας τὸ στολίζει βασιλικὸν στέμμα.

Τελειώνοντας, ἐπιτρέψέ μου νὰ σὲ διαβεβαιώσω, ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε πιστὴ σου φίλη καὶ ὅτι θὰ σ' ἐυχαριστῶ αἰωνίως.

ΕΛΙΖΑ ΣΙΝΤΝΕ-Υ.

Μόλις ἡ γόσσα τελείωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς, ὁ κόμης Οὐάρινγκτον μῆλκε μέσα.

Ὁ κόμης διάβασε καὶ αὐτὸς τὴν ἐπιστολὴ τῆς "Ελίζας μετὰ ἐνδιαφέρον πού προδίδε τὴν χαρὰ, τὴν ὁποία αἰσθάνονταν, γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης τῆς γυναικάς, τὴν ὁποία τόσο θερμὰ εἶχε ἀγαπήσει ἄλλοτε.

— Ὡραία! εἶπε ὁ κόμης μόλις τελείωσε τὸ διάβασμα. Τώρα ἡ "Ελίζα συγκαταλέγεται μετὰ τῶν ἡγεμονίδων τῆς Εὐρώπης.

— Καὶ ὀφείλει τὸ στέμμα της στὴν καλὴ σὺν τῆς ἐξοχότητός σας, παρατήρησε ἡ "Ἀρτεμις.

— Πέστε καλλίτερα στὴν δικαιοσύνη μου, ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἡ "Ελίζα εἶναι νέα μ' εὐγενικὰ αἰσθήματα, καὶ μολονότι ὑπέφερε πολὺ ἄλλοτε, ἀποζημιώνεται τώρα...

»Μὰ αὐτὸ εἶναι παράδοξο!... πρόσθεσε ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος ἐξήταξε μετὰ προσοχὴ τὸ φάκελλο τῆς ἐπιστολῆς.

— Τί τρέχει; ὠτίσησε ἡ "Ἀρτεμις.

— Κακοῦθια! Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀνοίχθηκε προτοῦ νὰ δοθῇ σὲ σὰς. Νὰ φαίνεται ἀπὸ τὴ σφραγίδα αὐτό...

Πάνω ἀπ' τὴν πρώτη σφραγίδα ὑπάρχει δεύτερη, τελεία ἀπομύμησις τῆς πρώτης... Ἐχετε ἄλλες ἐπιστολὰς ἀπὸ τὴν Καστελσικάλαν!...

— Πολλὰς, ἀπάντησε ἡ "Ἀρτεμις.

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι της, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ὅλες τὴς ἐπιστολὰς τῆς "Ελίζας Σιντνεῦ.

Ὁ κόμης ἐξήταξε προσεχτικὰ τοὺς φακέλλους τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, μετὰ ὅπως πού γινόνταν ὁλοένα καὶ πρὸ σοβαρό.

— Ὄ! Τί κακοῦθια! εἶπε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα... Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐπιστολὰς ἀνοίχθηκαν πρὶν εἶς δοθῶν...

Πρὸ καιροῦ τὸ ὑποψιάζομαι αὐτὸ καὶ ἡ ὑποψία μου ἀποδεικνύεται σήμερα ἀληθινὴ...

— Καὶ πού φαντάζεσθε ὅτι γίνεταί ἡ παραδίσεις τῶν ἐπιστολῶν; ὠτίσησε ἡ "Ἀρτεμις.

— Στὴν Διεύθυνσιν τῶν Ταχυδρομείων.

— Πῶς; ἔκανε ἡ γόσσα ξαφνιασμένη.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶναι τόσο σοβαρό, ὥστε πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ ἀμέσως...

Δότε μου τὴς ἐπιστολὰς γιὰ λίγη ὥρα... θὰ πῶ νὰ ἰδῶ τὸν ὑπουργὸ τῶν "Εσωτερικῶν.

Καὶ ὁ κόμης, ἀφοῦ ἔβαλε τὴς ἐπιστολὰς στὴν τσέπη του, ἔφυγε ἔξω...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Φίλιππος, ὁ ὑπὸ τῆς τῆς Γκρήνθουδ, παρουσιάστηκε ἀπὸ τὴν "Ἀρτέμιδα.

— Ἦρθα, κυρία, τῆς ἀνέφερε μετὰ σεβασμῶ, νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι τὴν νύχτα φρόντισα καὶ ἀπέφυγε ἕνα καταστροφικὸ σχέδιο τοῦ κυρίου μου. Ἐσώσα μὴ νὰ...

— Ἐκανε πολλὰ καλά, Φίλιππε. Καὶ ὁ κύριός σου δὲν σὲ ὑποπεύεται;

— Καθόλου, κυρία. Γὰ κατὰφερα τόσο καλά, ὥστε ὁ κύριός μου νόμισε πὺς ἡ νῆα ἔφυγε μόνη της.

— Ὡραία! ἀπάντησε ἡ "Ἀρτεμις. Ἐχεις νῆες εἰσῆλθαι ἀπὸ τὴν Καστελσικάλαν.

— Ναί, ἔλαθα σήμερα ἀπὸ τὸ Μοντὸ καὶ ἐρημνίστηκα πρὸς τὴν ἀντιπαρὸς τοῦ μεγάλου δούκα καὶ τῆς κυρίας μου, ἀπάντησε περήφανα ὁ Φίλιππος.

— Κι' ἐγὼ ἔμαθα τὴν εὐχάριστη αὐτὴ εἰδησιν, εἶπε ἡ "Ἀρτεμις, καὶ χάριχα πολὺ.

*

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ κόμης Οὐάρινγκτον ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν "Εσωτερικῶν.

— Ἦρθα, κύριε ὑπουργέ, τοῦ εἶπε, γιὰ μὴ ὑπόθεσις, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ξέρω τὸν χαρακτῆρα σας, εἶμαι ἐξαιρετικὰ πῶς θὰ σὰς φανῇ σπουδαιότερη.

— Ἀφοῦ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴν ἡ ἐξοχότης σας, εἶπε ὁ ὑπουργός, ἀσφαλῶς θὰ εἶναι σπουδαία.

— Λοιπὸν, νὰ περὶ τίνος πρόκειται. Μία φιλίᾳ μου μὲνι στὸ Λονδῖνο, ἔχει ἀλληλογραφία μετὰ μὴ κυρία πού μένει στὸ μεγάλο δουκάτο τῆς Καστελσικάλας καὶ ἔχει κάθε δεδομένο νὰ πιστεῖται, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ της παραδίδεται...

— Ἀλήθεια! ἔκανε ἀτάραχος ὁ ὑπουργός, καὶ τί ἀποδείξεις ἔχετε;

— Ἐχὼ ἀναμφισβήτητες ἀποδείξεις, εἶπε ὁ κόμης Οὐάρινγκτον.

Καὶ θυγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴς ἐπιστολὰς τῆς "Ελίζας πρὸς τὴν "Ἀρτέμιδα, ἔδειξε στὸν ὑπουργὸ τὰ σημάδια τῆς παραδίσεως, πού εἶχε προσέξει προηγουμένως καὶ ὁ ἴδιος.

— ἴσως νὰ παραδιδάσκονταν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ, εἶπε ὁ ὑπουργός, ὅταν ἔμενε ἐν τῇ ἐξοχότητι τοῦ μεγάλου δούκα καὶ τῆς κυρίας μου.

— Ἀν γινώριζα τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἔξερα τί ἔπρεπε νὰ κάνω, θὰ κατήγγελλα τὴν πράξιν αὐτὴ ἀπὸ τὸ ῥῆμα τοῦ Κοινοβουλίου.

— Ἀλλὰ ὑποθέστε, εἶπε ὁ ὑπουργός, ὅτι ἡ κυβερνήσις θεωρεῖ ὡς σπουδαιότατο γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς "Ἀγγλίας νὰ λαβαῖν γινώσιν τοῦ περιεχομένου μερικῶν ἐπιστολῶν. Τότε θέβαια ἡ ἐξοχότης σας, ἡ ὁποία εἶναι ἀφωσιωμένη στὴν πατρίδα, θὰ δικαιολογοῦσε τὸ πρῶτον...

— Εἶμαι ἀφωσιωμένος στὴν πατρίδα μου, φώναξε ὁ κόμης περήφανα, ἀλλὰ μισὸ καὶ ἀπεχθάνομαι τὰ τυραννικά αὐτὰ μέτρα.

— Ἡ ἐξοχότης σας ἀποδίδει μεγάλῃ σημασίαν σὲ μὴ ἀσήμαντὴ ὑπόθεσις.

— Ναί, καὶ ἐτὴν προσεχῇ συνεδρίσει τοῦ Κοινοβουλίου θὰ μιλήσω ἀκόμα πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

— Ὄ! ἀγαπητέ μου κόμη... θὰ σὰς παρακαλοῦσα θερμὰ νὰ μὴ δώσετε συνέχεια στὴ μικρὴ αὐτὴ ὑπόθεσιν. Θὰ σὰς ἱκανοποιήσουμε... Ἡ ἀλληλογραφία τῶν φίλων σας δὲν θὰ ἀνοίγεται ἐν τῇ ἐξῇ:

»Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς μιλήσω γιὰ ἕνα ἄλλο ζήτημα. Ὁ κ. πρωθυπουργός ἔγραψε τὸ ὄνομα τῆς ἐξοχότητός σας στὸν κατάλογο τῶν ἐπατριδῶν, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ προεβιθασθοῦν... Ἐτοί, πολὺ ἀντιμα, θ' ἀλλάξετε τὸν τίτλο τοῦ κόμητος μετὰ τὸν τίτλο τοῦ μαρκησιοῦ...

— Ὁ κύριος πρωθυπουργός, ἀπάντησε ὁ κόμης, φέρει, θὰ ἔκανε καλλίτερα νὰ περιμένῃ γιὰ νὰ μὴ ἀπονεύμῃ τὴν τιμὴ αὐτὴ, ὅταν θὰ προσφέρῃ ἀληθινὴ ἐκδοτικὴ τὴν πατρίδα μου, ἀποκαλύπτοντας μὴ πράξιν, ὅποια, αὐτὴν τὴν στιγμή, δὲν θέλω νὰ χαρακτηρίσω...

πῶς πρέπει. Χαίρετε, κύριε ὑπουργέ. Καὶ ὁ κόμης Οὐάρινγκτον ἔφυγε περήφανος.

Ι

ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Ἦταν θρόνους καὶ ἡ θαρῶν Καικιλία "Ἀρμπορουγκ βρισκόταν μόνη στὸ σαλόνι της. Ζωηρὴ φωτιὰ ἔκαιγε στὸ τζάκι καὶ μὴ λάμπα μετὰ ἀμπαζοῦρ σκόρπιζε γύρω ἕνα γλυκύτατο φῶς.

Ἡ Καικιλία ἦταν σκεπτικὴ καὶ μὴ ἐκφρασις θαθεῖς μελαγχολίας ἀπλωνόταν στὸ πρόσωπό της. Κάθε τόσο τὰ χεῖλ της ἔτρεμαν καὶ τὸ στήθος της ἔπαλλε σπασμωδικὰ. Ὁκλήρες καὶ ὀδυνηρὸς σκέψεις τὴν βασάνιζαν.

— Μ' ἐγκατέλειπε!... Μὲ ἔλασε!... Μὲ περιφρόνησε!... ψιθύρισε τέλος. "Ὄ! τί συμφορὰ νὰ θυσιάσω τὰ πάντα γι' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου κι' ἐκεῖνος νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ...

Τέσσερες μῆνες τώρα, πρόσεχα ὅτι ἡ ψυχρὸς του μεγαλῶνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ὅτι ἡ ἐπισκέψεις του γίνοντο ἀραιότερες, ὅτι μὴ ἔδινε ραντεβού καὶ δὲν ἐρχόταν... Μοῦ ἔκανε παρατηρήσεις, λέγοντάς μου ὅτι εἶμαι ἰδιότροπη, ὁσάκις τοῦ ζητοῦσα χρήματα...

Ἄ! προσπαθοῦσα νὰ κρύψω τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια... προσπαθοῦσα νὰ πιστεῖω στὴς δικαιολογίας του... Ἐγὼ νὰ τὸν παγνίδω αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου... Δυστυχισμένη πού εἶμαι... Ἐπίασα ἕνα ὥραίο ποῦλι καὶ τὸ ἀφῆσα νὰ μὴ ξεφύγῃ... Τί ἀνότης πού ἦμουν!... Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μὴ βοηθήσε γενναίαν γιὰ κάμποσον καιρὸ, ὅτι ἀπέσυρε τὰ κοσμήματά μου, ὅταν ὁ σύζυγός μου μὴ τὰ ἔκλεψε καὶ τὰ τοποθέτησε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο. Ἀλλοίμονο ὅμως! Τὰ κοσμήματά μου ξαναπῆγαν στὸ ἴδιο μέρος στὸ ὁποῖο βρισκόταν...

Ὅτι τὰ ἀποσύρη τάχα καὶ πάλι!...

Ἡ Καικιλία σάπασε καὶ ἐδάγκωσε τὰ χεῖλ της.

Ἐνοῶντε τὸν ἑαυτὸ της ἐγκαταλειμμένην, περιφρονημένην ἀπὸ τὸν Γκρήνθουδ, ἴσως πρὸς χάριν κάποιας ἄλλης, καὶ ἀπερίγραπτη μανία τὴν ἐκυριεῖε μετὰ τὴν ἰδέαν αὐτὴν.

Ὄ! ἂν τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει πραγματικὰ, δὲν τῆς ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκδιπθῇ.

Τὴς σκέψεις της αὐτὲς διέκυψε ἡ εἰσοδος τοῦ συζύγου της στὸ σαλόνι. Ὁ θαρῶν, ὁ ὁποῖος φαινόταν μεθυσμένος, ἐκάθισε ἀπέναντι τὴν αὐτοῦ καὶ τῆς εἶπε:

— Λοιπὸν, Καικιλία, σοῦ φέρνω δυοῖς εἰδήσεις.

— Ἀλήθεια, Ροῦπερτ; ῥώτησε ἐκείνη μετὰ δυσφορίας.

— Ναί, πρέπει ὡς αὐριο τὸ μεσημέρι νὰ θρῶ χίλιες λίρες.

Ἡ Καικιλία ἄρχισε νὰ γελάει.

— Γελᾶτε, κυρία, εἶπε ὁ Ροῦπερτ ἐνθουσιάζοντας, τὴν στιγμή πού σὰς δηγοῦμαι τὴς δυστυχίας μου, ἀλλὰ σὰς θεθαῖω ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε γελοῖο σ' αὐτὲς...

— Κι' ἐγὼ, ἀπάντησε ἡ νῆα γυναικα, σὰς θεθαῖω, ὅτι δὲν ἔχω πρὸς κοσμήματα καὶ διαμάντια γιὰ νὰ μὴ τὰ κλέψετε...

— Ναί, ἀλλὰ εἶσα γυναικα μου καὶ τὸ αἶσχος τὸ δικό μου θὰ ἔπρεπε καὶ σὲ σένα. Πρέπει νὰ θρῶ ὅποσοδήποτε

Τὸ Θεῖον Βρέφος καὶ ὁ μικρὸς "Ἅγιος Ἰωάννης (Πίναξ τοῦ Ραφαήλ)

χίλιες λίρες!... Εἶμαι στὸ χεῖλος τῆς ἀθύσσου!... Πρέπει νὰ πληρώσω ἕνα γραμματίο τοῦ Γκρήνθουδ πού λήγει αὐριο.

— Ὄ! καὶ στενοχωρεῖσαι τόσο γιὰ ἕνα ἀπλὸ χρέος;... Ποτὲ ἄλλως τε δὲν ἦσουν τακτικὸς στὴν πληρωμὴ τῶν χρεῶν σου...

— Ὄ! ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ γραμματίο μόνο, δὲν θ' ἀνησυχούσα καθόλου. Ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῖος δαίμονας μ' ἐσπρωξε καί...

— Καί... Πές μου ὅλη τὴν ἀλήθειαν! φώναξε ἡ Καικιλία ταραγμένη τώρα...

— Καὶ σὲ μὴ στιγμή ἀπελπισίας, πρόσθεσε, ὁ θαρῶν, πλαστογράφησα τὴν ὑπογραφή τοῦ δῆθεν ἐγγυητοῦ τοῦ γραμματίου.

— Ἐκανε πλαστογραφία!... φώναξε ἡ Καικιλία, χλωμιάζοντας. "Ὄ! ποῖα ντροπὴ γιὰ τὴν οἰκογένειάν μου!... Γὰ μένα!...

— Ναί, πλαστογράφησα τὴν ὑπογραφή τοῦ λόρδου Τρεμόρντ, τοῦ πατέρα σου!... Τώρα, Καικιλία, τὰ ξέρεις ὅλα... Πές μου ἂν μπορῇς νὰ μὲ βοηθήσῃς...

— Μοῦ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον, Ροῦπερτ, νὰ θρῶ ἕστω καὶ τὸ δέκατον τοῦ ποσοῦ πού χρειάζεται γιὰ νὰ πληρωθῇ τὸ αἶσχος αὐτό...

— Λοιπὸν, δὲν μοῦ δίνεις καμμιὰ ἐλπίδα;

— Πού νὰ θρῶ χίλιες λίρες; Ἐσὺ, Ροῦπερτ, πρέπει νὰ πᾶς νὰ ἡσυχᾷς τὸν Γκρήνθουδ ἢ νὰ πᾶς πᾶς στὰ πόδια τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα.

— Ὁ Γκρήνθουδ εἶναι ἀμετάπειστος... Ὅσον ἀφορᾷ τὸν πατέρα σου, αὐτὸς οὔτε θὰ θελήσῃ νὰ μὲ δεχθῇ... Θὰ μποροῦσε ἐσὺ νὰ πᾶς στὸν Γκρήνθουδ...

— Μὰ νομίζεις, ὅτι ἔχω ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπιρροὴ στὸν Γκρήνθουδ!...

— Ἀπεναντίας, ἀπάντησε ὁ Ροῦπερτ προσηλώνοντας τὰ βλέμματά του στὴν αὐτοῦ του, ἔχω κάθε λόγον νὰ πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιρροή σου στὸν Γκρήνθουδ εἶναι ἀπέραντη.

— Τί ἐννοεῖς, Ροῦπερτ; φώναξε ἡ Καικιλία κοκκινίζοντας.

— Ξέρω πολλὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα νομίζεις... Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό; Βγάλε με ἀπὸ τὴν δύσκολή αὐτὴ θέσιν καὶ δὲν θὰ ἐπέμβω ποτὲ παρὰ στὴς πράξεις σου...

— Τί θέλεις νὰ κάνω! εἶπε ἡ Καικιλία, μετὰ φωνῇ πού ἔτρεμε.

— Θέλω νὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Γκρήνθουδ καὶ νὰ κανονίσῃς τὰ πράγματα! εἶπε ὁ θαρῶν ἐπιτακτικὰ.

— Δὲν μπορῶ... δὲν τολμῶ... δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ζητήσω τὴν χάριν αὐτήν... Εἶμαι θέβαια πῶς θὰ μ' ἀρνήθῃ...

— Καικιλία, τὴν διέκρινε ὁ θαρῶν μετὰ στοῖφο, ὁ Γκρήνθουδ δὲν θ' ἀρνήθῃ νὰ καὶ μὴ ἀπλὴ χάριν σὲ μὴ γυναικα, ἡ ὁποία δὲν ἀρνήθηκε τίποτε σ' αὐτόν...

— Ὄ! Ροῦπερτ, τί εἶναι τὸ πού λές;...

— Λέω τὴν ἀλήθειαν! Ὁ Γκρήνθουδ εἶναι φίλος σου καὶ μπορεῖς νὰ ἀπωφεληθῇς τοῦ δεσμοῦ σου αὐτοῦ γιὰ νὰ σώσῃς τὸν σύζυγό σου...

— Θεέ μου!... Τί ἀκούω!... φώναξε ἡ Καικιλία. Ποιὲς ἀποδείξεις ἔχεις;

— Πόλλες! τῆς ἀπάντησε ὁ θαρῶν. Ἀλλὰ δὲν θὰ καταστρέψω τὴν ὑπόληψίν σου παρὰ μόνον ἂν ἀρνήθῃς νὰ σώσῃς τὴν δική μου...

— Ἀδύνατον! φώναξε ἡ Καικιλία. "Ὄ! Θεέ μου, τί νὰ κάνω;... (Ἀκολουθεῖ)

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ο ΣΑΛΜΠΑΝ αγόρασε για τη γυναίκα του ένα ραδιόφωνο. "Έτσι, λογάριάζε, ότι θα μπορούσε ν' ακούη τις συναυλίες και να παρακολουθή τις παραστάσεις των θεάτρων από την θαλαπωρή της οικογενειακής έστιας. "Αλλώς τε καθόταν πολύ μακριά, από το εργοστάσιό του κι όταν γύριζε στο σπίτι του ήταν πεθαμένος από την κούραση της καθημερινής εργασίας του. Γι' αυτό δεν λαχταρούσε τίποτε άλλο από την αναπauτική πολυθρόνα του κι από το χαμόγελο της όμορφης γυναίκας του που υπεραγαπούσε. "Εξ άλλου και η Κλαίρη ήταν η προσωποποίησης της καλωσύνης και της χαράς. Κοντά της ένοιωθε ότι ξεκουραζόταν από όλες τις φροντίδες του. Κι όταν εκείνη του χάιδευε το φλογισμένο μέτωπό του και του μιλούσε με τη γλυκειά και μελωδική φωνή της, του περνούσαν όλα τα θάσανα. Πόσες φορές, αλήθεια, δεν είχε εκτιμήσει αυτήν την καλωσύνη της. "Όταν από ευγένεια την ρωτούσε καμιά φορά αν ήθελε να δειπνήσουν στο εστιατόριο ή να πάνε στο θέατρο για να διασκεδάσουν, εκείνη που καταλάβαινε την κούρασή του, του δήλωνε:

— Πού θα έρθουμε καλλίτερη ευχάριστη από το σπίτι μας;

Γι' αυτό ο Σαλμπάν, για να μη της στερήσει κάθε απόλαυση της ζωής, της είχε αγοράσει το ραδιόφωνο.

"Ενα βράδυ ο Σαλμπάν ανήγγειλε στην γυναίκα του, ότι είχε καλέσει στο σπίτι του μερικούς γείτονες για να περάσουν λίγες ευχάριστες ώρες. Μά είδε κατάπληκτος ότι αυτό δεν ενθουσίασε την Κλαίρη κι ότι μια σκιά μελαγχολίας πέρασε από το μέτωπό της.

— Τι έχεις, χρυσό μου; την ρώτησε ανήσυχος. Γιατί στενοχωρήθηκες;...

— "Ηθελα ν' ακούσω μια συναυλία που θα έδινε η συμφωνική του Παρισιού κι είχα μια μεγάλη χαρά που θα την απελάμβανα μ' απόλυτη ήσυχια. "Ενώ τώρα...

— "Εννοια σου και δεν θ' αφήσω εγώ τους καλεσμένους μας να σ' ενοχλήσουν. Την ώριστη ώρα έφθασαν οι καλεσμένοι του Σαλμπάν. "Ήταν μερικοί ηλικιωμένοι κύριοι κι ένας από αυτούς είχε φέρει την γυναίκα του και τον γιό του. "Ο τελευταίος έρχιζε θλέμματα γεμάτα θαυμασμού στην Κλαίρη και ζαλισμένος από την όμορφη της κάθισε σε μια γωνιά... κι άγιασε!...

Μετά τις τυπικές φιλοφρονήσεις και το σεβρίσμα του καφέ και του λικέρ, ο Σαλμπάν δήλωσε με ένα χαμόγελο στους φίλους του:

— "Η Κλαίρη έχει γίνει μελωμανής. Τη βλέπετε πόσο είναι ανήσυχη; Θέλει ν' ακούση την έκτέλεσι ενός κονσέρτου... Κι όσο πλησιάζει η ώρα, τόσο κυριεύεται από την

άνυπομονησία της...

— Σούτ! φώναξε η Κλαίρη, γυρίζοντας τον δισκοπτη. Είναι ώρα. Δεν πρέπει να χάσουμε αυτήν την συναυλία.

Και ρύθμισε με προσοχή το ραδιόφωνο, ώστε ν' ακούγεται καθαρά ο σταθμός. Οι καλεσμένοι ξεπρόσκεικαν με μακαριότητα στις πολυθρόνες τους. "Ο Σαλμπάν ταχτοποιήθηκε όσο μπορούσε καλλίτερα κι άρπασε με μια κρυφή χαρά στο να εξετάζη την γοητευτική όμορφη της γυναίκας του. "Αλήθεια, η Κλαίρη έκαιε την ώρα ήταν πεντάμορφη. Το πρόσωπό της ακτινοβολούσε από την ευτυχία, τα μάτια της λάμπανε, τα χείλη της τρέμαν από ηδονάθεια και το στήθος της ανέβαινε με συγκίνηση. "Ήταν τελείως άρρωστη και μουσική. Δεν άκουγε τίποτε άλλο και δεν έβλεπε τίποτε. Οι μελωδικοί ήχοι είχαν πάρει την ψυχή της και την είχαν μεταφέρει σ' έναν άλλον κόσμο γεμάτο αγάλη και χερουθείμ που παίζανε μ' άσυγκριτη αρμονία τις δλόχρυσές τους άρπες.

Ξαφνικά ακούστηκε στο ραδιόφωνο ένας δαιμονικός θόρυβος. "Επειτα μια καρέκλα που έπεσε κατά την "Υστερα πολλές φωνές τρόμου κι άγωνίας. "Όλο το κοινόν της αίθουσας των συναυλιών φαινόταν κάθιστο, ότι είχαν αναστατωθί από κάτι άπρόοπτο. "Επειτα ακούστηκε η φωνή του «σπήκερ» που ρωτούσε:

— Μήπως υπάρχει ένας γιατρός στην αίθουσα;

Κι άμέσως κατόπιν:

— "Αγαπητοί άκροαταί, έντελώς άπρόοπτα άδυσήρως σοβαρώς ο μαέστρος της συμφωνικής όρχήστρας, άνακαζόμεθα να διακόψουμε την μεταδίδαςί της συναυλίας έκ της αίθουσας Χ. Τώρα θ' ακούσετε μερικά κομμάτια από την «Εύθυμη χήρα».

— Να πάρη η έλχη! γκρόντα ο Σαλμπάν, μάς γέλασε την ώρα μας. "Όσοσο από το ύψος του «σπήκερ» φαίνεται καθαρά, ότι κάτι πολύ σοβαρό έχει συμβεί στον χώρο.

— Μπορεί να αρρώσθηκε νεκρός! παρατήρησε ο γείτονος του φίλου του Σαλμπάν.

Την ίδια στιγμή όμως η Κλαίρη που είχε μαρμαρώσει στην θέση της άναγνίζοντας αυτά τα λόγια, τινάχτηκε κατάγλωμη από το κάθισμά της. "Ετρεψε, τα χείλη της είχαν άσπρουν, το θλέμμα της είχε γίνει την ζοφή που έκφρασι κ' είχε κοπλή ή μιλιάνη.

"Ο Σαλμπάν ένήσυχος έτρεξε από την άποψη στην άγκαλιά του:

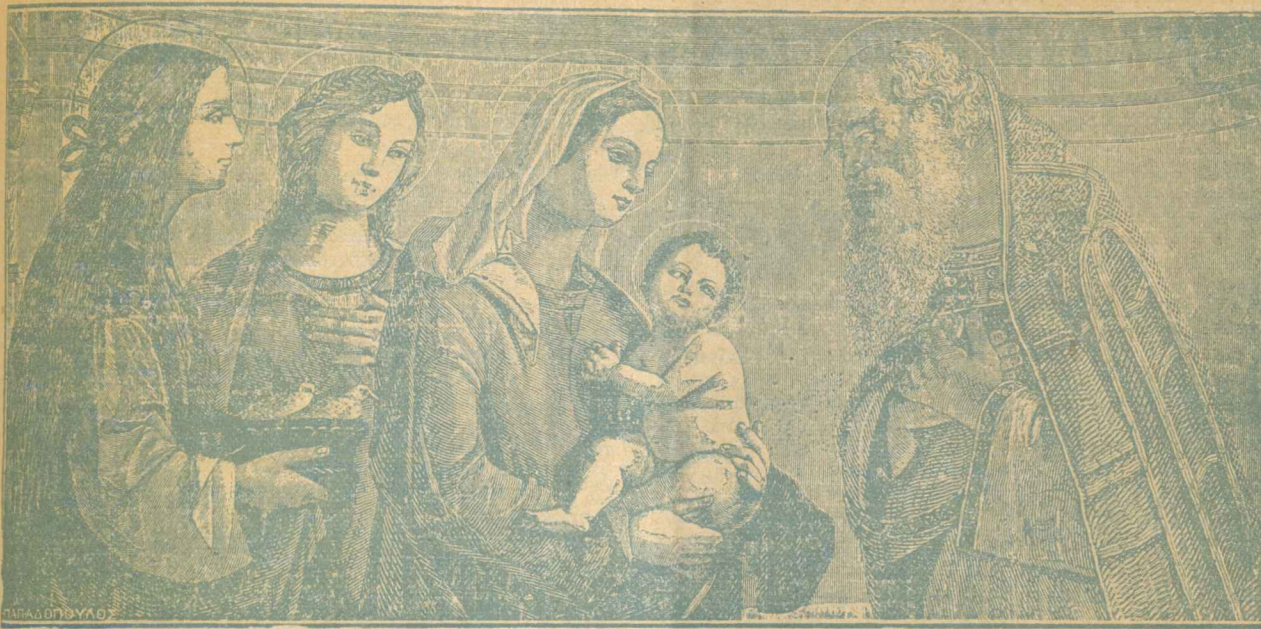
— Κλαίρη, άντητη μου, της φώναξε, τί έχεις; Τι πάθες;

— Μπορεί να πάθωε!... Μπορεί να πέθανε!... φώναζε η Κλαίρη.

(Συνέχεια στη σελίδα 94)

Η φυγή εις Αίγυπτον.

Η Παναγία με τον μικρόν Χριστόν

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΜΙΑ γρηούλα άσθενική και φτωχοντυμένη στάθηκε στην είσοδο του λαϊκού κινηματογράφου. "Η φωτεινές ρεκλάμες του και τα τεράστια προγράμμάτα του, της είχαν κινήσει την περιέργεια. "Απο συνήθεια θέλησε να διαβάση το έργο που παίζόνταν. "Ήταν η «Τρυφερή Περιπέτεια». Πρωταγωνιστάι του, η γοητευτική Κλαίρη "Αρμπέλ και ο διάσημος Ρομπέρ Ρεμού. Το φίλμ αυτό είχε κάνει πάταγο στην εποχή του. "Ήταν μια από τις πρώτες ταινίες του όμιλούντος. "Εδώ και δώδεκα χρόνια είχε γυρίσει όλη την Εύρώπη και τώρα παίζονταν για έκαστη φορά στους λαϊκούς κινηματογράφους.

"Η τρυφερές μοδιτρούλες, οι έρωτευμένοι, οι ρωμαντικοί φοιτητα σχηματίζαν ούρα στο ταμείο. Μά λίγα φράγκα θέλαν ν' απολαύσουν κινηματογράφο και να συγκινηθούν.

"Η γρηούλα κύτταζε προσεχτικά τις φωτογραφίες κι έπειτα μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη προχώρησε λίγα βήματα, μά πάλι στάθηκε δισταχτική. "Υστερα άνοιξε την τσάντα της και μετέτρεψε όλη της την περιουσία. "Ήταν λίγα φράγκα. "Αν τά έδινε για το εισιτήριο θα έμενε ηστική το θράδυ. Για να πάρη μια απόφασι κύτταζε πάλι τις φωτογραφίες. "Επειτα μ' ένα στεναγμό προχώρησε στο ταμείο, πήρε ένα εισιτήριο της πιδ φθηνής θέσεως και μπήκε στην αίθουσα του κινηματοθεάτρου, κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα της και άφωσώθηκε μ' όλη την ψυχή της στην παρακολούθησι του έργου. "Η υπόθεσί του δεν ήταν εξαιρετική. "Ήταν μια κοινοτάτη Ιστορία ένός έρωτος που άφου περνά από ένα πλήθος δοκιμασίας στο τέλος, θριαμβεύει. "Όστόσο άρρεσε στον κόσμο και το παρακολουθούσε κρατώντας την άναπνοή του. "Όταν μάλιστα φάνηκε στην όδονη η γοητευτική πρωταγωνίστρια του έργου, μια δλόξανη γυναίκα με μια θαρύτση τουαλέττα και στολισμένη με κοσμήματα, ένας ψίθυρος θαυμασμού σκορπίσθηκε σ' όλη τη σάλα.

Μά πιδ πολύ άπ' όλους είχαν άναστατωθί η συμπαθητική εκείνη γρηά. Με διεσταλμένα μάτια παρακολουθούσε τις κινήσεις της Κλαίρη "Αρμπέλ, θαύμαζε την κομψή αλουέττα της και την άγγελική όμορφή της. "Εκείνη την εποχή η Κλαίρη "Αρμπέλ ήταν τριάντα πέντε χρόνων, μά διατηρούσε όλην την δροσερότητα της. Το μακιγιάζ κ' η τέχνη της την κάναν να φαίνεται πολύ νεώτερη και παραπολύ έπιθυμητή. "Από τότε όμως είχαν περάσει σωστά δώδεκα χρόνια κι όλοι είχαν ξεχάσει την Κλαίρη "Αρμπέλ. Τί είχε γίνει; Πού έρισκό-

ταν; Κανείς δεν είχε ένδιαφερθή να μάθη. Κι' όστόσο ήταν από τις λίγες καλλιτέχνιδες του καιρού της που χάρισε την δόξα και την λατρεία του πλήθους.

"Ήταν πασίγνωστη όχι μόνο στην Γαλλία, αλλά σ' όλόκληρη την Εύρώπη και την "Αμερική. Είχε φθάσει στο άνώτατο σημείο της έπιτυχίας. Είχε δοκιμάσει όλες τις χαρές. Και τώρα...

Γύρω οι θεάται στέναζαν από τη συγκίνηση. Τά ζευγαράκια των έρωτευμένων χειροπιασμένα δάκρυζαν από την άγωνία των πρωταγωνιστών και συμπονοβαν το δράμα τους. Κ' η ηλικιωμένη γυναίκα κύτταζε στην όδονη κι' άναγνώριζε μια-μια όλες τις σκιές του παρελθόντος που είχαν χαθή πειά! Νά, ο γοητευτικός Ρομπέρ Ρεμού που τότε πειά είχε πεθάνει. Νά, επίσης και η πεντάμορφη Μαντλαίν Ρομύ που έπαίξε αίσθηματικούς ρόλους και πιδ έκανε μια θεότρελλη ζωή. Τώρα τίποτε πειά δεν είχαν άπομείνει από την όμορφή της και από τους παθητικούς έρωτες της. "Η Μαντλαίν Ρομύ, η γοητευτική "Αφροδίτη, άναπαύονταν κι' ατλή σ' ένα άφωγκό κοιμητήριο στα παράλια της Βρετανίας. Νά κι ο μικρός Μιρό, που έβγαλε για να τον ναουρούσουν και πιδ έπιθυμούσε τόσο πολύ τα χείδια της μητέρας του. Λίγα χρόνια άργότερα είχαν άποκτανήθει σε ηλικία είκοσι χρονών... "Η Καμιλ Μπέκ επίσης, η τολμηρή άκρίβας είχε χαθή μέσα στο πλήθος των άποτυχημένων καλλιτεχνών...

"Όλοι οι έθαποισι, όλοι οι άνεργάται της Κλαίρη "Αρμπέλ είχαν πεθάνει. Κι' όλοι όμως ζώντανεσαν πάλι στον κινηματογράφο με την προσοχή της «Τρυφερής Περιπέτειας». Κι' εκείνη, η που είχαν άπομείνει εκείνη, όποτε κ' η ίδια άναγνώριζε πειά ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ (Νόμιζε ότι έβλεπε μια όλλη γυναίκα, μια γυναίκα με την όποια δεν είχε κανένα σύνδεσμο. "Αμφέβαλε μάλιστα αν ήταν δυνατόν τότε ατλή η φτωχή γρηά κυρία να ήταν κάποτε τόσο πλούσια, τόσο όμορφη και τόσο διάσημη καλλιτέχνης...

Κι' όστόσο ήταν αλήθεια. Δεν μπορούσε να μνη είναι αλήθεια. "Η γρηούλα εκείνη ήταν η Κλαίρη "Αρμπέλ. Θυμάταν καλά ότι έτσι ήταν όμορφη στην «Τρυφερή Περιπέτεια». "Ετσι ήταν γοητευτική, όταν γνώρισε τον Κλώντ Κότι, τον πιδ φλογερό και τον πιδ μεγάλο έρωτα της ζωής της. "Ήταν πλούσιος, όσο ήταν και νέος κ' ήταν τόσο όμορφος όσο ήταν καλός. Σέ ηλικία είκοσιπέντε χρόνων είχε γίνει έκαστημισηρόχος με τα πειά (Συνέχεια στη σελίδα 96)

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

ΣΑΜΟΥΗΛ, Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝ

(Μιά γόνιμη ζωή, γιομάτη δράσι και περιπέτειες)

Β'.

ΤΟ προηγούμενο σημειώμα μας, είδαμε πως ο μικρός Σαμουήλ έμεινε κοντά στον άρχιερέα 'Ηλεί, για ν' άφοσιωθεί στη λατρεία του Θεού, σύμφωνα με το τάμα που είχε κάμει η μητέρα του.

Στά χρόνια, όμως, εκείνα, ο λαός του 'Ισραήλ άρχιζε σιγά-σιγά ν' απομακρύνεται από τον 'Ιεχωθά και νά προσκυνά άλλους θεούς. 'Ο θείος λόγος έπαψε πειά νά τον συγκινή, νά θρίσκη άπήχησι στην ψυχή του. 'Ο μόνος που θά μπορούσε ν' αντίδραση στο κακό αυτό, ήταν ο 'Ηλεί. Μά ο άρχιερέας ήταν πολύ γέρος πειά, σχεδόν τυφλός και η φωνή του δέν είχε πειά την παλιά της δύναμι... Καί κείνο που τον πίκραινε περισσότερο, ήταν ότι οι δύο γιοί του, Ιερεΐς και αυτός στον ναό, αντί νά φροντίσουν ν' αντικαταστήσουν τον άνημπορο πατέρα τους και νά επαναφέρουν τό ποιμνίο στον ευθύ δρόμο, δέν κύτταζαν παρά πως νά θησαυρίσουν, κλέβοντας τις προσφορές και τ' άφιερώματα των λίγων πιστών που άπέμεναν.

'Ο 'Ηλεί κούνοσε μελαγχολικά τό κεφάλι του και τους έλεγε:

—Δέν κάνετε καλά, παιδιά μου! 'Αμαρτάνετε κατά του Θεού. Θά σάς τιμωρήσει σκληρά μία μέρα!

—Ένα πρωί, πριν ακόμα θηή ο ήλιος, ένφ ο 'Ηλεί άναπαύοταν ακόμα και ο Σαμουήλ κοιμότανε στην είσοδο του Ιεροού, ο 'Ιεχωθά κάλεσε τον νεαρό Ιερέα με τ' όνομά του.

—Έρχομαι! αποκρίθηκε ο Σαμουήλ.

Κι' έτρεξε νά δη τί τον ήθελε ο 'Ηλεί, νομίζοντας ότι αυτός τον είχε φωνάξει.

—Δέν σου μίλησα ένώ, παιδί μου! αποκρίθηκε ο άρχιερέας. Σύρε νά κοιμηθής.

Σέ λίγο, όμως, ο Σαμουήλ άκουσε την ίδια φωνή. Καί όταν ο 'Ιεχωθά κάλεσε και για τρίτη φορά τον Σαμουήλ καί κείνος ξαναπλησίασε τον 'Ηλεί για νά τον ρωτήσει τί τον ήθελε, ο άρχιερέας κατάλαβε ποιός φώναζε τον προστατευόμενό του.

—Πήγαινε νά ξαναπλησιάσεις, Σαμουήλ, τοú είπε. Καί άν σέ καλέσω και πάλι, έού ν' άπαντήσεις άμέσως; «Μίλα μου, Κύριε Σέ άκούω!»

'Ο μικρός άκολούθησε την συμβουλή του άρχιερέως, χωρίς νά πολυκαταλαβαίνει τί έσήμαιναν τά μυστηριώδη αυτά λόγια.

Μέσ' στο γλυκοχάραμα και την θαυμάια γαλήνη που ήταν άπλωμένη στο Ιερό, αντίχησε και πάλι έκ των άνω μία άπόκοσμη φωνή:

—Σαμουήλ!

—Μίλα μου, Κύριε! άπάντησε φοβισμένος ο Σαμουήλ. Σέ άκούω!

—Θά γίνουν στο λαό του 'Ισραήλ πράγματα που θά μείνουν άληθμόνητα. Θά συντελεσθούν όλα όσα προανήγγειλα στον 'Ηλεί. Θά τιμωρήσω άσπληρτά την οικογένειά του, έπειδή οι γιοί του είναι άμαρτωλοί κι' έπειδή έκεί-

Οι 'Ισραηλίτες μετέφεραν την Κιβωτό στο στρατόπεδό τους

νος δέν είχε την δύναμι νά τους τιμωρήσει...

Αυτά είπε η μυστηριώδης φωνή. Καί τά λόγια αυτά τ' άπειλητικά έρίξαν την ψυχή του Σαμουήλ σέ μεγάλο τρόμο. 'Όταν, ύστερ' από λίγη ώρα, ξαναόσε τον 'Ηλεί, φοθήθηκε νά του άνακοινώσει τό φοβερό μήνιμα του 'Ιεχωθά. 'Ο 'Ηλεί, όμως, τον φώναζε και τον ρώτησε:

—Τί σου είπε ο 'Ιεχωθά; Δέν πρέπει νά μού κρύψεις τίποτα.

'Ο Σαμουήλ άναγκάστηκε τότε και τοú τ' άπεκρίνατε όλα. 'Ο άρχιερέας άφησε τό κεφάλι του νά πέσει στο στήθος του και ψιθύρισε:

—'Ας γίνει τό θέλημα του 'Ιεχωθά! 'Εμείς οι άνθρωποι δέν μπορούμε νά ματαιώσουμε τις βουλές του!

Πέρασαν κάμποσα ακόμα χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ο Σαμουήλ έγινε τέλειος άντρας. 'Όλος ο λαός του 'Ισραήλ, από τον Δάν ως την Βηρσαβέε τον άνεγνώριζε ως προφήτη, γιατί ο 'Ιεχωθά ένεφανίζετο συχνά σ' αυτόν και τοú προέλεγε τά μέλλοντα νά συμβούν.

Κριτής του 'Ισραήλ εξέλεξε στο μεταξύ ο Σαμουήλ, ο μόνος που θά μπορούσε νά διαδεχθή τον άποστόνα 'Ηλεί στο ύπατο αυτό αξίωμα. 'Ο νέος άρχιερέας άπέλάμβανε τά καθήκοντά του σέ μία εποχή έξαιρετικά κρίσιμη για τους 'Εβραίους. 'Ο λαός του είχε χάσει πειά τό θάρρος του. Οι Φιλισταίοι τους είχαν κηρύξει τον πόλεμο και τους είχαν άρπάξει την 'Ιερή Κιβωτό. Έπρεπε λοιπόν νά ξαναδώσει την πίστι του στο λαό, νά τον σιγή τό φρόνημά του. Οι Ισραηλίτες είχαν τότε άνάγκη νά χι μονάχα στοχαστικού άρχιερέως, αλλά και Ικανού στρατηγού...

Οι Φιλισταίοι είχαν μετεφέρει θριαμβευτικά την άπαγμένη Κιβωτό στην 'Ασδόδ και την τοποθέτησαν στον ναό του θεού Δάγονος, δίπλα στο άγαλμά του που τον παρουσίαζε μισό άνθρωπο και μισό ψάρι. Την έπομένη όμως, θρήκανε τό άγαλμα αυτό πεσμένο κάτω μπροστά στην Κιβωτό, σαν νά την προσκυνούσε!... Τό σήκωσαν και τό ξανάβάλαν στην θέσι του. Την άλλη, όμως, μέρα οι Ιερείς μπαίνοντας στον ναό, είδαν με τρόμο ότι ο θεός τους είχε πέσει και πάλι από τό θάβρο του!... Καί τότε νά μην έφτοσε τό κακό αυτό σημάδι, η πανούχλια άρχισε ξαφνικά νά κάνει θραύσι σ' όλη την περιφέρεια!

Οι Φιλισταίοι φοθήθηκαν και αποφάσισαν νά μετεφέρουν την Κιβωτό στην 'Ακκαρόν. Την ίδια κιόλας μέρα, όλοι οι κάτοικοι της πόλεως αυτής γέμισαν πληγή!... Οι άρχηγοί κατάλαβαν τότε ότι κάτι συνέβαινε και νά λησαν τους μάντιες και τους Ιερείς νά τους ζητήσουν την γνώμη τους.

—Τί μάς συμβουλεύετε νά κάνουμε, —τους ρώτησαν— για ν' άπαλλαγούμε από την κακοδαιμονία που μάς έφερε η Κιβωτός των 'Εβραίων;

Κι' έκείνοι, άφοú σέφτηκαν, αποκρίθηκαν:

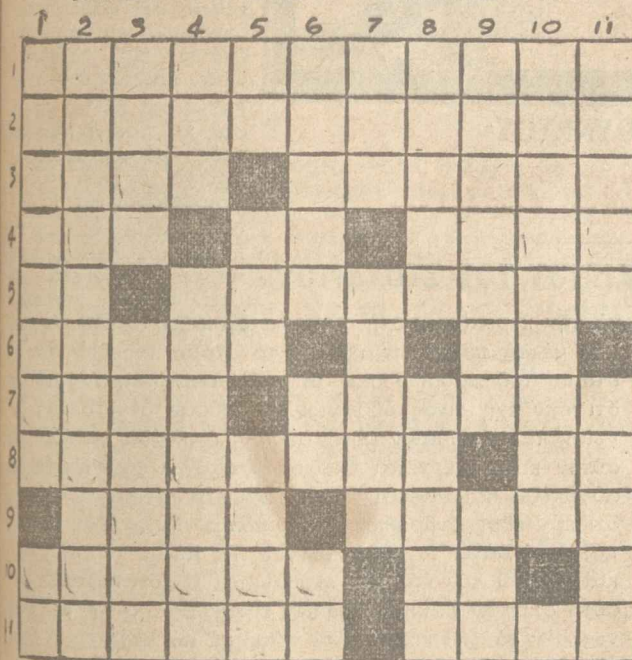
—Νά βάλετε την Κιβωτό σ' ένα άρμα, μαζί με μία κάσα γεμάτη χρυσά αντικείμενα. Νά ζήσετε τό άρμα αυτό σέ δύο μικρές άγελάδες, που δέν μπαίνουν ακόμα σέ ζυγό, και νά τις άφήσετε ελεύθερες. 'Αν τά ζώα τραβήξουν κατά την Βεθσαμέε, αυτό σημαίνει ότι ο 'Ιεχωθά μάς κατατρέπει, έπειδή τοú σήραμε την Κιβωτό του. 'Αν αφορετικά, ή συμφωνία που μάς θρήκαν είναι καλή.

—'Ετσι κι' έγινε. Μά τό τέλος της Ιστορίας αυτής θά τό διηγηθούμε στο προσεχές τεύχος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

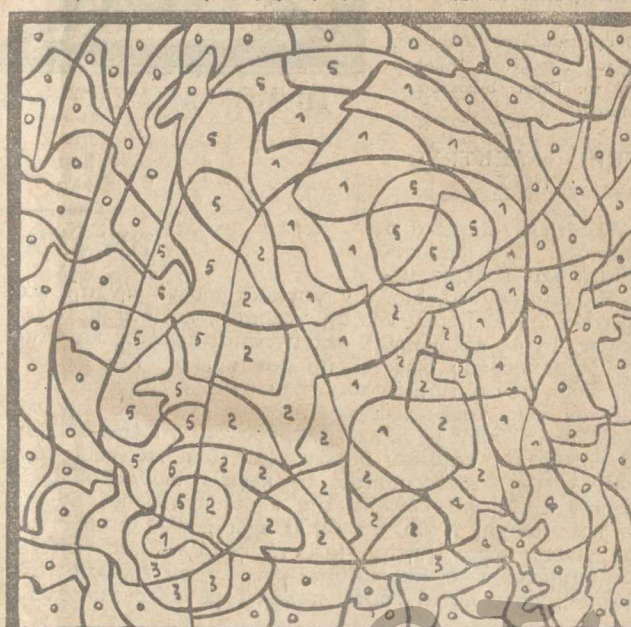
- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) "Ένα από τά μεγαλειότερα ηνιά τό κόσμου. 2) Τό άρώσι νά μην έχη κανένα πάνω άπ' τό κεφάλι του. 3) Κάτοικόν τις διάφορες χώρες. Στρατιώτης άρισμένης κατηγορίας. 4) Στο θηλυκό σημαίνει ύγρη έκτασι, στο άρσενικό κάτι που θγαίνει άπ' αυτή. Σύνθετος. Κοινόν. ρήμα. 5) Φρούριο — φυλακή, γνωστό από ένα περίφημο μυθιστόρημα. "Ορ" γανον της τάξεως. 6) 'Ελληνική νήσος. Μισοχή θεοθητικού ρήματος. 7) Ένας αυτοκράτωρ... τρομερός. "Ενδειξίς άρρώστειας. 8) Επίθετο που μόνο ίσως στον Μεγάλο 'Αλέξανδρο ως στρατηγό ταιριάζει. Παρακελευσματούν. 9) Διάσημος Γάλλος συγγραφέας του περασμένου αιώνας. Παλαιά πληγή των 'Αθηνών κατά τό θέρος. 10) Πληρώνονται κάθε μήνα (δημ.) Στεναγμός. 11) Προφήτης. Πόλις της Βορείου Εύρώπης που βρίσκεται στην... έβρα των δασκάλων.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Περιοχή της Πολυνησίας. "Ομοτικών (άρχ.) 2) 'Αγράμματος. 3) Φόβος και έκτασις συγχρόνως. Τέτοια είναι όλα τά έπίγεια. 4) Της λείπει ένα γράμμα για νάχη... άξία. Τρωκτικόν. 5) Βυζαντινός φθόγγος. Κοινή προστακτική... Βρίσκονται στα χέρια των άμασηλατών. 6) Δημιούργημα της φαντασίας του Σαίξπηρ στην 'Τρικυμία. Δυό γράμματα από τό λέξι «μάτι». Τό ίδιο με τό ε' τοú 8 ορίωντος. 7) 'Η λέξις εστία χωρίς ένα γράμμα. Βρίσκεται στα πλοία. 8) Στόλισμα τοú σπιτιού, της πόλεως, της έξοχης. Τό μικρό όνομα διασημού 'Αγγλου συγγραφέως. 9) 'Ανευ τέλους. 'Αρνητικόν. 10) Εύρωπαϊκόν κράτος (αίτ.). 11) 'Ο λιγότερος. Δέν έχουν φήμη.

Η λύσις τοú σταυρολέξου και των φιλολογικών άναγραμματισμών τό προηγούμενο τεύχος στο προσεχές.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τό 'κούτι με τις μπογιές σας και χρωματίστε τά μεταξύ

τών γραμμών άριθμημένα κενά ως έξης: 0 λευκό, 1 κόκκινο, 2 μπλε, 3 κίτρινο, 4 μαρρόν άνοιχτό και 5 μαύρο. "Έτσι χωρίς κόπο και δυσκολία θά σχηματίσετε μία ώραία πολύχρωμη εικόνα που θά παριστάση μία χωριάτισσα.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Καλλήστε τό παρακάτω σχεδιασμάρι με ένα λεπτό καρτονάκι

κόψτε κατόπιν τά διάφορα λευκά κμήματα του και συναρμολογήστε τα, εδώς όστε νά σχηματίσετε μία χαριτωμένη έπίκαιρη εικόνα.

Οι πρόγονοί μας δεν ήξεραν τα ζώα — ήμερα κι' άγρια — όπως τα ξέρουμε εμείς σήμερα. Σήμερα έχουν ασχοληθῆ με τα ζώα — και με το πιο μικροσκοπικό έντομο — ονομαστοί σοφοί. Ξέρουν καταλεπτώς τη ζωή τους, ξέρουν όλες τους τις συνήθειες. Τὸν παλιό καλὸν καιρὸ δὲν ξέρανε τίποτα, ἢ σχεδὸν τίποτα σχετικῶς. Αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης κι' ἄλλοι ονομαστοὶ ἀρχαῖοι σοφοὶ ἔχουν γράψει περὶ ζώων, πρωτόκουστες τερατώδεις. Τὰ ἱερὰ πιστεύαν κατόπιν, μετὰ αἰῶνες, κ' οἱ νεώτεροι. Κι' ἀπόδειξις εἶναι τὸ παρακάτω δημοσιευμένο σπάνιο κείμενο τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου. Ἀπολαύσατέ το. Εἶναι διασκεδαστικώτατον.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΟΣ

Ἀλεκτρυὼν λέγεται ὁ πετεινός. Ἐχει δὲ συνήθειαν καὶ πολεμεῖ μετὰ ἄλλου πετεινοῦ, διὰ τὴν γυναῖκα του νὰ μὴν τὴν πάρῃ ἄλλος. Καὶ ἡ μὲν νίκηση χαίρεται, καὶ θαῶν μεγαλοφώνως. Εἰ δὲ καὶ νικηθῇ ταπεινώνεται περισσά καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τοῦ ἀσθενεῖ ἡμέρας πολλάς. Καὶ ἂν δὲν ἰδῇ πλέον τὸν ἀντίδικόν του πάλι ὑγιαίνει, εἰ δὲ καὶ βλέπει τὸν πῶς προβάλλει ἐκεῖ, ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πίκραν του. Τόσον δὲ εἶναι ὑπερήφανος, ὅτι ἂν θέλῃ νὰ εἰσελθῇ εἰς καμμίαν θύραν, ἂν εἶναι καὶ πέντε ὀργυεῖς ὑψηλὴ, αὐτὸς κύπτει τὸ κεφάλι του φοβούμενος νὰ μὴν φθείρῃ τὸ κάλλος τῆς κεφαλῆς του. Κι' ἂν τύχῃ καὶ φοβήσῃ ἢ ὀρνίθα ὅπου ἔχει πουλιὰ μικρά, αὐτὸς γίνεταί ὡς ἄνθρωπος, καὶ τὰ φυλάγει, καὶ κάμνει δὲ σήματα ποιεῖ καὶ τὸ θηλυκόν. Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, οὔτε λαλεῖ, οὔτε πολεμεῖ μετὰ ἄλλον πετεινόν.

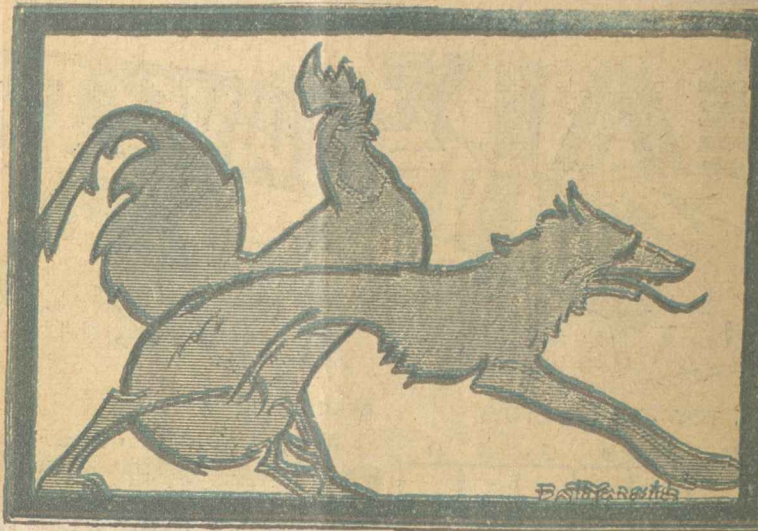
ΠΕΡΙ ΑΗΔΟΝΟΣ

Ἀηδὼν λέγεται τὸ ἀηδόνι. Ἐχει δὲ συνήθειαν, ὅταν βλέπῃ ἄνθρωπον, ὅπου ἀφικρᾶται τὴν φωνήν του, ἢ καὶ τὴν θέλει, τότε παρακαλεῖται καὶ κελαδεῖ εὐμορφα καὶ συγχνᾷ, ὅταν δὲ ἰδῇ ἄνθρωπον νὰ ὀμιλῇ μετὰ ἄλλον ἄνθρωπον ψηφᾷ μετὰ τὸν νοῦν του πῶς δὲν ἔχουν ἀγάπην νὰ τῆς ἀκούσουν, καὶ διὰ τοῦτο ὀργίζεται καὶ δὲν κελαδεῖ συχνᾷ. Ὅταν δὲ εἶναι εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἰδῇ πῶς δὲν τῆς ἀκούει τις, δὲν καλωπίζει τὸ κελάδισμά της, ὡς ἂν εἰς τὸ κλουβί.

Λέγουσι, ὅτι τὸ ἀηδόνι, ὅταν ἔχῃ μικρά πουλιὰ, τὰ μαθαίνει νὰ κελαδοῦν, ὡς ἂν ὁ καλὸς ψάλτης τοὺς μαθητὰς του. Τὸ κρέας δὲ τοῦ ἀηδονίου, ὅταν τὸ φάγῃ, δὲν χεῖμῶνα ποσὼς δὲν κελαδεῖ. Μόνον, ὅταν ἀρχίσουν τὰ δέντρα νὰ γενοῦν φύλλα, τότε ἀρχίζει καὶ αὐτὸ νὰ κελαδεῖ. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν λαλεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα συχνᾷς, ἕως ἡμέρας δεκαπέντε. Μετὰ δὲ ταῦτα δὲν κελαδεῖ πλέον συχνᾷ ὡς ἂν πρότερον.

ΠΕΡΙ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Ἡ ἀρκούδα, ὅταν γεννῇ τὰ παιδιὰ της, τὰ γεννᾷ ἀδιάρθρωτα, ἢ γοῦν δὲν χωρίζουν τὰ ὀμμάτια, ἢ ἄφτια, ἢ ποδάρια, ἢ ἄλλα μέλη, μό-

ΤΑ ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

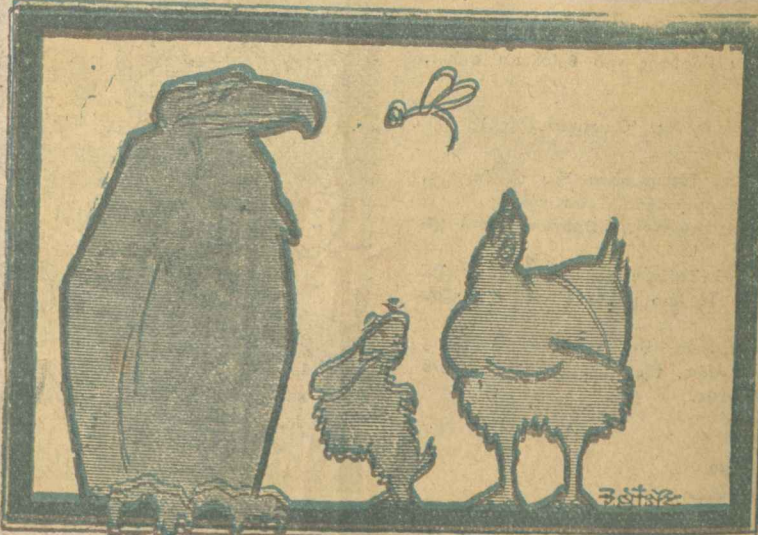
“ΠΕΡΙ ΦΥΣΕΩΣ ΖΩΩΝ,”

ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

νὰ τὴν κερατίση, αὐτὴ σύντομα ἀρπάζει τὸ ἀπὸ τὸν λαιμὸν μετὰ τὰ πόδια της καὶ μετὰ τὸ στόμα της ἀνατρέπει τὸ στόμα τοῦ ταυριοῦ καὶ ἔτσι τὸ θανατώνει. Λέγουσι δὲ ὅτι ἂν ἔχῃ τινὰς δεύγγιον ἀρκούδας στεγνὸν εἰς ἀγροῖον καὶ τὸν Μάϊον μῆνα ὅπου ἡ ἀρκούδα φυλάει, αὐτὸν καιρὸν ἔρχεται ἐκεῖνο τὸ δεύγγιον τὸ παλαιὸν καὶ αὐγατίζει καὶ γίνεταί πολύ. Ἐχει δὲ τέτοιαν συνήθειαν, ὅτι ἂν εὕρῃ ἄνθρωπον νὰ κοιμᾶται σηκώνει τὸ ἑαυτοῦ πόδι καὶ θάνει τὸ καταγνάντια τῆς μήτης τοῦ ἀνθρώπου καὶ κάμνει τὸν καὶ δὲν αἰσθάνεται πλέον πονεῖν καὶ αὐτὴ σκάπτει λάκκον ὅπουθεν τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐκεῖνος δὲν τὸ ἀπεικάζει. Καὶ τότε μετὰ τὸ στόμα της ραπτοῖ τὸ αἷμα τοῦ ταλαιπώρου ἐκεῖνου ἐκεῖνον ἄνθρωπον καὶ δίδει τοῦ τὸν ἀνάσθητον καὶ κακὸν θάνατον.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΝΟΥΡΙΟΥ

Τὸ μελανοῦρι εἶναι ὀψάρι θαλάσσιον. Ἐχει δὲ τέτοιαν συνήθειαν, καὶ ὅταν εἶναι γαλήνη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἶναι καιρὸς ὅπου ψαρεύουν οἱ ἄνθρωποι, τότε αὐτὸ πάγει εἰς τὸ θάθος τῆς θαλάσσης. Ὅταν δὲ εἶναι φουρτούνα καὶ δὲν ψαρεύουν, τότε καὶ αὐτὸ εὐδαιμονεῖ εἰς τὴν ὕψιν τῆς θαλάσσης. Μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν αἰῶνα κοιμᾶται.

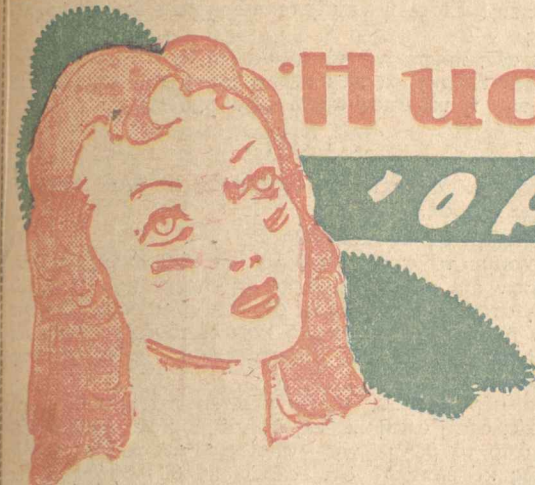

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ

Ὁ Κέφαλος εἶναι ὄρνις γνωστὸν εἰς ὅλους. Διὰ τῶν ποτὲ καὶ τῶν ποτὲ θρώσκει καὶ ἂν δὲν εἴη σάπιο ἢ ἀποθνήσκον κρέας νὰ φάγῃ τὴν τρώγει τὴν θρωμένην ὅλην, ὅπου τὴν εὕρῃ, διὰ τοῦτο βλέπει τοὺς ἄνθρωπους ὅπου ἔχουν πονεῖν ἢ ἄλλην ἀσθένειαν τοῦ κορμιοῦ. Ὅταν τὸν κινῇ νὰ πιάσῃ καὶ ἔχῃ μικρά παιδιὰ, τὰ καταπίνει διὰ νὰ μὴ τὰ κυνηγῇ οἱ ἄνθρωποι.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ἡ υποέληλα μετὸ ὀργάνετο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ πλοίαρχος τοῦ Π. Ν. Γαβριήλ Σαβάν ἔπειτα ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἀπουσίας, ἐξαγυρίζεται εἰς τὴν Γαλλίαν γιὰ λίγες μέρες ἔχοντας ἕνα σκοπὸ μόνον, νὰ ἐξαγαθῇ τὴν παλαιὰ του φίλη Ζερμαίν καὶ τὴν κόρη της ποὺ ἀπέκτησε μαζί της καὶ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν εἰς ἣν ὅπου ἔχουν πέσει ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκαταλείψεώς της ἀπ' αὐτὸν. Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις, ἐπιτέλους ἀπρόσπεται ἐξαγερθεῖς μόνον τὴν κόρη της, τὴν μικροῦλα Μάρθα, ποὺ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν γειτονίαν τῆς τῆς Βερνίκης, ἡ ὁποία εἶναι θυρωρὸς ἐπὶ μεγάλου ἐργοστασίου τοῦ ἀδελφικοῦ του φίλου Ριχάρδου Μπερνιέρ. Ἡ Ζερμαίν, ἡ μητέρα τῆς Μάρθας ἔχει πεθάνει ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ τὴν ἀδυστοχίαν. Ὁ Γαβριήλ ἀφήνει τὸν φίλον του Ριχάρδον Μπερνιέρ 300.000 φράγκα γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς κόρης του καὶ φεύγει πάλι μετὰ τὸ πολεμικὸ πλοῖο τοῦ ὁποίου εἶναι κυβερνήτης.

Ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, ἔχει ἕναν ἀδελφόν, τὸν Ροβέρτον, ὁποῖον ἔχει ἀποστείλῃ καὶ ἄλλο. Ὁ Ροβέρτος, ἀπὸ ὑπηρεσίας εἰς τὴν Γερμανίαν ὡς κατὰσκοπος τῆς ἰδίας του τῆς πατρίδος, ἐξαγυρίζεται εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ κλέψῃ τὸν ἀδελφόν του, ἔχοντας ὡς σπινθηρὸν τοῦ ἑνὸς ἀρχειογράφου τοῦ ἐργοστασίου τοῦ Ριχάρδου, τὸν Κλαυδίου Γκριθό. Πράγματι, τὴν νύκτα τῆς πρωτοχρονιάς οἱ δύο ἄνθρωποι εἰσχωροῦν ἐπὶ ἐργοστάσιον, καὶ ἐνῶ ὁ Γκριθὸς φυλάει εἰς τὴν αὐτὴν σκοπὴν, ὁ Ροβέρτος μπαίνει μέσα καὶ ἀνοίγει τὸ χρηματοκιβώτιον. Μὰ ἐντελὼς ἀπρόσπεται, ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ἐξαγυρίζεται καὶ συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν κλέφτην. Μία δραματικὴ πάλιν ἀρχίζει τότε μετὰ τὸν δύο ἀδελφῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὁ Ροβέρτος σκοτώνει τὸν Ριχάρδον. Ἡ φωνὴ τοῦ Ριχάρδου ἐκφυγεῖ καὶ τὴν θυρᾷ Βερνίκην, ἡ ὁποία τρέχει σὺν τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Μὰ ὁ Κλαυδίου Γκριθὸς τῆς φτερεῖ μία σφαῖρα, ἀνάμεσα εἰς τὰ πόδια καὶ τὴν τραυματίζει θανάσιμα. Οἱ δύο ἄνθρωποι τότε παίρνουν τὰ χρήματα, ποὺ ἔβρισκαν μέσα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, μετὰ τὸν ὅποιον ἦσαν καὶ 300.000 φράγκα τῆς μικρῆς Μάρθας καὶ φεύγουν. Μία λάμπα τοῦ πετρελαίου, ἡ ὁποία ἔπεσε κάτω τὴν διάρκειαν τῆς πάλης μετὰ τὴν φωτιά εἰς τὸ ἐργοστάσιον, τὸ ὅποιο γίνεταί σὲ λίγο παραπλήσιον τοῦ πυρὸς. Μετὰ τὸ ἐγκλήμα του, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γαβριήλ Σαβάν, ἀνακριτὴς Δανιήλ Σαβάν, ἐπιλαμβάνεται τὸν ἀνακριτὸν καὶ ἀναλαμβάνει ὅπῃ τὴν προστασίαν τοῦ τῆς ὀρφανῆς κόρης τοῦ Μπερνιέρ. Ἀλλήν, ὁ ἀδελφοκτόνος παίρνει τὸ τραῖνον καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ Βερολῖνον, εἰς τὸ μέγαρον τῆς συζύγου του Ἀμαλίας, μετὰ τὴν ὁποία ἡ σχέση τοῦ εἶναι πολλὰ τεταμένη. Ἐκεῖ, ὁ ἀνακριτὴς Σαβάν, ὁ ὁποῖος οὔτε καν ὑποψιάζεται, τοῦ τηλεγραφεῖ γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνατον τοῦ Ριχάρδου καὶ τὸν καλεῖ νὰ πῇ εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ ἀδελφοκτόνος μαζί μετὰ τὴν κόρη του Ἀμαλία καὶ τὸ γιὸς τῆς Φιλίππου ποὺ τὸν ἔχει ἀπὸ τὸν πρῶτον τῆς γάμου τῆς γαίας τοῦ Παρίσι καὶ ἐκεῖ τοὺς δέχεται εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτῆ Σαβάν.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ διακόπηκε μὴ στιγμῇ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του, τὰ χα καὶ σὲ λίγο μετὰ τὸν θερμὸν εἶπε σὺν ἀνακριτῇ Δανιήλ Σαβάν:

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσιν ποὺ δειχνάτε σὺν φτωχῷ μου ἀδελφῷ ὅταν ἦταν ζωντανὸς καὶ ποὺ ἐξακολούθει νὰ τὴν δειχνάτε καὶ τώρα ποὺ δὲν ὑπάρχει πλεονέκτημα... Ἐξέρω ἐπίσης μετὰ τὴν φροντίδην περιβάλλετε πάντοτε

τὴν κόρη μου, ἡ ὁποία μεγάλωσε μέσα εἰς τὸ σπίτι σας... Γι' αὐτὸ θὰ σὰς εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων.

Ἐπειτα παρουσίασε τὴν γυναῖκα του, καὶ κατόπιν τὸ Φίλιππο, λέγοντας:

— Ἡ σύζυγός μου, τῆς ὁποίας ὁ πόνος εἶναι ἴσως μετὰ τὸν δικὸν μας καὶ ἡ ὁποία, μετὰ τὴν τρυφερότητα τῆς γυναίκας καὶ μητρικῆς τῆς καρδιάς ἦρθε μαζί μου γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ παρηγορήσῃ τὴν δυστυχισμένην μας ὀρφανήν... Ὁ γιὸς της καὶ πρόγονός μου κόμης Φιλίππος ντὲ Ναίλ, φοιτητὴς τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ Σαλόν.

Ὁ Δανιήλ ὑποκλίθηκε θαθεῖα μπρὸς εἰς τὴν Ἀμαλία καὶ ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ Φιλίππου.

— Ἡ ἀγαπῆτή μας Ἀλλήν, εἶπε κατόπιν, ἔχει πράγματι μεγάλη ἀνάγκη παρηγορίας καὶ ἐνισχύσεως... Ἡ κόρη μου, δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὸ ἔργο αὐτό... Γινήτε μὴτέρα γι' αὐτήν, κυρία. Ἀγαπήστε τὴν... Σὰς δεσφαίνω πῶς εἶναι τόσο καλὴ καὶ γοητευτικὴ, ὥστε φαίνεται ζήτημα ἂν ὑπάρχῃ ἐπὶν κόσμῳ ἄλλη νέα ποὺ ν' ἀξίξῃ ν' ἀγαπηθῇ περισσότερον.

Ὁ Ροβέρτος ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπευθύνῃ μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸν Δανιήλ, ὅταν ὁ Ἑρρίκος Σαβάν μῆκε μέσα.

— Ἐρχεται ἡ Ἀλλήν, εἶπε σὺν τῷ θεῷ της. Μάλιστα ἔμαθε ὅτι ὁ κ. Μπερνιέρ εἶν' ἐδῶ, θέλησε νὰ τὸν δι' ἑμέσως. Δὲν εἶχε ἀποτελεῖσαι ἀκόμα τὰ λόγια τοῦ καὶ ἡ κόρη τοῦ Ριχάρδου παρουσιάστηκε. Τὴν συγκρατοῦσε ἡ Ματθίλδη καὶ ἦταν χλωμὴ σὰν πεθαμένη μέσα εἰς τὰ κατὰμαυρά της ρούχα.

Προχώρησε πρὸς τὸν Ροβέρτον, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε ἀνοίξει τὴν ἀγκαλιά του καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμοὺς ῥίχτηκε μέσα σ' αὐτήν.

— Ὁ πατέρας μου!... Ὁ φτωχὸς μου πατέρας... τραύλισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά της.

Ὁ ἄλλος τὴν ἔσφιξε ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησιν, ἡ δυστυχία ποὺ σὲ χτύπησε εἶναι ἀπὸ ἐκείνης ποὺ δὲν ξεχνιόταν ποτέ! Μὰ εἰπάμε ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ περιβάλλουμε μετὰ τὴν ἀγάπην μας καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε τὴν θλίψιν σου λιγώτερον ὀδυνηρὴν, μετὰ τὸ νὰ τὴ μοιρασθῇ μαζί σου...

Πολυαναπνεύσθη ὁ ἀνέστης, τῆς εἶπε μετὰ φωνὴν ποὺ φαίνονταν σπασμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησιν, ἡ δυστυχία ποὺ σὲ χτύπησε εἶναι ἀπὸ ἐκείνης ποὺ δὲν ξεχνιόταν ποτέ! Μὰ εἰπάμε ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ περιβάλλουμε μετὰ τὴν ἀγάπην μας καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε τὴν θλίψιν σου λιγώτερον ὀδυνηρὴν, μετὰ τὸ νὰ τὴ μοιρασθῇ μαζί σου...

Ἡ Ἀμαλία, μετὰ τὴν εἰρήνην της, πῆρε τὴν Ἀλλήν εἰς τὴν ἀγκαλιά της.

— Φτωχὸ μου παιδί τῆς εἶπε, θέλω νὰ γίνω μὴτέρα γιὰ σένα... Μία μητέρα γεμάτη ἀφοσίωσιν...

Μία κρίσις δακρύων καὶ λυγμῶν ἔκανε τὴν Ἀλλήν νὰ μὴν ἀρκετῇ ὥρα μέσα εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς Ἀμαλίας.

Ὁ Φίλιππος, ἀκούσας καὶ ἑαυτὸς, κτύπησε εἰς τὴν νύκτα ποὺ πρὶν ἀπὸ πέντε λεπτά δὲν τὴν ἤξερε καὶ ἐνοήθη τὸν ἐαυτὸν τοῦ πλημυρισμένου ἀπὸ μὴ ἀλλόκοτον καὶ ἀνεξήγητον παρῶν.

Αὐτὸ συνέβαινε γιὰ, παρ' ὅτι τὰ δάκρυα ποὺ κοκκίνιζαν τὰ μάτια της, παρ' ὅτι τὴν θλίψιν ποὺ χλόμιαζε τὰ κορμασμένα της χαρακτηριστικά, ἡ Ἀλλήν, μέσα εἰς τὰ μαύρα της ρούχα, ἔμενε πάντα ἰσορροπῶς ὀρθαί, κ' ἴσως ἦταν πρὸς ὅρατα τὰς πρὸς τὸν πόνον ἐξουλοῦσε τὰ χαρακτηριστικά της.

Ὁ Φίλιππος στεκόταν ἐκστατικὸς μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο τῆς παρθένου μάρτυρος, μπροστὰ εἰς τὰ μεγάλα

και ύγρα μάτια των οποίων τὰ θολὰ βλέμματα δὲν σταματοῦσαν καθόλου ἀπάνω του.

Σιγὰ, σιγὰ, χάρις στὰ χάρδια τῆς Ἀμαλίας, ἡ κρίσις τῆς Ἀλίνης κόπασε κάπως καὶ μιὰ σχετικὴ γαλήνη τὴ διαδέχτηκε. Ἐνα ρεῦμα ἀμοιβαίας συμπαθείας εἶχε ἐνῶσει ἐξαφνα τὴν ἀξιολάτρευτὴ ψυχὴ τῆς μὲ τὴν τρυφερὴ ψυχὴ τῆς Ἀμαλίας.

Ἐνας ὑπὲρ τῆς μπῆκε ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ μέσα καὶ ἀνῆγγεψε ὅτι τὸ πρόγευμα ἦταν ἔτοιμο.

— Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κουβεντιάσουμε τώρα, εἶπε ὁ Δανιὴλ Σαβάν στὸ Ροβέρτο. Μὰ, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δδνηροῦ ταξιδιοῦ μας πρὸς τὸ Σαϊντ-Οὐέν, θὰ σὰς δώσω, σχετικῶς μὲ τὸ ἔγκλημα τὴς ἐξηγήσεις πού περιμένετε θεθαία ἀνυπόμονα.

— Θὰ περιμένω, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς ἀπευθύνω ἀμέσως μιὰ ἐρώτησι.

— Ποιὰν;

— Διάβασα, σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα, στὸ Βερολίνο, τὴν περιγραφὴ τῆς καταστροφῆς.

— Ἐ, λοιπόν;

— Γινότανε λόγος σ' αὐτὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα πού ἔπαισε θύμα τοῦ καθηκόντος της...

— Γιὰ τὴ θυρωρὸ τοῦ ἐργοστασίου, Ναί...

— Ἡ φτωχὴ αὐτὴ γυναῖκα πέθανε;

— Ὀχι.

— Ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ σωθῇ...

— Ὀχι μόνον ἐλπίδα, ἀλλὰ θεθαίτης...

Ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, αἰσθάνθηκε ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ τὸ κορμὶ του.

— Μὰ δυστυχῶς, ἐξακολούθησε ὁ Δανιὴλ Σαβάν, ἡ θεραπεία τῆς θὰ μείνῃ πάντα ἡμιτελής!

— Δηλαδή;

— Ἐλαθε χθὲς τὴν ἑκθεσι τοῦ ἀρχιάτρου χειρουργοῦ τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἐγγείρησι στὴν πληγωμένη. Ἡ ἐγγείρησις ἐπέτυχε πλήρως, μὰ ἡ σφαῖρα, χτυπώντας τὴ δυστυχισμένη, προκάλεσε μεγάλες καταστροφές στὰ ὀπτικά ὄργανα. Ἡ Βερονίκη Σολλιὲ θὰ θγῇ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ὑγιὲς ὅσο ἦταν πρὶν μὴ σ' αὐτὴ, μὰ θὰ θγῇ τυφλὴ καὶ θὰ μείνῃ τυφλὴ σ' ὅλη τῆς τὴ ζωῇ.

— Τυφλὴ! φώναξε ὁ Ροβέρτος μὲ τόνο θαθεῖας συμπόνιας, καὶ νοιώθοντας μέσα του ἕνα αἰσθημα ἀπέραντης χαρᾶς.

— Ἀλλοίμονο, ναί! ἀπάντησε ὁ ἀνακριτὴς.

Εἶχαν φτάσει πειὰ στὴν τραπεζάρια καὶ ἡ συζήτησις ἀναγκαστικὰ διεκόπη.

Μὰ ὁ ἀδελφοκτόνος εἶχε ἐξαφρωθῇ κ' ἀπὸ τοὺς τελευταίους τὸν φόβος. Λίγο τὸν ἐνδιέφερε τώρα ἂν ἡ Βερονίκη Σολλιὲ θὰ ζοῦσε ἢ ὄχι. Ἦταν τυφλὴ καὶ θὰ ἔμενε τυφλὴ γιὰ πάντα. Δὲν θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ σὲ περίπτωσι πού μιὰ ἀπίθανη τύχη θὰ τοὺς ἔφερνε ἀντιμέτωπος.

Δὲν θὰ ἐξαφνιάσουμε κανένα ἂν ποῦμε ὅτι τὸ γεῦμα ἦταν πολὺ θλιβερό, ἂν καὶ μπροστὰ στὴν Ἀλίνῃ, ἀπέφευγαν νὰ ποῦν ἔστω καὶ μιὰ λέξι σχετικῶς μὲ τὸ ἔγκλημα πού τὴν εἶχε κάνει νὰ χάσῃ τὸν πατέρα της.

Ἡ ὥρα νὰ φύγουν γιὰ τὸ Σαϊντ-Οὐέν εἶχε φτάσει...

Δυὸ πένθιμα ἀμάξια, σταλμένα ἀπ' τὸν ἐργολᾶτῶν κηδεῖων εἶχαν σταθῇ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κατοικίας τοῦ ἀνακριτοῦ.

Οἱ ἡρώες μας ἀνέβηκαν σ' αὐτὰ καὶ ξεκίνησαν. Ὅσο ζύγωνε ἡ τρομερὴ στιγμὴ, τόσο περισσότεροι ἡ Ἀλίνῃ φαίνονταν νὰ χάνῃ τὸ λιγοστὸ θάρρος πού ἀντλοῦσε ἀπ' τὴ θέλησί της.

Εἶχε ἀνέβει στὸ ἴδιο ἀμάξι μὲ τὴ Ματθίλδῃ, τὸ Φίλιππο ντὲ Ναίλ καὶ τὸν Ἑρρίκο Σαβάν, ἐνῶ ὁ Δανιὴλ, ὁ Ροβέρτος κ' ἡ Ἀμαλία ἀνέβηκαν στὸ ἄλλο.

Μόλις τὰ ἀμάξια ἄφησαν τὴ λεωφόρο Μαλεζέρμπ, διευθυνόμενα πρὸς τὸ Σαϊντ-Οὐέν, ὁ Ροβέρτος κ' ὁ ἀνακριτὴς συνέχισαν τὴ συζήτησί τους.

— Τώρα πού μπορούμε νὰ μιλήσουμε μὲ κάθε ἐλευθερίᾳ, εἶπε ὁ ἀδελφοκτόνος στὸ δικαστὴ, θὰ εἶχατε τὴν κολασύνη νὰ μοῦ δώσετε λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Σαϊντ-Οὐέν;

— Εὐχαριστῶς, ἀπάντησε ὁ ἀνακριτὴς.

Καὶ τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅσα οἱ ἀναγνώσταί μας γνωρίζουν ἤδη, χωρὶς νὰ ἐχάσῃ τίποτε.

Ἡ Ἀμαλία, ἀκούγοντας τὴν ἀφήγησι αὐτῆς, ἔτρεμε ἀπὸ φόβου.

Ὁ Ροβέρτος κάθε τόσο προσποιώταν ὅτι δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς θαθεῖς στεναγμούς του.

Ὅταν δὲ ὁ ἀνακριτὴς τελείωσε, τὸν ρώτησε: — Καὶ σὲ τί συμπέρασμα καταλήξατε ἀπὸ τὴς πρῶτης ἀνακρίσεως; Εἴστε ἢ νομίζετε πὼς εἴστε ἐπὶ τῇ ἰστῇ τοῦ ἐνόχου;

— Σὲ σὰς πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος: Δὲν βρίσκομαι σὲ κανένα ἔγχο. Δὲν μπορῶ νὰ κατηγορήσω, ἢ νὰ ὑποψιασθῶ κανένα...

LXIII

— Κανένα! ξαναεἶπε ὁ Ροβέρτος μ' ἕνα κανονικὸ σκίρτημα χαρᾶς.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐξακολούθησε:

— Ἐχομε τάχα νὰ κάνουμε μὲ ἀνθρώπους πού προμελέτησαν ἐπὶ πολὺ καιρὸ τὸ ἔγκλημα καὶ τὸ ἐξέτελεσαν, τὴ στιγμὴ πού ἤξεραν ὅτι τὸ χρηματοδοτοῦσαν γεμάτο ἢ μὲ ἐπαγγελματίες κακοποιούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ κοινὸν σὲ μιὰ σπείρα πού λυμαίνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸ Παρίσι;

— Ἀπὸ μέρους μου, κλίνω μᾶλλον νὰ παραδεχθῶ τὴν τελευταία αὐτὴ ἀποφύ... Ἐξ ἄλλου, φάνει νὰ συλλέξω με ἐν' ἀπὸ τὰ μέλη τῆς σπείρας γιὰ νὰ δελεασθῶν σχετικῶς κ' ἐλπίζω ὅτι αὐτὸ δὲν θ' ἀρνήσῃ νὰ τὴν γιὰτὶ ὅλη ἡ ἀστυνομία βρίσκεται στὸ πόδι...

— Πρὸ ολίγου, εἶπε ὁ Ροβέρτος, καθὼς μοῦ περιγράψατε τὸ ἔγκλημα μὲ θαυμαστὴν πράγματι παραστατικότητα, μοῦ εἶπατε ὅτι ἡ θυρωρὸς τοῦ ἐργοστασίου, πρὸς ἔτρεχε νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριό της, πιάστηκε μὲ τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς δολοφόνους... Εἶδε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Δὲν θὰ μπορούσε, ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, νὰ σὰς τὸν περιγράψῃ καὶ νὰ σὰς δώσῃ τὴν ἀνατίσει σὰς;

— Ὁ Δανιὴλ Σαβάν κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε:

— Ἡ κατάσταση τῆς Βερονίκης Σολλιὲ εἶναι τέτοια, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐξετάσῃ ἀκόμα... Ἀλλὰ θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάνω μόνον ὅταν ὁ χειρουργὸς πού τὴν περιποιεῖται μὲ θεθαίωση ὅτι θὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ καταλάθῃ τὴς ἐρωτήσεις μου καὶ ν' ἀπαντήσῃ σ' αὐτές.

— Νὰ μιὰ ἀργοπορία πολὺ δυσάρεστη, παρατήρησε ὁ Ἀμαλία.

Κατόπιν ὁ Ροβέρτος ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Κλαύδιος Γκριβὸ, ποῦ ὀνοματίζεται ἀναφέρεται μὲ τόσους ἐπαίτους;

— Ὁ πρῶτος ἀρχιεργάτης τοῦ ἐργοστασίου. Ἐπὶ τὸ μίο καὶ γενναῖο παλληκάρι, στὸ ὁποῖο ὁ δυστυχὴς ἀδελφός σας εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

— Αὐτὸς, μπαίνοντας ἀπ' τοὺς πρῶτους στὴν αὐτὴ τοῦ ἐργοστασίου πού καίγονταν, σήκωσε τὸ πῦμα τοῦ πρῶτου σταμμένου του.

— Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, τ' ἀμάξια σταμάτησαν.

Ὁ Δανιὴλ ἔριξε μιὰ ματιὰ ἐξω.

— Ὅτ' ἀσάμει! εἶπε.

Ἡ μεγάλη πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ ἐργοστασίου γινώσκονταν ἀπὸ τὰ θαρεῖα κρέπια πού τὴ σκέπαισαν.

Ἀπὸ τὸν πλῆθος, σιωπηλὸ καὶ θλιμμένο, σιωπῶντα μπροστὰ σ' αὐτὴ κατὰ μῆκος τῆς οδοῦ Ἀρντουάν.

Μέσ' στὸ θυρωρεῖο, ὅπου θριασκόνταν τὸ φέρετρο, ὁ πλῆθος, ὅλοι οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου, ὅλοι οἱ πληθυσμοὶ τοῦ Σαϊντ-Οὐέν καὶ τῶν περιγύρων κ' ἔπειτα τ' ἀμάξια τοῦ πένθους.

Ἐνα ἀρχοντικὸ κομπέ, τὸ ὁποῖο τὰ τζάμια ἦσαν κλειστά, ἀκολουθοῦσε τὸν πλῆθος.

Ἐνα ἀνθρώπος μόνον ἦταν σ' αὐτό. Ἦταν ἀνθρώπος Σθάρτε, ὁ εἰδικὸς ἀκόλουθος τῆς γερμανικῆς πρεσβείας.

Τὴν εἶδε πρὶν νὰ κἀν τὸν κηδεῖα τοῦ μεγάλου δημογένητου, ὁ ἀρχηγός τῆς κατασκοπείας στὸ Παρίσι.

Ἐνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Βερολίνο τοῦ εἶχε ἀναγγελεῖ τὴ βιαστική

ρά: «Πρόσεχε! Ἡσούχασε! Δὲν διατρέχουμε κανένα κίνδυνον».

Ἐπειτα, ὁ Ροβέρτος προχώρησε πρὸς τὸ φέρετρο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τόλμησε ν' ἀνέστη τὸ πρόσωπο τοῦ θύματος του. Ἐπειτα, κἀνοντας πὼς τινάζονταν σύγκορμος ἀπὸ λυγμούς, ἔπεσε γονατιστὸς κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του.

Ἡ Ἀλίνῃ, ὑποστηριζομένη ἀπὸ τὴ Ματθίλδῃ καὶ τὴν Ἀμαλία, μπῆκε μέσα ἀμέσως κατόπιν. Ἰσα, ἀλύγιστη, περπατώντας σὲν ὑπνοβάτις, πλησίασε τὸ φέρετρο.

Ἐκεῖ, στάθηκε ἀπότομα.

Τὰ χεῖλη τῆς ἔτρεμαν. Ὅλο τῆς τὸ κορμὶ ταραζόταν ἀπὸ ἕνα σπασμωδικὸ ρίγος, λυγμοὶ φούσκωναν τὸ στήθος της καὶ τὰ χέρια της πιάστηκαν ἀπὸ τὰ μπράτσα τῆς Ματθίλδῃς καὶ τῆς κ. Μπερνιέρ, ἡ ὁποῖα ἐνοίωσαν τὰ νύχια της νὰ πληγώνουν τὴς σάρκες τους.

Ἐνα μέτρο τὴ χώριζε ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα.

Συνεχίζοντας ἀπότομα τὴν πορείαν της πού τὴν εἶχε διακόψει, διέσχισε τὴν ἀπόστασι αὐτὴ καὶ, σκύβοντας ἀπότομα, ἀγγίξε μὲ τὰ χεῖλη της τὸ μέτωπο τοῦ νεκροῦ.

Τὸ ἀγγίγμα τῆς παγωμένης αὐτῆς σάρκας τὴν ἔκανε νὰ θγάλλῃ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ. Ἀναρθώθηκε, ἔπλωσε τὰ χέρια της μπροστὰ κ' ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δυὸ γυναικῶν, ἡ ὁποῖα τὴν ὑποστήριζαν.

Ὁ Ἑρρίκος Σαβάν καὶ ὁ Φίλιππος ντὲ Ναίλ τὴν ἔπληραν ἀμέσως ἔξω. Ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Ματθίλδῃ τοὺς ἀκολούθησαν.

Ἐνῶ ἡ δυὸ γυναικες περιποιόντουσαν τὴ λιποθυμισμένη νέαν, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ἐργολᾶτου κηδεῖων ἔκλεισαν τὸ φέρετρο, τὸ ἐβγαλάν ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο καὶ τὸ τοποθέτησαν στὴ νεκροφόρῳ, ὅπου σκεπάστηκε σὲ λίγο ἀπ' τὰ ἄνθη καὶ τοὺς στεφάνους.

Ἐπὶ τὸν στεφάνου αὐτοῦ εἶχε τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

«ΣΤΟΝ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟ»

Τὸν στέφανο ἔκλεινε τὸν εἶχε καταθέσει ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ, ὁ ἀδελφοκτόνος! Καὶ κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κλαύδιο Γκριβὸ, τὸ συνένοχό του, δὲν μπορούσε νὰ ὑποψιαστῇ τὴν τερατὴν ὑποκρίσιν τοῦ ἀλλοῦ.

Ἡ Ἀλίνῃ εἶχε ἀνακτῆσει ἐντονωματῶν τὴς αἰσθήσεις της, μὰ δὲν εἶχε πειὰ δυνάμεις καὶ δὲν μπορούσε, ὅπως θὰ ἤθελε πολὺ, ν' ἀκολουθήσῃ πεζὴ ὡς τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Σαϊντ-Οὐέν, τὸ λείψανό τοῦ πατέρα της.

Τὴν ἀνέβασαν σ' ἕνα ἀμάξι, ὅπου ἡ Ἀμαλία καὶ ἡ Ματθίλδῃ κάθισαν κοντὰ της, προσπαθώντας νὰ γαλήνευσιν τὴν ἀπελπισία της μὲ γλυκὰ καὶ τρυφερά λόγια.

Ἡ πένθιμη πομπὴ ξεκίνησε, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸ συγκινημένο πλῆθος.

Τὴς ταῖνες τοῦ φερέτρου τὴς κρατοῦσαν ὁ Δανιὴλ Σαβάν, ὁ Φίλιππος ντὲ Ναίλ, ὁ Κλαύδιος Γκριβὸ καὶ ὁ Ταμίας Πριέρ.

Ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ βάδιζε μόνος ἀμέσως μετὰ τὸ φέρετρο.

Στὴν πρώτη γραμμῇ, πίσω του, ἀκολουθοῦσε ὁ Μαγκλιούαρ, κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι τοῦ μικρὴ Μάρθα. Ἐπειτα ἔρχονταν τὸ πλῆθος, ὅλοι οἱ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου, ὅλοι οἱ πληθυσμοὶ τοῦ Σαϊντ-Οὐέν καὶ τῶν περιγύρων κ' ἔπειτα τ' ἀμάξια τοῦ πένθους.

Ἐνα ἀρχοντικὸ κομπέ, τὸ ὁποῖο τὰ τζάμια ἦσαν κλειστά, ἀκολουθοῦσε τὸν πλῆθος.

Ἐνα ἀνθρώπος μόνον ἦταν σ' αὐτό. Ἦταν ἀνθρώπος Σθάρτε, ὁ εἰδικὸς ἀκόλουθος τῆς γερμανικῆς πρεσβείας.

Τὴν εἶδε πρὶν νὰ κἀν τὸν κηδεῖα τοῦ μεγάλου δημογένητου, ὁ ἀρχηγός τῆς κατασκοπείας στὸ Παρίσι.

Ἐνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Βερολίνο τοῦ εἶχε ἀναγγελεῖ τὴ βιαστική

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 δ'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικίαι: Ἀλκαμίνους 127

ΦΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

Ἐσωτερικοῦ δι' Ἐν ἔτος δρ. 250 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6

Ἐξάμηνος » 125 Ἀμερικῆς

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βαλκάνων Κοινὴν ἐπιστολὴν

σελλίνα 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐπιστολὰ δέον ν'

ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ Μπουκέτου κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 δ'.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους δρ. 5.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά

φύλλον πώλησιν, ἡ Ἐταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, ἐκπαιδεύουμένη

παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περὶ ἀνδρῶν Σοφοῦ 2.

ἀναχώρησι τοῦ Ροβέρτου καὶ τῆς οἰκογενείας του καὶ τὸν διέτασσε νὰ μάθῃ τὸ λόγο τοῦ νέου καὶ ἐαφνικοῦ αὐτοῦ ταξιδιοῦ τοῦ στὸ Παρίσι.

Μὴ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτῃ σὲ κανένα ἄλλο παρὰ μόνον στὸν ἑαυτὸ τοῦ εἶχε πᾶσι στὸ Σαϊντ-Οὐέν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσωπικῶν του παρατηρήσεων τὸν ἔκανε, νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν εἶχε δίκην ὅταν ὑποψιάστηκε τὸ Ροβέρτο.

Πῶς μπορούσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Ροβέρτος, ὁ ὁποῖος εἶχε ῥθῇ ἐσπευσμένως στὸ Παρίσι μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ γιοῦ της, καὶ ὁ ὁποῖος βάδιζε τώρα συντετριμμένος πίσω ἀπ' τὸ φέρετρο, ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ ἀδελφοῦ του;

Τίποτε στὸν κόσμον, δὲν τοῦ φαινόταν πὺ ἀπίθανο.

Ὡστόσο, ἔμενε ἀκόμα, ἂν ὄχι κάποια ἀμφιβολία τοῦλάχιστον μιὰ σκία ἀμφιβολίας στὸν Γερμανὸ θαρῶνα.

«Ὅλα εἶναι δυνατὰ, ἔλεγε μέσα του, ἀκόμα καὶ τὰ πὺ ἀδύνατα καὶ τὰ πὺ ἀπίθανα!»

Μετὰ τὴ νεκρώσιμον ἀκολουθίαν στὴν ἐκκλησίαν, ἡ Ματθίλδῃ κ' ἡ Ἀμαλία ἀποφασίσαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν Ἀλίνῃ νὰ πάῃ στὸ κοιμητήριον.

Φοβόντουσαν γιὰ τὴ δυστυχισμένη νέαν κοίμημα κανούργια κρίσι ἀπελπισίας, τῆς ὁποῖας ἡ συνέπειες θὰ ἦσαν ἐπικίνδυνες.

Ἡ κόρη τοῦ Ριχάρδου, τυφλωμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, δὲν δυσκολευτῆκε καὶ πολὺ γιὰ νὰ πεισθῇ καὶ νὰ μείνῃ μαζί τους στὴν ἐκκλησίαν ὡς ὅτου νὰ γίνῃ ὁ ἐνταφιασμός.

Ὅταν τελείωσαν ὅλα, τὰμάξια παρέλασαν τοὺς ἡρώας μας καὶ τοὺς μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ Δανιὴλ.

Ἡ Ἀλίνῃ ὠδηγήθηκε στὴν κόμαρτῃ της συντριμμένη, ἐξουθενωμένη, κυριευμένη ἀπὸ τόσο δυνατό πυρετὸ ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν πλαγιάσουν στὸ κρεβάτι της καὶ νὰ καλέσουν ἐπείγοντως τὸν οἰκογενειακὸ γιατρὸ τοῦ κ. Σαβάν.

Γιὰ δευτέρῃ φορὰ ὁ γιατρός θεθαίωσε ὅτι ἡ κατάσταση τῆς νέας, μολοντὶ ἀπαιτοῦσε πολλὰς φροντίδες, δὲν ἦταν ἐπικίνδυνη κ' οὐτε ὑπῆρχε φόβος νὰ γίνῃ, ἐφόσον δὲν παρουσιαζόντουσαν ἐπιπλοκές, πρᾶγμα ἐντελῶς ἐπιβεβαιώσαν.

Ὁ ἀνακριτὴς κράτησε γιὰ τὸ δειπνο τὴν οἰκογένειαν Μπερνιέρ.

Πρὶν ἀπ' τὸ φαγητό, ὁ Ἑρρίκος κ' ὁ Φίλιππος ἔμειναν στὸ σαλόνι γιὰ νὰ κουβεντιάσουν, ἐνῶ ὁ Ρ

την αξία των οικοπέδων του Σαιντ-Οδέν, στα οποία ήταν χτισμένο το καμένο εργοστάσιο. Σύνολο: Έξι χιλιάδες φράγκα, από τα οποία πρέπει ν' αφαιρεθεί ο φόρος κληρονομιάς και τ' άλλα έξοδα... Θά μείνουν άρα στην Άλνι καμιά πενήνταπενταριά χιλιάδες φράγκα... Λοιπόν, επειδή στην εποχή μας το χρήμα δεν δίνει ούτε τρία τοις εκατό τόκο, το εισόδημά της θά είναι ελάχιστο...

—Θά πάρουμε την Άλνι μαζί μας, είπε ζωηρά η Άμαλία. Δεν θά της λείψη τίποτε και θά της παραχωρήσω ένα μερίδιο απ' την προσωπική μου περιουσία. ..

—Ο Ροβέρτος επενέβη και είπε στη γυναίκα του: —Γι' αυτό το ζήτημα θά ασχοληθούμε αργότερα και ασφαλώς θά συμφωνήσω μαζί σας.

Έπειτα, απευθυνόμενος προς τον Δανιήλ Σαθάν, επρόθεσε:

—Μά δεν κάνατε καθόλου λόγο για τις αποζημιώσεις που πρέπει να πληρώσουν ή εταιρίες στις οποίες ήταν ασφαλισμένος ο Ριχάρδος.

—Ο Ριχάρδος δεν ήταν ασφαλισμένος πουθενά, απάντησε ο άνακριτης.

—Δεν ήταν ασφαλισμένος! φώναξε ο Ροβέρτος... Μά αυτό είναι τόσο άπιστευτο και ασυνχώρητο... Η άδικαιολόγητη αυτή απερισκεψία φθάνει μέχρι τρέλλας...

—Και όμως είναι δικαιολογημένη, απάντησε ο Δανιήλ. Και διηγήθηκε πώς ο Ριχάρδος δεν είχε προφτάσει ν' ανανεώσει την ασφάλειά του!

—Ήταν μοιραίο!... ψιθύρισε τότε ο Ροβέρτος. —Ένας λόγος περισσότερο, είπε η Άμαλία, για να πραγματοποιήσω το σχέδιό που συνέλαβα...

—Δεν άμφέβαλλα, απάντησε ο Δανιήλ, για την καλωσύνη της καρδιάς και των δυο σας. Ήμουν βέβαιος έκ των προτέρων ότι θά υποστηρίζατε τη δυστυχισμένη Άλνι, μ' ένθουσιασμό και προθυμία, μά δεν ήταν αυτό που άνωροπολούσα...

—Ξέρω από το Ριχάρδο ότι σπουδάζατε άλλοτε μηχανική, ότι ή γνώσεις σας κι' ή ικανότητές σας ήσαν εφάμιλλες με τις δικές του, κι' ότι σκεφτόταν άλλοτε να σας πάρη ως συνέταιρό του, μά ότι σας έχωρισαν διαφορετικές αντιλήψεις. Είναι ακριβή αυτά;

—Ακριβέστατα!

—Έ, λοιπόν, γιατί μά μη συνεχίσετε τώρα σεις τις εργασίες του, που τόσο ξαφνικά διεκόπησαν και που μεγάλωναν κάθε μέρα;

LXIV

—Η Άμαλία, στην οποία είχαν κάνει έντύπωση τα τελευταία λόγια του Δανιήλ, τόν άκουγε με θαυμάσια προσοχή.

—Τό σκεφθήκατε αυτό;... είπε ο Ροβέρτος έπειτ' από

Έπρεσε άναίσθητη στην άγκαλιά των δυο γυναικών.

μιά μικρή σωπή. Μά συνεχίστε τις εργασίες του άδελφού μου!... Μά συνεχίστε τις εργασίες ενός άδελφού που δεν ύπάρχει πειρά;

—Γιατί όχι; απάντησε ο άνακριτης. Η Άλνι ή άναψία σας, θά σας προσφέρει είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα και τ' οικοπέδα για ν' άρχίσετε την άνοικοδομή του καμένου εργοστασίου.

—Τι είναι είκοσιπέντε χιλιάδες φράγκα; φώναξε ο Ροβέρτος. Ή οικοδομές θά στοιχίσουν περισσότερο από εκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα και τ' μηχανήματα διακόσες. Για ν' άνοικοδομηθί το εργοστάσιο και για να ξαναρχίσω να λειτουργή χρειάζονται πολλά περισσότερα χιλιάδες φράγκα μαζί, μά τ' έξοδα της πρώτης κινήσεως. Λοιπόν, θά σας άμολογήσω, άνακριτή μου κύριε Σαθάν, ότι, άν ή γυναίκα μου είναι πλούσια, έγω είμαι φτωχός και συνεπώς δεν μπορώ να πληρώσω ένα τέτοιο κεφάλαιο... Κι' αυτό μου είναι περισσότερο δυσάρεστο, γιατί θά δεχόμουν με χαρά ένα συνάλλαγμα που θά μου επέτρεπε να εξασφαλίσω το μέλλον της άνεμιάς μου και ν' άνορθώσω μία άιομηχανία που ή άναψία μου είναι άποκλειστικώς χρηματικό και πρέπει να συμφωνήσετε μαζί μου ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτε.

—Ο Δανιήλ Σαθάν κύτταξε την Άμαλία και τ' έλεμα του φανόταν να λέη: «Σεις, κυρία... σεις που έστε τόσο πλούσια, σεις που προ άλίγου δείχνατε τόσο άριστοι στην άνεμιά του συζύγου σας, δεν θά δώσετε μά λύσι σ' αυτό το ζήτημα;»

—Η Άμαλία κατάλαβε περίφημα την άρνηση του άνακριτού κι' απάντησε χαμογελώντας:

—Σας παρακαλώ να δώσετε στο σύζυγό μου μία προθεαμία είκοσιπενταπέντε ώρων για να σκεφθώ...

—Ασφαλώς, κυρία! της άποκρίθηκε ο Δανιήλ ένθουσιασμένος.

—Τήν τύλιξε!... σκέφτηκε ο Ροβέρτος.

—Η ιδέα που είχε διατυπώσει ο άνακριτής τόν έθάρσυνε κατά θάθος κι' εύχαρίστωσε θά την δούσαν από την πρώτη στιγμή. Μά αυτό θά ήταν μία άποροσύνη έκ μέρους του, που άπέφυγε να την κάνει. Άν γαρ άπορούσε για την άνοικοδόμησι του εργοστασίου, τ' άναψία που είχε κλέψει απ' τόν άδελφό του, θά έμπορε άχι μόνο τις ύποψίες της γυναίκας του, άλλα θά έμπορουσε ύποψίες και στους άλλους. Ήταν λοιπόν ήλιες φορές προτιμότερο να προσποιηθί τόν πλούσιό και ν' άφήση την Άμαλία να καταβάλη τ' άναψία.

Αυτό, επί πλέον, ήταν ένας έξυπνος τρόπος να έλθει χέρι στα χρήματα που ή γυναίκα του ως την ήμερα εκείνη, τ' άποστάτευε τόσο καλά από τις άναψίες διαθέσεις του.

(Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΟΡΛΕΥ

ΟΧΤΩ ΝΥΧΤΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Η ΜΠΕΤΥ ΜΟΡΙΣΟΝ ταχτοποιούσε την άλληλογραφία της. Ήταν μία παλιά συνήθειά της. Κάθε φορά που ή πληξί της πληγώνε την καρδιά κατέφευγε στις άναμνήσεις της. Άνοιγε τ' μικρό συρτάρι του γραφείου της, έβγαζε από μέσα ένα πλήθος φακέλλους και φωτογραφίες, δεμένες με ροζ και μάδ κορδελλίτσες κι' άφρασιωνόταν στην άνάγνωσι όλων αυτών των τρυφερών ιστοριών που είχαν συγκινήσει ή άσσκεδάσει την καρδιά της. Μά τ' όλεμμα χαμένο στις άνειροπολήσεις της, με χέρια που τρέμαν από νευρικότητα διάβαζε όλα αυτά τ' άγράμματα και χάιδευε τις φωτογραφίες των ανθρώπων που της είχαν πάρει τ' άφλιά της.

—Θέε μου! σκεφτόταν, τόσο λοιπόν γρήγορα πεθαίνει ο έρωτας; Τόσο εύκολα ξεχνούν οι άνδρες;...

Κι' αλήθεια ή Μπέτυ ήταν μόλις είκοσι πέντε χρόνων κι' όστόσο είχε άγαπηθή παραπολύ. Ή άγκώδης άλληλογραφία της ήταν ή πιο άδιάφευστη άπόδειξις. Τό μυθιστόρημα των έρωτικών περιπετειών της άρχισε από τ' άκαπέντε χρόνια της με την γνώριμία του Τζήν Ντίβερ. Σήμερα αυτός ο άνθρωπος που ήταν ο ύπ' άριθμόν 1 κύνδυνος της καρδιάς της, που την είχε κάνει να κλάψη παραπολύ και να ύποφέρει από τη ζήλεια, είχε παντρευτή πειά, είχε δημιουργήσει μία εύτυχισμένη οικογένεια κι' ήταν ένας από τους πιο φημισμένους γιατρούς του Όκλανδ. Ότε θυμώταν φυσικά την μικρή κι' όλόξανη Μπέτυ, την γοητευτική συμφοιτήτριά του που με τόση προθυμία είχε συμμερισθή την μπρομική ζωή του και τις θλίψεις του. Κ' ή Μπέτυ ασφαλώς τόν είχε λησμονήσει άν δεν ύπάρχον αυτά τ' άγράμματα του, που ήταν γεμάτα ύποσχέσεις, παράπονα, όρκους αιώνιου έρωτος και θερμές ίκεσίες. Ο Τζών Ντίβερ της είχε γράψει όλα-όλα έκαστο άγράμμα. Τό πρώτο ήταν δέκα σελίδες. Μά άμορφες φράσεις της έξωμολογείτο διακριτικά τόν έρωτά του, την παρακαλούσε να μείνη φίλη του και την ίκέτευε να τόν βοηθήση με την στοργή και την έμπιστοσύνη της να γίνη κάτι στη ζωή του:

«Τό χαμόγελό σου — της έγραφε — και τ' όλυκό θέμμα των ματιών σου μου δίνει τό θάρρος που μου χρειάζεται για να μ' άποπητήσω από τις οικονομικές στενωχόριες, που με θάσανίζουν, να μπλέξω και να πάρω τό δίπλωμά μου. Όταν τ' άκατορώσω θ' άρχίσω και για τόν τόκο δυό μας μία εύτυχισμένη ζωή γεμάτη έρωτα...»

Κ' ή Μπέτυ είχε πιστέψει τ' ά λόγια του και τού είχε δώσει τό θάρρος να φτάση τόν σκοπό του. Μά δέχας να τ' άκατάλαδουν είχαν ζήσει τ' όνειρο της άγάπης τους. Κι' όταν έκείνος πήρε τό δίπλωμά του, μέσα στην καρδιά τους είχε πεθάνει πειά ο έρωτας. Χώρισαν άπό μία άσημαντή αίτία. Άπό μερικές φιλοφρονήσεις που είχε κάνει ή Μπέτυ σ' έναν κοινό γνωστό του. Ο Ντίβερ όρθηκε την πρόφασι πού ήθελε. Και με τό έκαστο και τελευταίο άγράμμα του της δήλωνε:

«Τό εύχαριστώ που μου έδωσες να κατάλαδω ότι όλα πειά έχουν τελειώσει μεταξύ μας. Μέν που κρατάω κακία. Μπορεί ν' άναψας έλεύθερα τόν Χάρισσον. Είναι ένα πολύ καλό παιδί. Έκείνο μόνο που με νευριάζει είναι ή προσοχή σου. Δεν τρέπασα ν' άποθεώσθς έναν άήθεο σ' όσον...

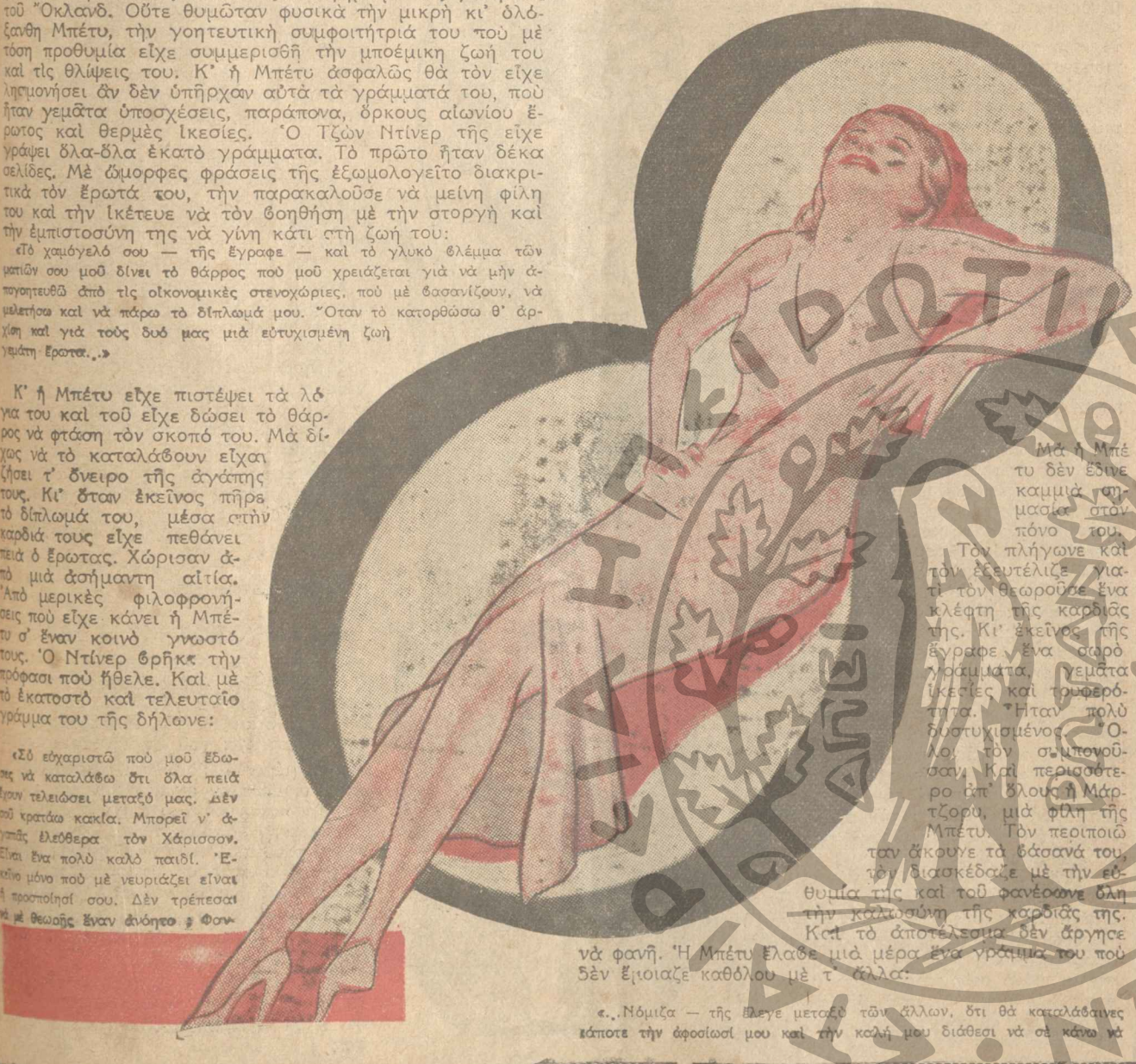
τάσσει λοιπόν, ότι είσαι πιο έξυπνη από μένα; Νομίζεις ότι δεν κατάλαδα, ότι δεν μ' άγαπας; Γιατί επιμένεις να με κοροιδεύς; Τράβηξε έλεύθερη τόν όρόμο σου κι' άφησε και μένα ν' άκολουθήσω τόν δικό μου. Τίποτε πειά δεν έχουμε να ποίμε. Όλα τελείωσαν μεταξύ μας. Άντιό, Μπέτυ. Άντιό για πάντα.

Ή Μπέτυ έβγαλε ένα στεναγμό. Ήταν αλήθεια ότι αυτή τόν άγαπούσε κι' είχε κάνει ένα σωρό όνειρα. Μά δεν θέλησε να τού δώση εξηγήσεις και να τόν κρατήσει κοντά της. Προτίμησε να συνδεθί με τόν Χάρισσον για να τόν θάσανισι. Και τ' άκατάφερε.

Μά ο Ντίβερ στην άπελπισία του παντρεύθηκε μία νέα και στις τρυφερότητές της έχασσε την Μπέτυ. Κι' έκείνη έμεινε με τόν άνθρωπο που ήταν ή άφορμή της δυστυχίας της. Τόν μισούσε θανάσιμα τόν Χάρισσον. Τόν θεωρούσε ύπαίτιό της δυστυχίας της γι' αυτό τόν θάσανιζε σκληρά άν κ' ήξερε πόσο αυτός την άγαπούσε. Κι' ο Χάρισσον της άρεπονείτο στα άγράμματα του:

«Χρυσή μου Μπέτυ,

Ξέρω ότι δεν είμαι τίποτε για σένα. Ξέρω ότι ήμουν ή άφορμή να χωρίσης από τόν Τζών Ντίβερ. Μά σου όρκίζομαι/ότι σ' άγαπώ παραπολύ. Μπορείς να με θάσανίσης όσο θέλεις. Βρίσε με, έξευτέλιό με, άλλα μη με περιφρονείς. Είναι κακό να σ' άποκηλείς. Τι φταίω ο δύστυχος άν σ' άγάπησα;...»

Μά ή Μπέτυ δεν έδινε καμιά σημασία στ' άναψία τόν πόνό του.

Τόν πληγώνε και τόν έξευτέλιζε για τ' όν θεωρούσε ένα κλέφτη της καρδιάς της. Κι' έκείνος της άγραφε ένα σωρό άναμνήματα, γεμάτα ίκεσίες και τρυφερότητα. Ήταν πολύ δυστυχισμένος. Ολο τόν συμπονούσαν. Και περισσότερο άπ' όλους ή Μάρτζορι, μία φίλη της Μπέτυ. Τόν πεοιοιούσαν άκούε τα δάσανά του, τόν άσσκεδάσε με την έύθυμία της και τόν θανάωνε όλη την καλωσύνη της καρδιάς της.

Και τ' άποτέλεσμα δεν άργησε να φανή. Ή Μπέτυ έλασε μία μέρα ένα άγράμμα του που δεν έμοιαζε καθόλου με τ' άλλα:

«...Νόμιζα — της έλεγε μεταξύ των άλλων, ότι θά κατάλαδανες έκαστη την άφοσίωσή μου και την καλή μου διάθεση να σε κάνω να...

εσχάσης τον άνθρωπο που σ' αγαπάει. Σ' αγαπούσα, Μπέτυ, μα έσύ με ξεχάσεις τόσο πολύ που μ' έκανες να χάσω την εμπιστοσύνη για τον εαυτό μου. Νόμιζα ότι ήμουν ένας χαμένος άνθρωπος που δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Άφοδ δεν μπορούσα να κινηθώ το ενδιαφέρον της γυναίκας που αγαπούσα, πώς ήθελες να πετάξω σε όποιους μ' αγνοούσαν και αδιάφορους ανθρώπους; Εδουλάς που θρέθηκε ή Μάρτζορι και μ' έκανε ν' ανακτήσω την ισορροπία μου. Κατάλαβα κιόλας ότι σκότωσες τον έρωτά μου με τις κακίες και τα βασανιστήριά σου. Μα έχω την ελπίδα ότι μπορεί να ξαναφτιάξω τη ζωή μου, αφού υπάρχει κάποιος που μ' αγαπά. Γι' αυτό φεύγω από κοντά σου και σε παρακαλώ να μη ζητήσεις να με συλλάβεις. Βρες κάποιον άλλον που θα πληρώσει τα σπασμένα του Χάρισσον...

Η Μπέτυ, σαν έφυγε ο Χάρισσον από τη ζωή της κατάλαβε το λάθος της και το φοβερά άδικο φέρσιμό της. Κατάλαβε ακόμη ότι τον αγαπούσε. Μα ήταν πια πολύ αργά. Καί απογοητευμένη ρίχτηκε σ' ένα πλήθος εφήμερες περιπέτειες.

Μά τι περίεργο! Όλοι οι άνδρες είχαν τη μανία να της γράφουν αισθηματικά γράμματα, έστω κι' αν μείναν μια ώρα μόνο μαζί της. Ένας κάποιος Έντυ Μπάρκλεϋ που είχε περάσει ένα θράδυ με την συντροφιά του της έγραφε:

«...Είμαι τρελλός για σένα. Η ανάμνηση των φιλιών σου με κάνει να υποφέρω. Δεν μπορώ να ζήσω μακριά σου. Θέλω να σε κάνω γυναίκα μου. Πες ένα εναι κι' ελα θα τελειώσουν. Θα γίνης πλούσια κι' ευτυχισμένη».

Κόντευε να τον πιστέψει. Μα κάποιος την πληροφορήσε ότι ο Έντυ ήταν ένας... παλιάνθρωπος. Ήταν παντρεμένος μα τ' άρεσε να κυνηγάει τα τρυφερά κι' όμορφα κορίτσια για να κάνει το κέφι του. Έκανε φυσικά τον δυστυχισμένο, τον άνθρωπο, που δεν είχε θρητή την ιδανική γυναίκα που του ταιριάζει. Ήταν γεμάτος προσποίηση. Η Μπέτυ του έδωσε τα παπούτσια στο χέρι και τον έστειλε να θρη καμιά πιά κουτή κι' ανόητη από αυτή που θα πίστευε στον έρωτά του. Άλλως τε ποιος της έγγυατο, ότι δεν έλεγε ψέματα; Όταν έφθανε στο σημείο να κοιμηθεί και να εκθέτη την νόμιμη γυναίκα του ποιος την θεόβαλε ότι θα ήταν ελκρινής μαζί της και δεν την ήθελε για να περνάει ευχάριστα τις πληκτικές ώρες της συζυγικής ζωής του;

Μα η Μπέτυ σιγά-σιγά με τις γνωριμίες που έκανε, με τα λόγια που άκουγε και με τα τρυφερά γράμματά τους που διάβαζε, δεν άργησε να χάσει την εμπιστοσύνη της για όλους τους άνδρες. Άρχισε λοιπόν κι' εκείνη να τους κοιροδεύει και να τους θεωρεί ψεύτες και υποκριτές. Ταχτοποιούσε με ρόζ κορδελλίτσες τα ερωτικά γράμματά τους και τις φωτογραφίες τους και τους ξεχνούσε για έναν άλλον, μόλις έφευγε από κοντά τους.

Μα εσφινικά μίλησε πάλι στην καρδιά της ο έρωτας. Αυτή τη φορά όμως μίλησε πρώτα σ' εκείνην. Το κακό είχε έρθει από εκεί που δεν το περίμενε. Από μέσα από τον στενό κύκλο των γνωριμιών της. Αγάπησε τον Μπόμπ Γούντλεϋ, τον πιο καλό φίλο του αδελφού της. Ήταν ένας σοβαρός νέος που αγαπούσε το σπίτι του και τις επιστημονικές ασχολίες του. Είχε υποφέρει πολύ στην ζωή του κι' έτσι δεν του είχε δοθεί ο καιρός να μπλέξει με τον έρωτα. Όταν κατάλαβε λοιπόν, ότι τον αγαπούσε η Μπέτυ, την πήρε μια μέρα ιδιαίτερος και της δήλωσε με ειλικρίνεια:

— Θά σάς παρακαλέσω να με ξεχάσετε. Δεν είμαι ο άνθρωπος που σας ταιριάζει. Τις χάρες που μου θίσκετε δεν τις έχω. Είναι τα ελαττώματά μου που συνηθίσατε και σας ευχαριστούν. Αφήστε με μόνο στις γκρίνιες μου και στις αναποδιές μου. Άρκετά θσανίζω τους δικούς μου με τις κακίες μου. Βέβαια θα ήθελα πολύ να έχω μια τόσο όμορ-

φη γυναίκα σαν κι' εσάς μα πολύ φοβούμαι ότι θα απογοητεύσω. Αν επιμένετε, μπορεί να το σκεφτώ. Φίστε μου οχτώ μέρες προθεσμία... Έπειτα τα έχω λέμε...

Κι' έφυγε από το σπίτι της Μπέτυ σκεπτικός και χωρίς καμιά χαρά μέσα στην καρδιά.

Βασανιζόταν, γιατί καταλάβαινε, ότι δεν ήταν άξια αυτής της ευτυχίας που του προσφέρονταν.

Άλλά κι' η Μπέτυ δεν ήταν σε καλλίτερη κατάσταση. Πρώτη φορά της είχαν μιλήσει με τόση ειλικρίνεια. Πρώτη φορά δεν της είχαν γράψει και δεν της είχαν φέσει έναν αιώσιο έρωτα... Ο Μπόμπ συλλογιόταν την ερωτική αλληλογραφία. Κι' η Μπέτυ σκεπτόταν τις χτες αγωνίας σκεπτόμενη ότι ο Γούντλεϋ μπορούσε να μείνει δυσκίνητος και να την περιφρονήσει.

Την έκατ' όμως μέρα ο Μπόμπ πήγε πάλι στο σπίτι της.

Φαινόταν πολύ σοβαρός.

Την χαίρετσε μ' ευγένεια κι' έπειτα ζήτησε να τη τους γονείς της.

Εκείνη έτρεμε από την αγωνία της.

Δεν ήσυχασε παρά μόνο, όταν μια ώρα αργότερα τη φώναξαν στο σαλόνι.

Η μητέρα της φαινόταν δακρυσμένη.

Ο πατέρας της χαμογελούσε αινιγματικά.

— Λοιπόν Μπέτυ, της δήλωσε, είναι αλήθεια, ότι άφησες τον κ Γούντλεϋ;

Εκείνη κοκκίνισε από την στενοχώρια της κι' άρχισε να τρέμει.

— Καλά... καλά... φώναξε η μητέρα της, δεν είναι τίποτα κακό... Ο Γούντλεϋ είναι καλό παιδί και σου αρέζει. Έλα, φίλησε τώρα τον άρροστο στικό σου μαϊμουδίτσα!

Η Μπέτυ με μια κραυγή χαρής έπεσε στην αγκαλιά του Μπόμπ και έπασε μάτια της κυλούσαν δάκρυα ευτυχίας.

— Μα γιατί δεν μου είπες τίποτα, φίλη μου, του παραπονέθηκε σαν μόνος μόνος. Γιατί δεν μου έγραψες ούτε μια λέξη για να μου φανέρωσες την αγάπη σου;...

— Γιατί, της δήλωσε με σοβαρότητα ο Μπόμπ, όταν αγαπάει κανείς και θέλει πραγματικά ν' αποκτήσει την αγαπημένη του το λέει πρώτα στους γονείς της. Άλλωστε με σένα δεν είχα τίποτα να συζητήσω, αφού ήξερα, ότι μ' αγαπούς. Ήθελα μόνο να ταχτοποιήσω τις δουλειές μου και τις λεπτομέρειες του γάμου μας γι' αυτό σου ζήτησα αυτήν την προεσμία...

Και χαμογέλασε ευτυχισμένος γιατί θα παντρευόταν μια γυναίκα που τον θαλάτρευε.

ΟΥΑΛΛΑΣ ΜΟΡΛΕΥ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΛΗΑΤΣΟΣ ΚΙ' Ο ΤΑΜΙΑΣ

Ο Τριβελίνι, ο δονατοστός Ιταλός παληάτσος, έπαιρνε γενναία έμμορση από τον θασίλεα της Νεαπόλεως, όταν την προστάσια του όποιου διατελούσε.

Μια μέρα ο Τριβελίνι παρουσιάζονταν στον ταμία των ανακτόρων για να πάρη την κανονική του έμμορση. Άλλά ο ταμίας, ο όποιος ήταν, φαίνεται, από ό κακή διαφόρους μορφοσμούς και ν' μιμήται τα άστεία του παληάτσου.

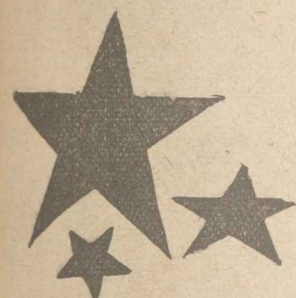
Ο Τριβελίνι, αφού τον άφησε να μωφάση και ν' άστειυθή αρκετά, στο τέλος του έλεγε έξυπνότητα:

— Έξοχότατε, άρκετά υποδούληστε το πρόσωπό μου. Δεν νομίζετε λοιπόν, ότι είναι ώρα να υποδούλησε και το δικό σας;

ΤΑΞΙΔΙΑ, ΚΙΝΔΥΝΟΙ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ «ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΟΛΑΣΙ»

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΟΡΑΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Η άντυπώσεις του Γάλλου δημοσιογράφου Κ. ΖΑΝ-ΖΕΡΑΡ ΦΛΕΡΥ

Ο Γάλλος δημοσιογράφος Κ. Ζαν - Ζεράρ Φλερύ δημοσίευσε τελευταία στην μεγάλη παρισινή εβδομαδιαία εφημερίδα εφ' κρέν-γκουάρ τις «ντυπώσεις του από μια μακρά περιόδεια του στην ζούγκλα της Βραζιλίας, στην μυστηριώδη αυτήν περιοχή που την επωνόμασαν «Πράσινη Κόλασις». Από το σπαρταριστό αυτό ρεπορτάζ του Παρισινού δημοσιογράφου, παραλαμβάνουμε και μεταφράζουμε μερικά χαρακτηριστικά κεφάλαια, τα οποία αποτελούν παραστατικούς πίνακες της ζωής και των έθιμων των φυλών που διαμένουν στ' αφιλόξενα δάση της Βραζιλίας:

Οι Σαθάντοι, — γράφει ο κ. Φλερύ, — είναι οι παραδοξότεροι απ' όλους τους κατοίκους, άγριους ή ήμι-άγριους, που φιλοξενεί η Πράσινη Κόλασις. Πρόκειται περί άοράτου πράγματι φυλής, που την σκεπάζει πυκνός πέλος μυστηρίου.

Τα περίεργα αυτά όντα έμεναν, στις άρχες του ΙΗ' αιώνα, κοντά στις όχθες του ποταμού Τακαντίν.

Αργότερα, μεταναστεύσαν προς τον ποταμό Άραγκάουα. Την εποχή εκείνη, ένας καπούκινος, ο Σιγισμόν-δος ντε Τάτζια, καθάρθωνας να τους συναντήσει κι' έμεινε μαζί τους τριάντα δλόκληρα χρόνια. Από την ήμερα, όμως, που πέθανε ο Ιεραπόστολος αυτός, οι Σαθάντοι εξαφανίσθηκαν μυστηριωδώς από την Βραζιλιακή ζούγκλα! Θά έλεγε κανείς πως άνοιξε η γη και τους κατάπιε.

Η αλήθεια είναι ότι γι' αυτό εϋθύνονται ι μερικοί Πορτογάλλοι τυχοδιώκται, που συμπεριεφέρθησαν τόσο θάνασα απέναντι των Ιθαγενών, ώστε τους έκαναν να μισήσουν τους λευκούς και να καταφύγουν στο έσωτερικό της ζούγκλας, για να ζήσουν μόνοι τους, με την ήσυχία τους. Καί ύστερα από τρουερες μάχες με τους Μπορόρος, — για τους όποιους θα μιλήσουμε παρακάτω, — οι Σαθάντοι έγκαταστάθηκαν στην περιφέρεια του «Ρίο ντάλ Μόρτες», του ποταμού δηλαδή των Νεκρών.

Πέρασαν από τότε πενήντα χρόνια. Από την εποχή εκείνη, κανείς λευκός δεν μπόρεσε να πλησιάσει τους εξαγριωμένους αυτούς 'Ινδούς. Έννοείται, ότι θρέθηκαν πολλοί τολμηροί περιηγηται που προσπάθησαν να έρθουν σ' επαφή μαζί τους. Την τώλην τους όμως αυτήν την πλήρωσαν πολύ άκριβιά, με την ζωή τους!

Οι Σαθάντοι δεν σκοτώνουν μονάχα εκείνους που θέλουν να τους πλησιάσουν. Συχνά κάνουν επιθέσεις εναντίον άνυπόπτων καραβανών και δολοφονούν αλύπητα όσους λευκούς αχμυαλιώτισουν. Το μίσος τους κατά των Ευρωπαίων για τα μαρτύρια που δοκίμισαν κάποτε απ' αυτούς, έν ένκανοποιήθηκαν ακόμα, ύστερα από τα τόσα έγκλήματά τους. Τελου ταία άσώματα των έρυθροδέρμιων αυτών ήσαν δύο Ιεραπό-

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

...Οι όόρανοι αγάλλονται
Χαίρει ή φύσις όλη

Έξ ίσου παράξενα είναι τα έθιμα της φυλής των Μπορόρος, οι όποιοι όμως δεν έχουν τα έγκληματικά ένστικτα των Σαθάντων.

Οι 'Ινδοί αυτοί, που ζούν από το κυνήγι και το ψάρεμα με το καμάκι, δεν διαφέρουν διόλου από τους πρωτόγονους ανθρώπους της εποχής του χαλκού. Η έπισημος στολή τους, που την φορούν μονάχα σ' εξααιρετικές περιστάσεις, αποτελείται από λίγα φτερά πουλιού. Τις άλλες μέρες, άνδρες και γυναίκες περπατούν θεόγυμνοι. Ωστόσο ύπακούουν κι' αυτοί σε άρισμένους νόμους και κανόνες. Ο γάμος, λόγου χάριν, γίνεται με φανατική προσήλωσι στα πάτρια ήθη, τα όποια είναι πολύ περίεργα.

Ένα κορίτσι μπορεί να παντρευτή μόλις μπει στα δώδεκα ή, το πολύ, στα δεκατρία. Διαλέγει τότε κρυφά έναν άντρα, μεταξύ των παλληκαριών της φυλής, την προτίμησιν της αυτήν την έξομολογείται μονάχα στην μητέρα της κι' εκείνη φροντίζει άμέσως να ικανοποιήσει την επιθυμία της κόρης της. Πάίρνει ένα καλό θήραμα, το μαγειρεύει με χοσταιρικά και το πηγαίνει στην κεντρική πλατεία, όπου οι άνδρες κάθονται και φλυαρούν, και πνίζοντας χονδρά το γάμο, κατασκεύαζόμενα από φύλλα καπνού που τα σπέρνουν επιδέξια. Καί η μητέρα αφήνει το πιάτο με το φαί μπρός στα πόδια του έλεκτορ της κόρης της, και αποσύρεται χωρίς να θάλλη λέξει απ' το στόμα της.

Αν ο νέος αφήσει το πιάτο άθικτο, αυτό σημαίνει ότι δεν έχει καμιά όρεξη να παντρευτή. Καί η κοπέλλα φροντίζει τότε να θρη άλλο γαμπρό. Αν όμως το παλληκαρι δοκιμάσει το φαγητό (Συνέχεια στη σελίδα 98)

Χ ΤΕΣ μοῦ τὴν ἐθρίζε. Σή-
μερα ἦταν ξετρελλαμέ-
νος μαζί της. Δὲν τὴν
ἀγαποῦσε ; ! Τοῦ ἦταν
τὸ ἀστρι τῶν μά-
γων ; !... Κι' ὁ
μῶς ἔρχον-
ταν στιγμές
ποὺ ὁ ἀν-
δρὸς κα-
ταντόσε ἀ-
δελὸ ὁ π η-
τος.

Ἐγὼ τότε
συμπάθω
πολύ. Εἶναι
φίλος μου
καὶ κείνος
θρίσκει ο ν-
τάς με κα-
ταφύγιο μ'
ἀραδιάζει
τὴν ψυχὴ
του κάθε μέ-
ρα. Θυμᾶ-
μαι! Πάνε

δὺο χρόνια τώρα ποὺ τὴν πρωτοπρόσεξε. Τοῦ τὴν ἐδει-
ξαν μιά νύχτα στὸ θέατρο. Τοῦ εἶπαν πὺς εἶναι εὐκόλο-
κατάφερτη. Τοῦ εἶπαν πὺς πολλοὶ σέρνονται ἀπὸ πίσω
της· καὶ τοῦ σφύριζαν ἀκόμα πὺς προχθὲς ρώτησε γιὰ
αὐτὸν μ' ἐνδιαφέρον. Κι' ὁ φίλος μου πιάστηκε στὰ θρό-
νια. Βρόγια ποὺ τάστησαν ὅσοι τὸν ἀγαποῦσαν περισ-
σότερο: ἡ ἐξιδέοφισά του κι' ἐγὼ.

Τὴ γνώρισε. Τάφτιασαν. Νόμισαν πὺς ἀγαπιούνται,
ὅσο ποτὲς δὲν ἀγάπησε στὸν κόσμο ἄλλος. Πέρασε και-
ρός· ἔλλαξε ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ κύκλου τους. Μπήκαν
νέοι στὴ μέση. Κι' ἐκεῖνοι ἔλλαξαν. Ξεγνωρίστηκαν, τὰ
χάλασαν. Νόμιζαν πὺς ἀδιαφοροῦσαν γιὰ πάντα ὁ ἕνας
γιὰ τὸν ἄλλο. Μὰ καὶ πάλι ἡ ἀτμόσφαιρα
δὲν ἔμεινε στὴ θέσι της. Δὲν τὸν ἀφηναν ἡ-
συχο, δὲν τὴν ἀφηναν ἡσυχη. Εἶπε τοῦτο,
ἔκαμε ἐκεῖνο. Πῆγε κει κι' αὐριο θὰ πιά
ἔδω.

— Γιάννη, δὲν πᾶμε κι' ἐμεῖς ; "Ετοι νὰ
γελάσουμε ; Σὲ παρακαλῶ, μοῦ εἶπε.

Οἱ ἄλλοι ἔχουν τὴν ἰδέα πὺς δὲν τῆς μι-
λάει πειά. Κι' ἐγὼ ξέρω ὅν δὺο χρόνια
τώρα, χωρὶς διακοπὴ, ἔχη τίποτ' ἄλλο στὸ
στόμα του. "Αν σκέφτεται τίποτες ἄλλο ἀπὸ
ἐκείνη. Κι' ἀξάφνα λέει ἐκεῖνος σήμερα:

— Τί κτήνος ! Δὲν ξέρεις, Γιάννη, πόσο
τὴ συχαίνουμαι. Μὰ δὲν φαντάζεσαι. Νὰ
χαθῇ, νὰ χαθῇ ἡ σουσουράδα τοῦ δρόμου... Μὴ μοῦ
τὴν ξαναμελετήσης !

Κι' αὐριο:
— Δὲν μπορῶ, Γιάννη, στὸ λέω. Εἶμαι ἐγὼ τὸ κτήνος.
Θὰ μὲ τρελλάνη... τὴν ἀγαπῶ ! Τὴν ἀγαπῶ !... Θεέ
μου, τὴν ἀγαπῶ !...

"Αλλὰ καὶ κείνη δὲν ἔχει ἄλλη σκέψι. Σήμερα προ-
σπαθοῦσε νὰ τὸν ψῆση κι' αὐριο ἔπεφτε ἢ ἔκανε πὺς ἔ-
πεφτε. Καὶ τὸν ἔπαιζε σὺν νευρόσπαστο ἢ τρομερῇ γυ-
ναῖκα. Ἡ τρομερῇ γυναικα ποὺ μὲ τὸ πέσιμό της τᾶχα
ἔπαρνε τὴν ἀκαταγώνιστη, τὴν νέα δύναμὶ της...

Προχθὲς τὴν νύχτα εἵμαστε στὸ φάληρο. "Εκείνη δὲν
ἦταν. Συργιανοῦσαμε ἀμίλητοι. "Ἦταν στενοχωρημένος,
τὸν κύτταζε λοξά. Τοῦ τὴν θύμιζε τόσο τὸ φάληρο. Ξά-
φνου μοῦ λέει:

— Θὰ φύγω !

Τὸν ἀκολούθησα. Μὰ γόηκαμε ἀμέσως ἀμίλητοι πάλι.

— Θὰ μῶδ στὸ θέατρο ! μοῦ λέει ξαφνικά.

Τὸν ἀκολούθησα. Μὰ γόηκαμε ἀμέσως ἀμίλητοι πάλι.

"Εκείνη δὲν ἦταν πουθενά. Γιατὶ ἐκείνη ἤθελε. "Απὸ τὸ
πρῶτ' μοῦ τὴν
ἐθρίζε. Τ' ἀ-
πόγευμα σὲ
κάποιον πα-
ροξυσμὸ μοῦ
εἶπε:

— Ἡ γυναι-
κα, φίλε μου,
εἶνε ἡ κατὰ
ρὰ τῆς ζωῆς.

ΕΜΜΗΣ ΔΙΗΜΑΤΟΥΡ. ΦΟΙ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΜΠΥΣΗ

ΓΙΑ ΜΙΑΝ ΑΓΑΠΗ

(ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ)

δὲν εἶχαμε στὸ στόμα μας. Τὰ πατήματά μας γυμνά-
σαν στὸ πεζοδρόμιο κι' ἀντηχοῦσαν στὸ μυαλὸ μα-
ς. Μὲ τραβᾶει ξάφνου ἀπὸ τὸ μανίκι. Γυρίζω καὶ τὴν
βλέπω ἀλαφιασμένο. Δὲν ὥριζε τίποτες. "Αντικατα-
κὲς κινήσεις χιλίες-δὺο τοῦ σήκωναν καὶ τοῦβριζαν τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια, τὸ κεφάλι, τὸ κορμὶ του διαπε-
ρῶ. Καὶ μοῦ λέει μὲ μιά φωνὴ ποὺ ποτὲς μοῦ δὲν ἔ-
ξεχάσω, διαστικὰ - διαστικὰ τραβώντας με ἀπὸ τὴν
σῶς καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Μοῦ λέει:

— Τῆς χίμαιρας θέλω τὴν ἀποθυμίαν, Γιάννη. Τὸ θέ-
λεις ;... Θέλω καινούργιες μυρουδιές !... Τ' ἀκού-
ς ; Καινούργιες μυρουδιές θέλω νὰ μὲ ταραῶν, νὰ μὲ ἐν-
λίσουν !...

Τὸν κύτταξα στὰ μάτια μ' ἀνοιχτὰ τὰ πό-
μα, θέλοντας κάτι νὰ πῶ. Δὲν μ' ἔφη-
— Τίποτα δὲ μὲ συγκινεῖ πειά ! φάσκει.
Τίποτα δὲν μ' εὐχαριστεῖ... "Όλα τὰ πρᾶ-
χτισα. Δὸς μου καινούργια πράγματα, δὸς
μου νὰ μυρίσω μυρουδιές καινούργιες, ὅ-
πως γινώσκεις. Κάμε με νὰ συγκινηθῶ λιγὴ
κι... νὰ, τόσο δὰ λιγάκι...

Νὰ συγκινηθῇ ; Αὐτὸς, θεέ μου, ἐπαρ-
ζε ὀλόκορμος ! "Εκείνη δὲν τὴν μετάνι-
στων νοῦ τοῦ βέβαια δὲν κυριαρχοῦσε αὐτὴ
τὴ στιγμὴ κι' ὅμως συχαίνονταν τὴν ἑα-
σσε, θασανίζονταν ! Τὸ νευρικό του συ-
σῆμα ἦταν σ' ἔξαψι. Παραφρονοῦσε ὁ ἀνδρὸς. Μὰ
τᾶζε διαρκῶς τὸ ρολόγι του...

— Καλέ, θὰ τὴν ἰδοῦμε. Στὸ Ζάππειο θάνα... θά-
χασε ! τοῦ εἶπα.

— Ποία ! "Εκείνη !... Τί λές, θρὲ ἀδερφέ ; Ξεφρο-
νέ με... Ποιὸς λογαριάζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὰ καὶ-
ματά, καὶ τέτοια καθάρματα μάλιστα !...

Σιγά - σιγά ἡσύχασε... Ξεθύμωσε λίγο, φάσκει τὸ
Ζάππειο. "Εκείνη ἦταν ἐκεῖ. Καθίστασε ἀντίκρου-
— "Ο φίλος μου πάλι δὲν μιλοῦσε. Τὴν κύτταζε ἀσπύ-
Τὰ μάτια του εἶχαν μιά παράξενη γυαλάδα... Δὲν ἔ-
ρω γιατί τὸ ἀντίκρουμά του μὲ φόβισε.

Φτωχὲ φίλε !... Κι' ἀξάφνα, ἀξάφνα, ἀλλοῦμαι ἔ-
γινε τὸ μεγάλο κακό: "Ο φίλος μου σηκώθηκε, ἔπε-
κοντὰ σ' ἐκείνη, ρίχτηκε στὰ πόδια της, τῆς τὰ φίλη-
κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ τῆς λὴν δυνατὰ:

— "Αγάπη μου... γλυκεῖά μου ἀγάπη... φῶς μου...
Χρυσάφι μου !... Κάντιο μου... σὲ λατρεύω !...

"Ανατρε-
θηκε ὁ ἀν-
δρὸς ἀνέ-
ρα.
"Ο καινὸς
ρολὸς του
πρὸς τὴν
πρὸς τὴν
ΓΙΑΝΝΗ
ΚΑΜΠΥΣΗ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

Ο ΦΟΒΟΣ

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΒΑΤΣ

Ο ΤΑΝ ἡ Ἰρέν, θγαίνοντας ἀπ' τὸ διαμέρισμα τοῦ
φίλου της, ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα, τὴν
ἐπίασε πάλι ἕνας ξαφνικὸς καὶ παράλογος φό-
βος. Αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ λυγίσουν κι'
ἀναγκάστηκε νὰ πιασθῇ ἀπ' τὸ κάγκελλο γιὰ νὰ μὴν πέ-
σῃ κάτω μὲ τὸ κεφάλι μπροστά.
Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔκανε τὴν ἐπικίνδυνον αὐ-
τὴ ἐπίσκεψι καὶ τὸ καινούργιο αὐτὸ ρίγος δὲν τῆς ἦταν
ἀγνωστο. Πάντα, φεύγοντας, παρ' ὅλη τὴν ἐσωτερικὴ της
ἀντίδραση, πάθαινε χωρὶς λόγο μιά κρίσι φόβου, ἀστείου
καὶ τρελλοῦ.

Στὴ μετάθεσιν, τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ εὐκόλο. Κατέ-
βαινε ἀπ' τὸ ταξὶ στὴ γωνία τοῦ δρόμου, διέσχισε γρή-
γορα-γρήγορα καὶ χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της, τὰ
λίγα θήματα ποὺ τὴ χωρίζαν ἀπ' τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ
τοῦ φίλου της κι' ἀνέβαινε διαστικὰ τὴν σκάλας. "Ο πρῶτος
αὐτὸς φόβος, ὅπου ὑπῆρχε κι' ἀνυπομονησία, διαλυόταν
μέσα στὸ θερμὸ ἀγκάλιασμα τῆς ὑποδοχῆς. Μὰ, ὅταν

ἔρχονταν ἡ ἄρα νὰ φύγῃ, τὰ χέρια της ἄρχιζαν νὰ τρέ-
μουν νευρικά, ἀκούγε ἀφροημένα ὅ,τι τῆς ἔλεγε ὁ φίλος
της κι' ἀπέκρουε βίεστικα τὴς διαχυαίσεις του. "Ἦθελε νὰ
φύγῃ, νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ στίτι, νὰ ξεμπερδέψῃ μ' αὐ-
τὴ τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια καὶ νὰ ξεαναγυρί-
σῃ σὴν ἡσυχη κατοικία της. "Επειτα ἐρχόντουσαν τὰ τε-
λευταῖα λόγια τοῦ φίλου της ποὺ ζητοῦσαν τοῦ ἀκού-
νὰ τὴν καθυπακούσῃ καὶ πᾶν, μέσ' στὴν παραχρῆ τῆς
ἐκείνη δὲν τ' ἀκούγε καθόλου. Κι' ἔφτανε τέλος ἡ στιγμὴ
ποὺ ἡ Ἰρέν ἀφρονήρατόν τισά ἀπ' τὴν πόρτα νὰ ν'
κρούσῃ μὴπως ἀνέβαινε ἢ κατέβαινε κανένας τὴ σκάλα.
Ἐξώ τὴν περίμενε κιόλας ὁ φόβος, ἀνυπομονώντας νὰ
τὴν ἀρπάξῃ, ὁ φόβος ποὺ τῆς ἐσφίγγε τόσο δυνατὰ τὴν
καρδιά, ὥστε ἀπὸ τὸ πρῶτο σκαλοπατὶ λαχάνιαζε.

"Εταί κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ φόβος τὴν εἶχε γαντζώσει
πάλι. Πιασμένη ἀπ' τὸ κάγκελλο τῆς σκάλας, ἔμεινε μιά
στιγμὴ μὲ μάτια κλειστά. "Εξάφνα, σ' ἕνα ἀπ' τὰ ἐπάνω
πατώματα, ἀκούστηκε μιά πόρτα ποὺ ἀνοιγόκλεισε. Τρο-
μαγμένη, ἡ Ἰρέν συγκέντρωσε τὴς δυνάμεις της καὶ κα-

τέθηκε γρήγορα τη σκάλα, φέρνοντας συγχρόνως με μία μηχανική κίνηση το πυκνό της θέλο μπροστά στο πρόσωπό της.

Τώρα, μία ακόμα τρομερή στιγμή την περίμενε. "Επρεπε να βγί απ' το ξένο εκείνο σπίτι στο δρόμο. Χαμήλωσε το κεφάλι και τράβηξε όρμητικά προς την έξω-πορτα που ήταν μισανοιχτή. Μά' ετσι δεν είδε μία γυναίκα που φαινόταν έτοιμη να μπη μέσα κι' έπεσε άπ'α-νω της.

—Συγνώμη, είπε παραγμένη, προσπαθώντας συ-χρόνως να περάσει.

Μά' ή άλλη στάθηκε μπρός στην πόρτα κα' φράζοντας της το πέραςμα, την κύταξε με θυμό και με περιφρο-νησι και της φώναξε με φωνή σκληρή!

—Σε τσάκωσα επιτέλους. Ορίστε, μία τίμια γυναίκα, μία απ' τις γυναίκες που τις λένε τίμιες... Δεν της έ-φταναν ο άντρας της, τα χρήματα κι' όλα της τ' αγα-θά... και ξεμυάλισε και το φίλο μιάς φτωχής κοπέλλας...

—Για την αγάπη του Θεού!... Τί πάθατε;... "Απατά-σθε!... τραύλισε ή 'Ιρέν, προσπαθώντας αδέξια να ξε-φύγει.

Μά' ή άλλη της έφραξε ακόμα πιο καλά με τον δγκο-δλου της το σώματος την πόρτα κα' φώναξε με φωνή διαπεραστική!

—"Όχι, δεν γελιέμαι!... Σε ξέρω!... "Ερχεσαι απ' το διαμέρισμα του 'Εδουάρδου, του φίλου μου... Τώρα που σ' έπιασα επιτέλους, καταλαβαίνω γιατί με παραμέλησε έντελώς τον τελευταίο καιρό... "Εξ αίτίας σου! Παλιο-γυναίκα!

—Για την αγάπη του Θεού! τη διέκοψε πάλι ή 'Ιρέν με φωνή οδυμένη. Μη κοιτάζετε ετσι...

Και χωρίς να θέλη, τραβήχτηκε μέσα στην είσοδο του σπιτιού.

Η άγνωστη την κύταξε σαρκαστικά. "Ο φόβος της κι' ή απόγνωση της φαινότουσαν να τη διασκεδάζουν κι' είπε με φωνή σχεδόν εθθυμη, κυττάζοντας την συγχρό-νως έξεταστικά από πάνω ως κάτω!

—Νά λοιπόν πώς είναι ή παντρεμένη, ή ώραίες κυρί-ες του καλού κόσμου, όταν μιάς κλέβουν τους άντρες μας. Φορούν θέλο, πυκνό θέλο για να μπορούν κατόπιν να παριστάνουν τις τίμιες.

—Μά' τί θέλετε από μένα;... Δεν σ'ας ξέρω... Πρέπει να φύγω...

—Νά φύγετε... ναι... θέλετε να γυρίσετε κοντά στον κύριο σύζυγό σας, σ' ένα σπίτι καλά ζεσταμένο, για να ποζάρετε εκεί για μεγάλη κυρία και να βάλετε τους ό-πληρέτες σας να σ'ας γδύσουν! Τί κάνουμε έμεις ή άλλες, αν πεθάνουμε της πείνας ή δι... α, όσο γι' αυτό καρφί δεν σ'ας καίγεται... Αυτό όμως δεν σ'ας εμποδίζει να μ'ας αρπάξετε το μόνο πράγμα που μ'ας μένει, το φίλο μας ή τον άντρα μας...

Η 'Ιρέν προσπάθησε να συνέλθη κ' ύπακούοντας σε μία εξαφνική έμπνευσι, έβγαλε το χέρι στην τσάντα της, και πήρε από μέσα όσα χρήματα έπιασε.

—Νά, πάρτε!... Είπε. Μά' τώρα αφήστε με... Δεν θά ξανάρθω ποτέ πιά εδώ... Σ'ας τ' όρκίζομαι...

Ρίχνοντας της ένα μοχθηρό βλέμμα, ή α' η αρπάξε τα χρήματα. «Ξεσταίωτη!» μουρμούρισε. Η 'ρέν, ανα-τρίχιασε ακούγοντας αυτή την προσβολή. Μά, βλέποντας ότι της είχε αφήσει το δρόμο ελεύθερο, ώρμησε έξω, ό-πως πέφτει κανείς όπο ένα πύργο ν' αυτοκτονήσει.

Καθώς έτρεχε, τώρα, έθλεπε τα πρόσωπα των διαβα-τάν που περνούσαν πλάι της σαν σαρκαστικές μάσκες. "Εφτασε τέλος σ' ένα ταξι σταματημένο στη γωνία του δρόμου. Μπήκε μέσα, ρίχτηκε στο κάθισμα κι' απόμεινε ακίνητη κι' αλύγιστη. "Όταν, έπειτ' από μερικές στιγ-μές, ο σωφέρ της ρώτησε που ήθελε να την πάει, τον κύ-ταξε σαν αποθλασμένη ως ότου το ζαλισμένο μυαλό της να έννοηση τί της έλεγε.

—Στο Σταθμό του Νότου! είπε βιαστικά, και, εξα-φνα, με την ιδέα ότι ή άλλη μπορούσε να την είχε παρα-κολουθήσει, πρόσθεσε: «Γρήγορα! Γρήγορα!»

Μόνο, όταν το άμαξι άρχισε να τρέχει, αίσθανθηκε πόσο ή συνάντησις αυτή την είχε ταραξεί. Και τότε άρ-χισε να τρέμει σύγκορμη, ενώ μία μαγία τυφλή, τρελλή, της φύσκιανε το στήθος. Θά ήθελε να ούρλιάζει ή να δώσει γροθίες για ν' απ'αλλάξη από τη φρίκη αυτής της αναμνήσεως, για να μη βλέπει πιά μπροστά της το μοχθηρό πρόσωπο της άγνωστης με το σαρκαστικό γέ-λιο της και με το θρωμερό στόμα της, που της είχε φτύ-σει κατάμουτρα τέτοιες θροισές.

Η αηδία της καθώς και το τράνταγμα του άμαξιού

που έτρεχε γρήγορα, της έφερναν έμετό κ' ήταν έτοιμη να πη στο σωφέρ να λιγοστήσει την ταχύτητα του. Ό-τε, εξαφνα σκέφτηκε ότι δεν είχε ίσως αρκετά χρήματα για να τον πληρώσει, αφού είχε δώσει στην άγνωστη όσα σχεδόν είχε μέσ' στη τσάντα της. Γρήγορα, φώναξε στο σωφέρ να σταθή και κατέβηκε απ' το αμάξι. Επ'αυτήν τα χρήματα που της έμειναν, έφταναν για να πληρώσει τους της έκαναν κοκό. Τα γόνατά της, σαν παραλύε-να απ' το φόβο, αρνιόντουσαν να την πάνε πιο πέρα. "Ε-πρεπε όμως να ξαναγυρίσει στο σπίτι της. Συγκρο-νώντας όλες της τις δυνάμεις, αναπτύσσοντας όλη της την ένεργητικότητα, θιάζει τον έαυτό της να προχωρή από δρόμο σε δρόμο, με την ίδια δυσκολία σ' να πε-ταύσει μέσα σε τέλμα ή να διασχίσει χιονισμένο κάμπος. Τέλος έφτασε μπροστά στην πόρτα της και, σαρκαστι-κάς την νευρικότητα της, για να μην προκαλέσει την προσοχή, την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Τώρα που θρικόταν στην καμάρη της, τώρα που ή καμαριέρα της της έβγαζε το έπανωφόρι, τώρα που ή κουγε το παιδάκι της να παίξει στη διπλανή καμάρη με τη μικρότερη αδελφή του και που το ήρσασμένο βλέ-μα της συναντούσε παντού γνώριμα πράγματα ή 'Ιρεν άρχισε ν' άνακτά κάποια φαινομενική γαλήνη, ά και τα άόριστα άπομεινάδια της ταραχής της έκαναν άσφα-την καρδιά της να χτυπά ήδονηρά στο στήθος της.

"Εβγαλε το θέλο της, έφερε το χέρι της στο πούκα-το της, σά νάθελε να διώξη απ' αυτό και τα τελευταία ή-χνη της συγκινήσεως της και μπήκε στην τραπεζαρία, όπου ο σύζυγός της διάβαζε έφημερίδα, μπρός στο τρα-πέζι το στρωμένο για το δείπνο.

—Είναι λίγο άργα, άγαπητή μου 'Ιρέν, της είπε με τόνο γλυκό έπιτιμητικό.

Συγχρόνως σηκώθηκε κι' άπόθεσε στο μάγουλό της ένα φίλημα που έύπνησε μέσα της μία ήδονηρή αίσθη-ση. Κάθισαν κ' οι δυο στο τραπέζι και σε λίγο τη ρώτη-σε αδιάφορα, άφωτισμένους ακόμα στην έφημερίδα του.

—Πού ήσουν και άργησες;

—"Ημουν... στής... στής 'Αμαλίας... Είχε διάφορα φώ-νια να κάνω... και τη συνόδεψα, άπάντησε ή 'Ιρέν, με νιασμένη κιόλας με τον έαυτό της, γιατί έλεγε τόσο τε-τεχνα το ψέμα της.

"Άλλοτε προετοίμαζε τα ψέματά της τόσο καλά, ό-στε να μπορεί ν' άντιμετωπίσει κάθε έλεγχο. Μά σήμερα, ό φόβος της την είχε κάνει να ξεχάσει να λάβει τα μέτρα της και γι' αυτό ήταν τόσο αδέξια. Τί θά γινόταν αν ο σύζυγός της τηλεφωνούσε στη φίλη της για να ζητήσει πληροφορίες, όπως συνέβαινε σ' ένα θεατρικό έργο που είχαν δει τελευταία μαζί;

—Τί έχεις λοιπόν;... Μο' φαίνεται νευρική... Γιατί δεν θγαζεις το καπέλλο σου; τη ρώτησε εξαφνα ο σύζυγός της.

"Εκείνη σκίρτησε, αίσθανθηκε πάλι στενοχώρια κ' έ-τρεξε στην καμάρη της για να βγάλει το καπέλλο της. Τρε-κεί στάθηκε μπρός στον καθρέφτη ως ότου της έα-νηκε πώς το άνήσυχο βλέμμα της ξανάγινε γαλήνη και ή-συχουρο. "Επειτα έαναγύρισε στην τραπεζαρία.

Η ύπηρετρια άρχισε να σερβίρει, κ' ή θραυτά πέσανε ό-πως όλες ή άλλες, ίσως λίγο πιο σιωπηλή, λίγο πιο ψυχρή απ' ό-τι συνήθως—μία θραυτά που ή κοστούκι ή-ταν άκεφη, φτωχική και συχνά ξεμυχιμένη. Η σκέψη της 'Ιρέν ξαναγύριζαν αδιάκοπα πίσω και την έκαναν να σκιρτά από φόβο, όταν έφταναν στη στιγμή που ή-χε σκοντάψει έπάνω στη φριχτή εκείνη γυναίκα. Για να αίσθανθή τότε τον έαυτό της σε άσφάλεια, σήκωσε το κεφάλι της και το βλέμμα της καίειδε τα πρόσωπα που την περιστοιχίζαν κι' από τα όποια καθένας είχε τη σημασία του ή της έφερνε μία ξεχωριστή άπάντησι.

Έτσι ήσυχάζε λίγο.

II

Την άλλη μέρα, όταν έφυγε ο σύζυγός της για τις ά-ποθέσεις του και τα παιδιά για τον περίπατο, όταν έμει-νε μόνη με τον έαυτό της, ή χθεσινή φριχτή συνάντησις στο καθρό φως του πρωινού και της σκέψης έλασε να νά μεγάλο μέρος απ' τη σημασία της.

Η 'Ιρέν θυμήθηκε έν πρώτοις ότι το θέλο της ήταν πολύ πυκνό κι' ότι συνεπώς ήταν άδύνατο ή γυναίκα ή-κείνη να είχε διακρίνει καθαρά τα χαρακτηριστικά της. Κατόπιν σκέφτηκε ό-τι τα προληπτικά μέτρα που έλαβε να πάρη. Για κάποιο λόγο, δεν θά ξαναπήγανε πιά στο

διαμέρισμα του φίλου της—κι' έτσι παραμέριζε το ένδε-χόμενο μιάς νέας συναντήσεως. Δεν έμεινε λοιπόν παρά ο κίνδυνος μιάς σκόπιμης συναντήσεως, πολύ άπιθανος όμως, αφού ή 'Ιρέν είχε φύγει με ταξί κι' ή άγνωστη δεν την είχε παρακολουθήσει. Δεν ήξερε ούτε τόνους της, ούτε της διεύθυνσής της. Μά κι' αν ακόμα τη συναν-τούσε τυχαίως, δεν φοβόταν να την άναγνωρίσει, γιατί είχε δει πολύ άμοϋρά το πρόσωπό της κάτω απ' το θέλο της. "Εξ άλλου, και να την άναγνώριζε, ή 'Ιρέν ήταν έ-τοιμη τώρα: θά έπαιρνε στάσι ήρεμη, θά άρνιόταν τα πάντα, θά ύπεστηρίζε ψυχρά ότι έπρόκειτο περί πλάνης κ' αν ή άλλη έπέμενε, δεν θά δίσταζε, αφού δεν είχε καμιά άπόδειξη της έπισκέψεως της στο φίλο της, να την κατηγορήσει για έκβιασμό. Δεν είχε παντρευτή μάταια ή 'Ιρέν ένα από τους πιο διακεκριμένους δικη-γούρους της πόλεως: ήξερε ότι ένας έκβιασμός μόνο στην άρχη του μπορεί να παταχθή κι' ότι γι' αυτό χρει-άζεται ή μεγαλύτερη ψυχραιμία. Κάθε δυστυχισμός, κά-θε ένδύλωση άνησυχίας εκ μέρους του θύματος δεν έχει άλλο άποτέλεσμα παρά να μεγαλώσει το θράσος του έκβιαστού.

"Εν άλλο μέτρο άμύνης ήταν μία σύντομη έπιστολή στο φίλο της, με την όποια του άνήγγελλε ξερά ότι δεν θά μπορούσε να πάει να τον έπισκεφθή ούτε την έπομέ-νη, ούτε τις άλλες ήμέρες. "Ο έγωισμός της είχε πληγω-θή με την ήδονηρή άπακάλυψι ότι την είχε διαδεχθή στην άγκαλιά του μία γυναίκα τόσο ταπεινής κατηγό-ρίας.

Είχε γνωρίσει αυτό το νέο—πιανίστα φημισμένο,—σε μία έσπερίδα, και γίνθηκε σε λίγο φίλη του, χωρίς πραγ-ματικά να το θέλη και σχεδόν χωρίς να το καταλάβη. Τίποτε το αισθησιακό και σχεδόν τίποτε το ψυχικό, δεν την είχε συνδέσει μαζί του. Είχε γίνει δική του χωρίς να αίσθεται την άνάγκη αυτή, χωρίς μεγάλη έπιθυμία, από κάποια ναυέλεια της θελήσεως κι' από ένα είδος άνησυχίας περιεργίας. Τίποτε σ' αυτό δεν την έσπρωχνε ν' άποχτήσει φίλο. Ζούσε γαλήνια και πλούσια, ήταν ευ-τυχισμένη στο πλευρό ενός σύζυγου καλού και διανοη-πικώς άνωτέρου της και κοντά στα δυο της παιδιά. "Η-ταν χορτασμένη από όλα, κι' από άγάπη, κι' από γαλή-νη, κι' από άνεσι. Μά, καμιά φορά, ό κόρος έρεθίζει, ό-σο κι' ή πείνα... Κι' ή άσφάλεια, ή έλλειψη κινδύνου στη ζωή της έύπνησε στην 'Ιρέν την περιέργεια της πε-ριπετειάς.

"Εκείνο που την τράβηξε προπάντων προς τον νεαρο-έκείνο καλλιτένη ήταν κάποια σκία μελαγχολίας που έπλωσαν στο πρόσωπό του. Σ' αυτή τη μελαγχολία, που δεν την είχαν οι ίκανοποιημένοι από τον έαυτό τους άνδρες που τη περιστοιχίζαν, νόμισε πώς έθλεπε ένα άνδρα που του τη περιστοιχίζαν, νόμισε πώς έθλεπε ένα κόσμο άνώτερο και ξεχωριστό. Κι' έτσι έφτασε ένα θλέμ-μα θαυμασμού που της έριξε έκείνος για να την σπρώ-ξή στην άγκαλιά του.

Μά, έπειτα από την πρώτη έπισκεψη που του έκανε στο διαμέρισμα του, όλη ή γοητεία διαλύθηκε. "Ηταν κι' αυτός ένας άντρας κοινός, καθόλου καλλίτερος απ' το σύζυγό της. Τώρα όμως που είχε πάψει ή γοητεία, της έμεινε ή περιπέτεια με το άγνωστο ρίγος που της έδι-νε, κι' έτσι εξακολουδούσε να έπισκέπτεται τον πιανί-στα... Καί σιγά-σιγά, ή συνήθεια της τον έκανε άπα-ράτη. "Ετσι τουλάχιστον νόμιζε. Νόμιζε δηλαδή πώς είχε προσθέσει κάτι στη ζωή της, πώς ό φίλος της είχε γίνει ένα συμπλήρωμα της εϋτυχίας της.

"Άλλα τώρα που ό κίνδυνος ήταν εκεί μεγάλος και τρομερός, άναμέτρησης ψυχρά την αξία του δεσμού της. Τη θρήκε άσημαντή και, χωρίς κανένα διαταγμό, άπο-φάσισε να θυσιάσει το φίλο της στην συζυγική, στην οι-κονομική της εϋτυχία.

Η άπάντησις του φίλου της στο ψυχρό σημείωμά της, που έπιστολή τρομαγμένη, νευρική, με κομμένες φράσεις, που την έλασε την ίδια μέρα, μία έπιστολή που ίκέτωσε, έρημωσε και παραπονιόταν, έν' άλληθια πώς κλώνισε λίγο την άπόφασή της να δώσει τέλος στο ειδύλλιό της. "Εθλεπε ότι την άγαπούσε κι' ή άγάπη του κολάκευε τη ματαιοδοξία της, ή άπέραντη άπελπίσις του την έ-βγαλε.

Με τα πιο ίκετευτικά λόγια, ό φίλος της την παρακα-λούσε να του παραχωρήσει μία συνέντευξη, έστω, και λί-γαν στιγμών, για να μπορέσει να του πη σε τί έφταγε, να την άναγνώριζε αν την συναντούσε πάλι, να άρνηθή τα πάντα, να την άντιμετωπίσει με θάρρος; Μά τώρα ήταν πιά άργα.

—Ναί, σ'ας περιμένω μισή ώρα, κυρία Βάγνερ, ξανα-λάω το καπέλλο μου.

Ξήγησι, για να του γίνη πιο έπιθυμητή. Και του όρισε ένα ραντεβού σε κάποιο ζαχαροπλαστείο, όπου, καθώς θυμήθηκε εξαφνα είχε συναντηθή με κάποιον ήθοποιό, ό-ταν άκόμη ήταν νέα κόρη. Είναι άλληθια πώς αυτό το άθωο κι' άγνό ραντεβού του παρελθόντος της φαινόταν τώρα παιδαριώδες. Χαμογελούσε από μέσα της, καθώς σκεφτόταν το ρωμαντισμό της της έποχής εκείνης, ένα ρωμαντισμό που τον είχε μαράνει ό γάμος. Και κατά-θάθος ήταν σχεδόν ευχαριστημένη με τη χθεσινή ιστορία που την είχε κάνει να δοκιμάσει, για τρίτη φορά, έπειτα από πολύ καιρό, ένα αίσθημα άλληθνο, τόσο δυνατό, τόσο έντονο, ώστε τα χαλαρωμένα νεύρα της έδονούτο ακόμα από το τράνταγμα που τους είχε δώσει.

III

"Εβγαλε ένα φόρεμα σκούρο και άπλό και άλλαξε κα-πέλλο για να μη την άναγνωρίσει ή άλλη σε περίπτωση που θά θρικόταν πάλι στο δρόμο της. Είχε έτοιμάσει κιόλας το θέλο της για να κρύψει καλλίτερα τα χαρα-κτηριστικά της, μά ένα είδος παλληκαριάς την έκανε έ-ξαφνα να το περιφρονήσει. Πώς, δεν θά τολμούσε πιά να παρουσιάζεται στο δρόμο, αυτή, μία κυρία ευπόληπτη και σεβαστή, από το φόβο μιάς κοπέλλας, ή όποια ούτε την ήξερε καν;

"Ωστόσο, όταν θρέθηκε έξω, δοκίμασε μία έλαφριά ά-γωνία, κάτι σαν νευρικό ρίγος. Μά αυτό δεν θάσπηξε παρά μία στιγμή μόνο. Κι' εξαφνα μία περιεργή χαρά την κυρίευσε, ή χαρά ότι θάδιζε με θήμα ζωηρό, ανά-λαφρο κι' έλαστικό που δεν το είχε ποτέ ως τότε. Λυπή-θηκε σχεδόν γιατί το ζαχαροπλαστείο ήταν τόσο κοντά! μία δύναμις άγνώστη την έσπρωχνε προς την μαγνητική έλξη της περιπετειάς.

Η ώρα όμως του ραντεβού ζύγωνε και ή καρδιά της της έλεγε ότι ό φίλος της την περίμενε κιόλας. Πραγμα-τικά, την περίμενε, και, μόλις την είδε να διασχίζει την πόρτα του κέντρου, έτρεξε προς αυτήν με μία ταραχή που της ήταν ευχάριστη κι' ένοχλητική συγχρόνως. "Α-ναστατωμένος καθώς ήταν, άρχισε να της κάνει τόσες έ-ρωτήσεις και τόσα παράπονα, ώστε άναγκάστηκε να τον παρακαλέσει να χαμηλώσει τη φωνή του. Χωρίς καν να του πη την πραγματική αίτία της άπουσίας της από το τελευταίο της ραντεβού, του έκανε ώστόσο άόριστους ύ-παινιγμούς που ή άβεστιάότης τους άκριβώς τον έναθε άκόμα περισσότερο. "Εμεινε άσυγκίνητη στις έπιθυμίες του, φάνηκε φιλάργυρη και στις ύποσχόσεις ακόμα, για-τί έθλεπε τώρα πόσο τον έναθε ή εξαφνική και μυστηρι-ώδης αυτή άρνησι της...

Κι' όταν, έπειτ' από μισή ώρα τον άφησε, χωρίς να του δώσει την παραμικρή ένδειξη τρυφερότητας, καινό-ταν μέσα της από μία φωτιά άλλόκοτη που μόνο, όταν ήταν νέα κόρη, την είχε γνωρίσει... Νόμιζε πώς αίσθα-νόταν στα θάθη του έαυτού της το κάμμο μιάς μικρής φλόγας, έτοιμης ν' ανάψη όλο της το κορμί.

Καθώς περιπατούσε τώρα, όλοι οι άνδρες της έρι-χναν βλέμματα θαυμασμού κι' αυτή ή άρρόστη, έ-πιτυχία της έρέθισε τόσο πολύ μέσα της την έπιθυμία να δη το πρόσωπό της, ώστε στάθηκε έξαφνα μπρός στον καθρέφτη της εϋτυχίας ενός ανθοπώλου για να θαυμάσει την όψη της, άναμέσ' σ' ένα πλάισιο από κόκκινα τριαν-τάφυλλα και διολέπτες, γεμάτες δροσιά.

Από τότε που ήταν κορτίσι δεν είχε αίσθανθή το σά-μα της τόσο έλαφρό και τις αίσθήσεις της τόσο γοητευ-μένες... "Εξακολουδούσε το δρόμο της σαν να πετούσε.

Μπροστά στο σπίτι της στάθηκε πάλι, για ν' άναπνεύ-ση ακόμα μία φορά με όλη τη δύναμη των πνευμόνων της τον μυρωμένο άέρα του γλυκού δειλινού.

"Εξαφνα, τότε, κάποιος της άγγιξε τον ώμο. Η 'Ιρέν γύρισε.

—Τί με θέλετε πιά λί; τραύλισε, κυριευμένη από ένα θανάσιμο τρόμο, καθώς είδε εξαφνα μπροστά της το φριχτό πρόσωπο της άγνωστης.

Κι' ό τρόμος αυτός μετέτρεψε ακόμα περισσότερο καθώς άκούσε τα λόγια που είχε προφέρει ή ίδια. Δεν είχε άποφασίσει πριν από λίγες ώρες να κάνει ότι δεν την άναγνώριζε αν την συναντούσε πάλι, να άρνηθή τα πάντα, να την άντιμετωπίσει με θάρρος; Μά τώρα ήταν πιά άργα.

—Σ'ας περιμένω μισή ώρα, κυρία Βάγνερ, είπε ή άγνωστη.

Η 'Ιρέν σκίρτησε σύγκορμη... Αδύη ή γυναίκα λοιπόν ήξερε τ' όνομά της, τη διεύθυνσής της! "Ηταν χαμένη, θρικόταν στα χέρια της δεμένη χειροπόδαρα.

—Ναί, σ'ας περιμένω μισή ώρα, κυρία Βάγνερ, ξανα-λάω το καπέλλο μου.

είπε άργά ή άγνωστη με τόνο μομφής και άπειλής.

—Τί θέλετε;... Τί με θέλετε;...

—Τό ξέρετε, κυρία Βάγνερ—(ή 'Ιρέν σκίρτησε πάλι άκούγοντάς την να προφέρει τόνομά της)—ξέρετε πολύ καλά γιατί έρχομαι...

—Δέν τόν ξαναείδα... τραύλισε ή 'Ιρέν. 'Αφήστε με, τώρα. Δέν θά τόν ξαναϊδω ποτέ πειά... ποτέ...

Η άγνωστη περίμενε γαλήνια τη στιγμή που ή ταραχή της 'Ιρέν θά της έκοθε την όμιλία. "Επειτα της είπε σκληρά σά να μιλούσε σε μία κατώτερή της.

—Μή λέτε ψέματα! Σας παρακολούθησα ως τό ζαχαροπλαστείο...

Καί, βλέποντας την 'Ιρέν να μένη άναυδη, πρόσθεσε σαρκαστικά:

—Δέν έχω, θλέπετε, καμιά άσχολία... Μ' έδωξαν άπ' τό κατάστημα όπου εργαζόμουν έξ αίτίας της κρίσεως. "Ετσι, διάβολε! μπορώ να σουλατσάρω λίγο κι' έγώ... άκριβώς σαν τις τίμιες κυρίες.

Είπε τά λόγια αυτά με μία ψυχρή μοχθηρία που χτύπησε την 'Ιρέν κατάκαρδα. Αισθανόταν τόν έαυτό της άνικανο να κάνει τό παραμικρό μπροστά σε μία τέτοια προστυχιά. "Εξ άλλου φοβόταν μήπως αυτή ή κοπέλλα ύψωση τη φωνή της ή μὴν τύχη και φανή ο σύζυγός της: τότε, όλα ήσαν χαμένα...

"Εψαξε θιαστικά μέσ' στή τσάντα της, πήρε τό πορτοφάκι της κι' έβγαλε από μέσα τά χρήματά της. Τά έδωσε της άγνωστης, μα εκείνη, άφου πήρε τά λεφτά, δέν χαμήλωσε τό χέρι της. Τό κράτησε τεντωμένο κι' άνοιχτό κι' είπε γελώντας χυδαία:

—Δώστε μου και τό πορτοφόλι για να μη χάσω τίποτε...

Η 'Ιρέν την κύτταξε μέσα στά μάτια, μα για μία στιγμή μόνο. Δέν μπορούσε να ύποφέρει την πρόστυχη κι' αδιάντροπη αυτή εϊρωνεία. Μιά θαθεία αηδία την πλημύριζε. Δέν ήθελε πιά παρά ένα μόνο πράγμα: να φύγη για να μη θλέπη πιά αυτό τό πρόσωπο! Της έδωσε τό πορτοφόλι γυρίζοντας άλλο τό κεφάλι της κι' ώρμησε προς την πόρτα του σπιτιού της, κυνηγημένη από τόν τρόπο.

Ευτυχώς ο σύζυγός της δέν είχε γυρίσει ακόμα. Ρίχτηκε λοιπόν σ' ένα σοφά κι' έμεινε εκεί, ξαπλωμένη, άκίνητη, έκμηδενισμένη. Μόνο όταν άκουσε τη φωνή του άντρός της, έκανε μία μεγάλη προσπάθεια για να σηκωθεί και να συρθεί ως την τραπεζαρία, μα τό μυαλό της άλλου, με κινήσεις αυτόματου...

IV

Ο τρόμος είχε έγκατασταθή μόνιμως τώρα μέσα της και δέν τό κούνησε πειά άπ' τό σπίτι της.

Κατά τις μακρυνές άδειανές ώρες που έφερνε και ξανάφερνε στή μνήμη της τη φριχτή εκείνη συνάντησι, αντίλαμβανόταν πολύ καλά ότι ή κατάσταση της ήταν τραγική.

Αυτή ή γυναίκα, άγνωστο πώς, είχε κατορθώσει να μάθη τόνομά της και τη διεύθυνσί της, και τώρα, που ή πρώτες απόπειρες είχαν πετύχει τόσο καλά, θάρχιζε να την έμμεταλλεύεται ταχτικά και συστηματικά, χωρίς να όπισθοχωρή μπροστά σε τίποτε.

Θά γινόταν ο εφιάλτης της. Με κανένα τρόπο δέν θά μπορούσε να λυτρώθι άπ' αυτήν.

Σκέφτηκε για μία στιγμή να της δώσει ένα μεγάλο ποσόν για να την ξεφορτωθι μία για πάντα. Μα ή 'Ιρέν δέν μπορούσε να διαθέσει ένα τέτοιο ποσόν χωρίς να τό μάθι ο σύζυγός της. "Εξ άλλου, (και αυτό τό ήξερε πολύ καλά από τις άφηγήσεις του άντρός της) μπορούσε εκείνη να της ύποσχεθι ότι δέν θά την ξαναενοχλούσε πειά ως ότου να της θουτήξει τό ποσόν αυτό... Μα ή ύποσχέσεις των έκθιστών δέν έχουν καμιά αξία κι' έπειτ' από λίγο καιρό θά ξαναπαρουσιαζόταν πάλι...

Η κατάσταση—τό έβλεπε τώρα καθαρά αυτό—ήταν άναπότρεπτη... Η οίκογενειακή της ευτυχία σε μία, σε δυό βδομάδες, σ' ένα μήνα, θά κατέρρεε...

Μά... μά... τί θά γινόταν τότε;

"Εκανε την έρώτησι αυτή στον έαυτό της άπ' τό πρωί ως τό θράδυ. Και να πώς φανταζόταν τά πράγματα: Μία μέρα, όταν δέν θάχε πειά χρήματα για να Ικανοποιήση την έκδιόστρια, εκείνη θά έστειλε μία άνώνυμη επιστολή στο σύζυγό της...

Τόν έβλεπε κιόλας να μπαίνει γλωμός, με τά μάτια σκετεϊνά, να την άρπάζει άπ' τό μπράτσο, να τη ρωτάει...

Μά τότε;... Τί θά συνέβαινε;... Τί θά έκανε ο άντρας

Τόν είχε γνωρίσει
σε μία έσπεριδα.

της;...

Στό σημείο αυτό, ή ύποθέσεις της 'Ιρέν γαίνονταν μέσ' στα σκοτάδια ενός τρελλού και τρωματικού πόθου. Άγνοούσε τη συνέχεια και όλες ή σχετικές σκέψεις της καταρकुλοϋσαν σε μία λιγγιώδη άβυσσο...

"Ενα μόνο πράγμα αντίλαμβανόταν με φρίκη: ότι γνώριζε ελάχιστα κατά βάθος τό σύζυγό της κι' ότι της ήταν άδύνατον να προσδιορίσι προκαταβολικά τη στάση του και τις άποφάσεις του.

Τόν είχε παντρευθι γιατί τόν ήθελαν οι γονείς της χωρίς να φέρη αντίρρησι. Τόν εύρισκε μάλιστα από τότε εύ-

της ζωής των που θά μπορούσαν να τη διαφωτίσουν σχετικώς με τόν χαρακτήρα του. Ο φόβος της χτυπούσε δισταχτικά, την πόρτα κάθε μικρής άναμνήσεως, για να θρη την κρυφή είσοδο της καρδιάς του συζύγου της. Μα χωρίς αποτέλεσμα.

Πρόσχε επίσης τά λόγια του, μα αυτά δέν πρόδιδαν καθόλου τόν έσωτερικό άνθρωπο. Κύτταζε τέλος κρυφά τό πρόσωπό του την ώρα που εκείνος, τό θράδυ, καθισμένος στην πολυθρόνα του, διάβαζε... Τό εξέταζε όπως θά εξέταζε τό πρόσωπο ενός ξένου, προσπαθώντας να διαβάση τά χαρακτηριστικά του τόν χαρακτήρα του που, επί όχτώ χρόνια συμβιώσεως, δέν τόν είχε άνακαλύψει ή άδιαφορία της.

Τό μέτωπό του ήταν ευγενικό και φωτεινό, μέτωπο ανθρώπου στοχαστικού. Αντιθέτως τά χείλη φαινόντουσαν άυστηρά και κάπως σκληρά. Όλα τάλλα χαρακτηριστικά του, έντονα και άνδρικά, φανέρωναν ενεργητικότητα και δύναμι... Μα τά μάτια που καθρέφτιζαν χωρίς άλλο τό πραγματικό μυστήριο της ψυχής: έμειναν σκυμμένα στο θιβλίο του... "Εξ άλλου ή 'Ιρέν τώρα δέν τολμούσε ποτέ να τόν κυττάζει κατάματα...

V

Τρεις δλόκληρες ήμέρες δέν θγήκε καθόλου άπ' τό σπίτι της. Κι' είχε άρχισι κιόλας να προσέχει με άνησυχία ότι αυτό έκανε έντύπωσι στους ανθρώπους που την περιστοίχιζαν, γιατί, πολύ σπάνια, περνούσε ήμέρα χωρίς να θγή έξω.

Πρώτα τά παιδιά της άντελήφθηκαν τη μεταβολή, προπάντων τό μεγαλύτερο που της εξέφραζε την έκπληξι του με μία επίμονη άφέλεια, ή όποία τη στενοχώρησε πολύ.

Οί ύπηρέτες, περιωρίστηκαν να σιγομουρμουρίζουν μεταξύ τους και να κάνουν κάθε λογής ύποθέσεις μαζί με τη γκουβερνάντα.

Τού κάκου, ή 'Ιρέν προσπαθούσε να εξηγήση τό κλείσιμο στο σπίτι με διάφορες δικαιολογίες σχετικές με τις άνάγκες του νοικοκυριού. Διέψευδε μόνη της τόν έαυτό της: μόλις έπιχειρούσε να θοηθήσθι στην ύπηρεσία, στενοχωριόταν και τά παρατούσε όλα. "Η, άν, παρά την στενοχωρία της, έπέμενε, έδειχνε πολύ καλά πως ό,τι έκανε τό έκανε παρά τό κέφι της, και προκαλούσε ύποψίες.

"Εξ άλλου, της ήταν άδύνατον να μένη στην κάμαρή της και να φαίνεται όσο τό δυνατό λιγώτερο στους άλλους, οί όποιοι είχαν άρχισι να προσέχουν την έκφρασί της και να τη σχολιάζουν. Ο φόβος της την είχε κάνει νευρική και δέν την άφηνε να σταθι ήσυχη πουθενά: την κυνηγούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο.

Σε κάθε κουδούνισμα της έξώπορτας ή του τηλεφώνου, άνατηδύσε τρωμαγμένη, νομίζοντας πως ή μοιραία στιγμή είχε φτάσει.

"Ετσι, αυτές τις τρεις μέρες της φυλακισώς μέσα στο σπίτι της φάνηκαν πιά μακρυνές από τά όχτώ χρόνια της συζυγικής ζωής.

Την τρίτη μέρα τό θράδυ, έπρεπε να πάη σε μία έσπεριδα σ' ένα φιλικό σπίτι. Της ήταν άδύνατον να τό άποφύγη αυτό, γιατί είχε δεχθι τη σχετική πρόσκλησι πριν από βδομάδες και γρηγόριζαν τώρα μία πολύ σπουδαία δικαιολογία για να μην πάη.

"Επρεπε άλλωστε, άν δέν ήθελε να πεθάνη, να σπάση άπωσθήποτε τη μία μέρα ή την άλλη αυτό τά άόρατα κάγκελλα του τρόμου που κρατούσαν φυλακισμένη τη ζωή της. Είχε άπέλυτη άνάγκη να δει κόσμο, να περάση μερικές ώρες μακριά άπ' τόν ιδιοντόν έαυτό της, μακριά άπ' αυτή τη φονική μοναξιά του φόβου...

Κι' έπειτα, που άλλου θά ήταν περισσότερο άσφαλισμένη παρά σ' ένα σπίτι ξένο, ανάμεσα σε φίλους;

Μόνο, κατά τη σύλληψη αυτή, που θγήκε άπ' τό σπίτι της για πρώτη φορά, έπειτ' άπ' τη συνάντησί της με αυτή τη γυναίκα, που μπορούσε να την παραμονεύη και στο δρόμο, αισθανόθηκε έναν άκατανίκητο τρόμο.

Κατά τη στιγμή εκείνη, άσυναίσθητα, γαντζώθηκε άπ' τό μπράτσο του συζύγου της, ο όποιος τη συνώδευε, έκλεισε τά μάτια της, κι' έπτασε γρήγορα στο αυτοκίνητό τους που τότε περιμένε...

"Όταν ή λιμουζίνα άρχισε να διασχίζει τους έρημους νυχτερινούς δρόμους, όλο τό θάρος που πίεζε την 'Ιρέν έπεσε. Καί την ώρα που πέρασε την πόρτα του φιλικού σπιτιού αισθανόθηκε τόν έαυτό της άσφαλισμένο.

Τώρα, για μερικές ώρες θά μπορούσε να είναι τέτοια

Μόλις έμπαινε μέσα, από την
πόρτα κύτταζε τά πρόσωπα...

ριστο και συμπαθι και τά χρόνια που πέρασαν δέν την είχαν άπογοητεύσει σ' αυτό. Είχε ζήσει κοντά του όχτώ χρόνια ευτυχισμένα, γαλήνια, άμέριμνα, είχαν παιδιά, ένα ώραίο σπίτι, αναρίθμητες ώρες ψυχικής έπικοινωνίας, μα τώρα που άναρωτιόταν ποιά θά ήταν ή στάσις του άντρός της κατά την ώρα της άποκαλύψεως, έβλεπε πως τόν ήξερε τόσο λίγο, όσο θάξερε κι' έναν άλλο οποιόποτε άντρα...

Και προσπαθούσε να θυμηθι διάφορα περιστατικά

ὅπως ήταν, σ' ὅλη της τὴ ζωὴ: πρόσχαρη κι' ἀμέριμνη. Ἡ εὐθυμία της κι' ἡ χαρὰ της μάλιστα θὰ ἦσαν ἀκόμα πιὸ μεγάλες, πιὸ συνειδητές, γιατί ἔμοιαζαν μὲ τοῦ καταδίκου, ὁ ὁποῖος θγαίνει ἀπὸ τὴ φυλακὴ του καὶ ξαναβλέπει τὸν ἥλιο.

Ἐδῶ, ἕνας τοῖχος τὴν προστάτευε ἐναντίον κάθε ἀνησυχίας... Ἐδῶ τὸ μῖσος τῆς ἀγνωστῆς δὲν μπορούσε νὰ τὴ φτάσει. Ἐδῶ ὑπῆρχαν ἄνθρωποι πού τὴν ἐκτιμοῦσαν, πού τὴν ἀγαποῦσαν, ἄνθρωποι τοῦ κόσμου χωρὶς κακοὺς σκοποὺς, πού ἀχτινοβολοῦσαν ἀπὸ εὐγένεια...

Καθὼς μπήκε μέσα, τὰ θλέμματα πού διευθύνθηκαν ἀπάνω της, τὴν ἔκαναν νὰ αἰσθανθῇ πὼς ἦταν ὠραία, κι' ἔγινε ἀκόμα πιὸ ὠραία, γιατί τώρα τὸ συναισθανόταν αὐτό, πράγμα πού δὲν τῆς συνέβαινε ἄλλοτε.

Ἡ μουσικὴ, πού ἔπαιζε πῶς πέρα, τὴν ἀνάθε, σὰν νὰ εἰσχωροῦσαν ἡ μελωδίες της κάτω ἀπ' τὴ φλογισμένη ἐπιδερμίδα της. Ὅταν ἄρχισε ὁ χορὸς χόρευε ὅπως ποτὲ τῆς ὥς τότε δὲν εἶχε χορέψει. Τὸ στροβίλισμα, ὁ ὀλιγγὸς τῆς ἐδιωχναν κάθε ὀχληρὴ σκέψι κι' ὁ ρυθμὸς ἔδινε σὲ κορμὶ της λυγίσματα γοητευτικά.

Κάθε φορὰ πού σταματοῦσε ἡ μουσικὴ, ἡ σιωπὴ πού ἀπλωνόταν τῆς ἦταν ὀδυνηρὴ καὶ τὴν ἐξελεύριζε. Μόλις ξανάρχιζε ὁ χορὸς, ριχνότανε πάλι μέσ' στὴ ζάλη τοῦ χοροῦ, σὰν σ' ἕνα λουτρό πού τὴ δροσίζε καὶ τὴν ἐξάλειφνε, χόρευε τρελλά, λαχανιασμένα, ἀσυγκράτητα.

Ἐνοιωθε ἐπάνω της χέρια φλογισμένα, ἀγγίγματα τολμηρά, ἀκούγε λόγια θερμά, λόγια γλυκά, ἐνῶ ἡ μουσικὴ ἔκανε ὅλο τὸ αἷμα της νὰ πάλει. Τὸ σῶμα της ἦταν τόσο ἀναμμένο, ὥστε εὐχάριστα θὰ πετοῦσε καὶ τὰ λιγοστά ρούχα πού φοροῦσε.

Ἐξαφνα, σὲ κάποια στιγμή πού εἶχε σταματήσει ὁ χορὸς, ἀκούσε μιὰ φωνὴ νὰ τῆς ψιθυρίζη:

—Ἰρέν, τί ἔχεις;

Ὁλόθερμη ἀκόμα ἀπ' τὴν περίπτει τοῦ χορευτοῦ της, γύρισε γελαστὴ τὸ κεφάλι της. Μὰ τὸ σκληρὸ καὶ ψυχρὸ θλέμμα τοῦ συζύγου της τὴν ἀναστάτωσε. Φοβήθηκε... Γιατὶ τὴν κύτταξε ἔτσι; Μήπως τὴν εἶχε προδοῖ σὲ τὸ πάθος της, ἡ φρενίτις της;

—Πῶς;... Τί εἶναι;... Τ θέλεις νάχω, Φρίτζ; τραύλισε τρέμοντας μπρός σ' αὐτὸ τὸ θλέμμα πού θυμίζονταν μέσα της σὰ μαχαίρι.

Θόθελε νὰ φωνάξη, νὰ φωνάξη δυνατὰ, τόσο ὀδυνηρὰ τῆς σκόδαζε αὐτὸ τὸ θλέμμα τὴν καρδιά.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε μερικὲς στιγμὲς ἔτσι καὶ τέλος ψιθύρισε μὲ φωνὴ θαθεῖα καὶ ξαφνιασμένη:

—Περύργο...

Ἡ Ἰρέν δὲν τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ τί ἐννοοῦσε μ' αὐτὴ τὴ λέξι... Ἐξ ἄλλου ὁ σύζυγός της εἶχε κιόλας ἀπομακρυνθῇ.

Ἡ μουσικὴ ξανάρχιζε. Ἐνας κύριος προχώρησε πρὸς τὴν Ἰρέν καὶ τῆς πρόσφερε τὸ μπράτσο του γιὰ νὰ χορεύουν. Ἐκεῖνη τὸ δέχτηκε, μὰ ὅλα μέσα της εἶχαν γίνει μὲ μιὰς θαρεῖα. Ἡ ζωερὴ μελωδία δὲν παρέσυρε πειὰ τὰ μέλη της πού εἶχαν πᾶν ἀγκύλωσι.

Ἐνα θάρος πού ἔθγαινε ἀπ' τὴν καρδιά της ἔκανε μοιυθένειες τὶς κινήσεις της. Κάθε της θῆμα τῆς προένοῦσε ἀνυπόφορο πόνο, τόσο πού σὲ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ παρακαλέσῃ τὸ χορευτὴ της νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν της.

Καθὼς ἀποτραβιόταν κύτταξε ἀφηρημένα γύρω της γιὰ νὰ δῇ πού ἦταν ὁ σύζυγός της.

Τὸν εἶδε ὀρθιὸ μπροστά της, σὰν νὰ τὴν περίμενε, καὶ τὸ θλέμμα του, ἀκόμα μιὰ φορὰ, προσηλώθηκε στὰ μάτια της.

Γιατὶ τὴν κύτταξε ἔτσι; ἤξερε κιόλας κάτι; Ἀσυναίσθητα μάζεψε τὸ φορέμα της πάνω ἀπ' τὸ στῆθος της, σὰν νὰ θέλε νὰ κρύψῃ τὴ γύμνια της.

Ὁ σύζυγός της δὲν ἔλεγε τίποτε κι' ἡ σιωπὴ τοῦ ἦταν ἐπιμονή, ὅσο καὶ τὸ θλέμμα του.

—Φεύγουμε; τὸν ρώτησε τέλος δειλὰ ἡ Ἰρέν.

—Ναί.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν σκληρὴ κι' ἐχθρική.

Ἡ Ἰρέν τυλίχτηκε μέσ' σὲ γουνένιο της ἐπανωφόρι, μὰ κρῶνε τρομερά.

Ἡ ἐπιστροφὴ τους ἦταν σιωπηλή. Ἡ φτωχὴ γυναῖκα δὲν τόλμοσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της.

Αἰσθανόταν ὅτι ἕνας καινούργιος κίνδυνος τὴν ἀπειλοῦσε.

Τώρα, ὁ φόβος τὴν ἔβανε ἀπὸ παντοῦ.

VI

Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ἡ Ἰρέν εἶδε ἕνα τρομερὸ θῆμα. Ἐδὲ τὸ σύζυγό της νὰ τὴν κυνηγᾷ μ' ἕνα μαχαίρι γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ.

—Βοήθειαι! Βοήθειαι! φώναξε μέσ' σὲ τὸν ὕπνο της. Ἐύπνησε τότε ξαφνικά καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια της ἀντίκρισε τὸ σύζυγό της, ὁ ὁποῖος τὴν κύτταξε.

Στὴν ἀρχὴ φαντάστηκε πὼς τ' ἐνιόρε τῆς ἔταλανε θοῦσε ἀκόμα. Μὰ δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ πὼς εἶχε ἐνπνήσει.

Γιατὶ ὁμως ὁ σύζυγός της καθόταν στὴν ἀρχὴ τοῦ κρεββατιοῦ καὶ τὴν κύτταζε σὰν νὰ ἦταν ἀρραστηρία. Εἶχε ἀνάγκη... τὸ φῶς σὲ δωμάτιο; Γιατὶ ἦταν τόσο σκορὸς, τόσο ψυχρὸς;

Ἐνα ρίγος πέρασε τὸ κορμὶ της καὶ, χωρὶς νὰ τὴν κινῇ, κύτταξε τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός της ὅχι, αὐτὸ τὸ χέρι ἐν κρατοῦσε μαχαίρι.

Κατάλαβε τότε πὼς εἶχε φωνάξῃ σὲ τὸν ὕπνο της καὶ πὼς ἡ φωνὴς της τὸν εἶχαν ἐξυπνήσει...

Μὰ γιατί τὰ θλέμματα τοῦ ἦταν τόσο διαπερατικά; —Τί εἶναι; Τί εἶναι λοιπόν; Γιατὶ μὲ κύτταξε ἔτσι;...

Μὴ μὴ πὼς εἶδα ἕνα ἀσχημὸ θῆμα; —Ναί, φωνάξες σὲ τὸν ὕπνο σου καὶ σ' ἀκούσα ἀπ' τὸ δωμάτιό μου.

Τί εἶχε φωνάξῃ; Τί εἶχε πῇ τάχα; Αὐτὲς ἦσαν ἡ ἐνοήσεις πού μὲ ἀγωνία ἔκανε τώρα ἡ Ἰρέν σὲ τὸν ὕπνο της.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ σύζυγός της, κυττάωντας τὴν πᾶτα μὲ σοβαρότητα, τῆς εἶπε:

—Τί ἔχεις, Ἰρέν; Κάτι σοῦ συμβαίνει; Εἶσαι ἐντελὴς, ἀλλ' ἀγαπᾷς ἐδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες... Εἶσαι ἀρραστηρία, νευρική καὶ ζητᾷς βοήθειαν σὲ τὸν ὕπνο σου...

Ἐκεῖνη προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

—Δὲν πρέπει νὰ μοῦ κρύψῃς τίποτε, Ἰρέν. Ἐγὼ εἶμαι νουεῖς; Τί σὲ θασανίζει; Ὅλος ὁ κόσμος σὲ σπύει, ἀντιληφθῇ τὴν ἀλλαγὴ σου... Ἐγὼ ἐμπιστοῦμαι σὲ σεαυτὴν Ἰρέν...

Τὴν πλησίασε τρυφερά κι' αἰσθάνθηκε τὰ δάχτυλά του νὰ χαϊδεύουν τὸ γυμνὸ μπράτσο της. Ἐνα παραδόξον φῶς ἔλαμπε στὰ μάτια τοῦ συζύγου της.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ φερῇ τὸ αἷμα τοῦ σώματός της, νὰ πιαστῇ ἀπ' αὐτὸ, νὰ τοῦ τὸ ἐξομολογήθῃ ὅλα καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ πρὶν τὴν ἀνιέρση.

Μὰ τὸ ἡλεκτρικὸ ἔριχνε σὲ τὸ πρόσωπό του ἕνα λαλὸ κρῶ φῶς καὶ ντράπηκε. Φοβῶταν νὰ μιλήσῃ.

—Μὴν ἀνησυχῇς, Φρίτζ, εἶπε προσπαθώντας πᾶτα νὰ χαμογελάσῃ, ἐνῶ ἕνα τρεμουλιασμά συγκλονίζει τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Εἶμαι μόνο λίγο ἐκνευρισμένη. Θὰ μοῦ περάσῃ.

Τὸ χέρι τοῦ συζύγου της, πού τὴν ἀγκάλιαζε κρύα, τραβήχτηκε. Ἀνατρίχιασε θλέποντάς τὸν ὅλο γυμνὸ κατὰ ἀπ' τὸ λευκὸ φῶς, μὲ τὸ μέτωπο σκεπτεμένο ἀπ' τὴς θαρεῖες σκιὰς τῶν μαύρων σκέψεων.

Μὲ φωνὴ ἀργή, τῆς εἶπε:

—Δὲν ξέρω, μὰ μοῦ φαίνονται ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες πὼς εἶχες κάτι νὰ μοῦ πῇς; Καὶ πού ἀφορᾷ μόνο ἐμένα καὶ σένα, Μίλα, Ἰρέν, εἰμαστε μόνοι.

Ἐκεῖνη ἔμεινε ἐκεῖ ἀκίνητη, σὰν ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὸ σὸβαρὸ καὶ θολωμένο τοῦ θλέμματος.

Σκεφτόταν πὼς ὅλα θὰ τελειώνουν καλὰ ἀν ἐπρόκειτο μιὰ λέξι μόνο, μιὰ μικρὴ λέξι: Συγγνώμην... Δὲν θὰ τῆς ἦταν ἡ τῆς ἦταν ἄκμα πιὸ μεγάλη, γιατί καταλάβαινε πὸ αὐτὸ τὸ λαμπρὸ, τὸ ἐντονο φῶς; Μέσ' σὲ τὸν ὕπνο της ἔμεινε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Μὰ τὸ φῶς τῆς ἐκμηδένισε τὸ θέλησι.

—Λοιπόν, τῆς ξανάπε, δὲν εἶν' ἀλήθεια; Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ πῇς;

Πόσο ὁ πειρασμὸς ἦταν δυνατός, πόσο ἡ φωνὴ τοῦ ταν γλυκεῖα! Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλήσῃ. Καταραμένο καὶ ἀδιάκριτο φῶς! Προσπάθησε νὰ συνέλθῃ.

—Μὰ τί εἶν' αὐτὰ πού φαντάζεσαι, Φρίτζ, εἶπε γελώντας, μὰ τρομάζοντας μὲ τὸν ψεύτικο τόνό της φωνῆς της. Ἐπειδὴ δὲν κοιμᾶμαι καλά, νομίζεις πὼς ἔχω μυστικὰ; Ποιὸς ἔχει, περιπέτειες ἴσως...

Τὰ ὑποκριτικά αὐτὰ λόγια της τὴν ἔκαναν ν' ἀναισθηχθῇ. Αἰσθανότανε φρίκη γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸν τῆς γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της.

—Τότε φρόντισε νὰ κοιμηθῇς καλά.

Ὁ σύζυγός της εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μὲ φωνὴ ἐντελὴ.

δυσφορετικὴ ἀπὸ πρὶν, —εἰρωνική ἢ ἀπειλητική. Ἐπειτα ἔσθυσε τὸ φῶς. Εἶδε τὸν ἴσκιό του νὰ χάνεται, —ἀνίσταμα νυχτερινὸ καὶ σιωπηλὸ. Ὅταν ἡ πόρτα ἔλειπε πίσω του, νόμιζε πὼς ἔπεφτε τὸ σκέπασμα ἑνὸς κερέτρου. Ὁ κόσμος ὅλος τῆς φαινόταν νεκρός. Μόνο ἡ καρδιά της, σὲ τὸ θάθος τοῦ παγωμένου της σώματος, χτυποῦσε ἄγρια μέσ' σὲ τὸ κενό, καὶ κάθε χτύπος της μεγάλωνε τὸ πόνο της.

VII

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν καθόσαν σὲ τραπεζί, ἡ καμαριέρα ἔφερε ἕνα γράμμα.

—Γιὰ τὴν κυρία, εἶπε. Περιμένουν ἀπάντησιν...

Ξαφνιασμένη, ἡ Ἰρέν κύτταξε τὸν ἀγνωστὸ της χαρακτήρα τῆς ἐπιγραφῆς, ἀνοίξε νευρικά τὸ φάκελλο κι' ἔβλεπε καταλῶμνη.

Μ' ἕνα πῆδημα, θρέθηκε ὀρθία κι' ὁ τρόμος της μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ἀντελήφθῃ πὼς ἡ ἀδέλφια σπῆσε τὴν πρόδιδε σὲ ὅλους.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦταν σύντομη. Μιὰ γραμμὴ μόνο: «Παρακαλεῖστε νὰ δώσετε σὲ τὸν κομιστὴ τῆς παρούσης ἑκατὸ κορῶνες». Ὅστε ὑπογραφή, οὔτε χρονολογία, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ λόγια πού ἔμοιαζαν μὲ διαταγή.

Ἡ Ἰρέν τρέξε σὲ τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα. Τρέμοντας, πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τὸ ποσὸν πού τῆς ἔδωσαν, τὸ ἔβαλε σ' ἕνα φάκελλο καὶ τὸ πῆγε μόνον τῆς σὲ τὸν κομιστὴ τῆς ἐπιστολῆς, ὁ ὁποῖος περιμένε κάτω στὴν πόρτα.

Τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὰ μὲ κινήσεις ὑποβάτου, χωρὶς σκέψιν, χωρὶς δισταγμό. Ἐπειτα, μετὰ δύο λεπτά ἀπουσίας, ἀναγύρισε στὴν τραπεζαρία.

Κανένας δὲν μιλοῦσε. Κάθισε στὴ θέσιν της μὲ φόβο καὶ μὲ στενωχόρια, ἔτοιμη νὰ δώσῃ μιὰ ἀόριστη καὶ γρήγορη ἐξήγησι, ὅταν, ἔξαφνα, εἶδε μὲ ἀπερίγραπτο τρόμο, καὶ μέσ' στὴν ταραχὴ τῆς εἶχε ἀφήσει τὴν ἐπιστολὴ ἀνοιστὴ σὲ τραπεζί πλάι σὲ τὸ πιάτο της.

Τὸ χέρι της ἔτρεψε τόσο δυνατὰ, ὥστε ἀναγκάστηκε ν' ἀποβῇ γρήγορα ἕνα ποτήρι πού εἶχε πάρει γιὰ νὰ πῇ λίγο νερό. Μὲ μιὰ φευγαλέα κίνησι, ἄρπαξε τὸ χαρτί, καὶ τὴ στιγμή πού τὸ ἔκρυβε, συνάντησε τὸ θλέμμα τοῦ συζύγου της: ἕνα θλέμμα σὸβαρὸ, πονεμένο, διαπερατικὸ, ἕνα θλέμμα πού δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸ συνηθισμένο θλέμμα του. Μὲ τέτοιο ἀκριβὲς θλέμμα τὴν κύτταξε καὶ ὡς χόρευε, καὶ τὸ ἴδιο θλέμμα, τὴν περασμένη νύχτα, εἶχε ἔλαμπε ἀπὸ πάνω της σὰν λάμα μαχαίρι, τὴν ὥρα πού ἐξυπνήσε ἀπ' τὸν ἐφιάλητῆς της.

Καθὼς ἔψαχνε τώρα νὰ βρῇ κάτι γιὰ νὰ πῇ, μιὰ ἀνάμνησι, ἀπὸ καιρὸ λησμονημένη, τῆς ξαναῆρθε σὲ τὸ μυαλό. Μιὰ μέρα ὁ σύζυγός της τῆς εἶχε πῇ πὼς εἶχε γνωρίσει κάποιον ἀνακριτὴ, τοῦ ὁποῖου ἡ τέχνη, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀνακρίσεως, ἦταν νὰ ἐξετάσῃ τὰ χαρτιά τοῦ κατηγορουμένου κἀνόντας τὸ μύστωμα κι' ὁ ὁποῖος ἔβλεπε, στὴν ἀποφασιστικὴ στιγμή, ὕψωνε τὰ μάτια του σὰν μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ θύβιζε τὸ θλέμμα του σὲ τὰ μάτια τοῦ κατηγορουμένου. Ὁ τελευταῖος, μπροστὰ σ' ἕνα θλέμμα τόσο κεραυνόβολο, τάχανε ἀμέσως καὶ δὲν μπορούσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐκανε τάχα τώρα τὸ ἴδιο κι' ὁ σύζυγός της κι' αὐτὴ ἦταν τὸ θῆμα τοῦ;

Αὐτὴ ἡ παλὰ ἀνάμνησις πού ξανάρθε ἔξαφνα σὲ τὸ μυαλό της, ἔφραζε τὸ δρόμο στὰ λόγια πού ἦσαν ἔτοιμα νὰ θοῦν ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Ἐμεινε ἄφωνη κι' ἡ ταραχὴ τῆς ἦταν ἄκμα πιὸ μεγάλη, γιατί καταλάβαινε πὸ τὴν ἐνοχοποιῶσε ἡ σιωπὴ της.

Εὐτυχὸς τὸ φαγητὸ τελείωσε γρήγορα καὶ τὰ παιδιά πετάχτηκαν κι' ἔτρεξαν σὲ τὴν διαμέρισμά τους, ἐνῶ ἡ καμαριέρα, ἀφ' ὅπου πρὸς ἀπὸ τὸν ὅμοιο τῆς, ἔβλεπε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της. Ἐμεινε ἄφωνη κι' ἡ ταραχὴ τῆς ἦταν ἄκμα πιὸ μεγάλη, γιατί καταλάβαινε πὸ τὴν ἐνοχοποιῶσε ἡ σιωπὴ της.

Μόλις ἔμεινε μόνη, ἔβγαλε ἀπ' τὸ κοράκι της τὴ μοιραία ἐπιστολὴ καὶ τὴν ξαναδιάβασε: «Παρακαλεῖστε νὰ δώσετε σὲ τὸν κομιστὴ τῆς παρούσης ἑκατὸ κορῶνες». Ἐπειτα, μὲ λύσσα, τὴν ἔσκιωσε σὲ κομματάκια πού ἐτοιμάστηκε νὰ τὰ ρίξῃ σὲ τὸ καλάθι! Μὰ σκέφτηκε καλλίτερα καὶ, σκύβοντας μπρός σὲ τὸ τζάκι, τὰ πέταξε στὴ φωτιά πού τοῦ τριζοβολοῦσε.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀκούσε τὸ θῆμα τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος ξαναγύριζε. Γρήγορα, ἀνθρωπώθηκε μὲ τὸ πρόσωπο κόκκινο ἀπ' τὴ ζέστη τῆς φωτιᾶς καὶ τὴν ταραχὴ.

Τὸ κάγκελλο τοῦ τζακιοῦ, ἀνοιχτὸ ἀκόμα, τὴν πρόδιδε. Ἀδέλφια, ζήτησε νὰ τὸ σκεπάσῃ μπαίνοντας μπροστά.

Ὁ σύζυγός της πλησίασε σὲ τραπεζί, ἔτρεψε ἕνα σπῆρτο γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ ποῦρο του, καὶ, καθὼς ἡ φλόγα φώτισε τὸ πρόσωπό της, ἡ Ἰρέν νόμιζε πὼς εἶδε τὰ ρουθόνια τοῦ νὰ πάλουν, πράγμα πού σ' αὐτὸν ἦταν σημάδι ὀργῆς.

Κυττάωντάς τὴν τότε μὲ γαλήνη, τῆς εἶπε: —Ξέρεις, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μοῦ δείχνῃς τίς ἐπιστολές σου. Ἄν θέλῃς κι' ἔχῃς μυστικὰ ἀπὸμένα, εἰσαι ἐντελὴς ἐλεύθερη.

Ἐκεῖνη ἔμεινε σιωπηλὴ, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸν κυττάσῃ. Ὁ σύζυγός της περιμένε μιὰ στιγμή, πέταξε μπροστὰ του ἕνα πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ καὶ θῆκε ἀργὰ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

VIII

Δὲν ἤθελε πειὰ νὰ σκέφτεται τίποτε, δὲν ἤθελε πειὰ πᾶρα νὰ ζῇ, νὰ ζαλίζεται, ν' ἀπασχολῇ τὸ πνεῦμα της μὲ πράγματα ἀδειανά καὶ στερημένα σημασίας. Δὲν μπορούσε πειὰ νὰ μένῃ σὲ τὸ σπῆρτο της. Τῆς ἦταν ἀναγκαῖο—τὸ ἐνοῦθε—νὰ θῇ στὸς δρόμους, νὰ μπερδεύτῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῇ ἀπ' τὸν τρόπο της.

Μὲ τίς ἑκατὸ κορῶνες πού ἔδωσε, ἔλπιζε πὼς ἀγόρασε τὴν ἐλευθερίαν της γιὰ μερικὲς ἡμέρες κι' ἀποφάσισε νὰ τρέξῃ ἔξω.

Μόλις αἰσθάνθηκε τὸ σκληρὸ λιθόστρωτο κάτω ἀπ' τὰ πόδια της καὶ τὸ ἀκίνητο κοῦμα τοῦ πλήθους πλάι της, ἄρχισε νὰ περπατᾷ κατ' εὐθείαν μπρός της μὲ νευρικότητα, τόσο γρήγορα ὅσο πῶς γρήγορα μπορεί νὰ περπατᾷ μιὰ κυρία χωρὶς νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή, μὲ τὸ κεφάλι χαμηλὰ καὶ θαλασσιμένη ἀπ' τὸ φόβο ὅτι θὰ συναντοῦσε πάλι τὸ ἐπικίνδυνο θλέμμα τῆς καταραμένης γυναίκας.

Προσπαθοῦσε νὰ τὴ διώξῃ ἀπ' τὴ σκέψιν της, μὰ αἰσθάνονταν ὅτι δὲν μπορούσε νὰ σκέπτεται τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴν, κι' ἔτρεχε, κάθε φορὰ, πού κάποιος, τὴν ἀγύγιζε τυχαίως.

Ἐνας κύριος τὴ χαϊρέτησε. Σηκώνοντας τὸ κεφάλι της, ἀναγνώρισε ἕνα παλιὸ οἰκογενειακὸ φίλο, ἕνα κύριο μάλλον ἡλικιωμένο, ἀξιαγάπητο μὰ φλόγο, τὸν ὁποῖο συνήθως ἀπέφευγε, γιατί εἶχε τὴ μαγία νὰ πιάνη καὶ θέντα καὶ νὰ μὴν τὴν τελειώνῃ ποτέ. Σήμερα ὅμως μετανοῶσε πού ἀπάντησε μόνο σὲ χαίρεται τοῦ καὶ δὲν ἐπεδίωξε τὴν συντροφία τοῦ καὶ τὴ συνομιλία τοῦ: ἡ παρουσία τοῦ θὰ τὴν προστάτευε ἐναντίον κάθε ἀπρόοπτης ἐπιθέσεως τῆς διώκτριάς της.

Διότασε, βέβαιον νὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ, μὰ ἔξαφνα τῆς φάνηκε ὅτι κάποιος προσπαθοῦσε νὰ τὴ φτάσῃ.

Χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω, ἄρχισε σχεδὸν νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Μὰ ἡ διαίσθησίς της, πού τὴ μεγάλωνε ὁ φόβος της, τῆς ἔλεγε ὅτι κι' ὁ διώκτης της ἔβγαζε κι' αὐτὸς τὸ θῆμα τοῦ.

Αὐτὸ δὲν ἔκανε καθόλου τὴν Ἰρέν νὰ ἐλαττωθῇ τὸ δικό της. Ἀπεναντίας πῆγαινε ὁλοένα καὶ πῶς γρήγορα, ἄν καὶ ἤξερε ὅτι σὲ τέλος θὰ ἔβγαλε νικημένη σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα δρόμου. Ὁ ὅμοιος της ἀρχίσαν νὰ τρέμουν—τὸ θῆμα ζύγωνε ὁλοένα καὶ ὥς σκεφτόταν τὸ χέρι πού σὲ μιὰ στιγμή, θὰ τὴν ἔπαινε ἀπ' τὸ μπράτσο. Ὅσο περισσότερο ἤθελε νὰ διαστῇ, τόσο τὰ γόνατά της γινόνταν σὰν πῶς θαρεῖα. Ὁ διώκτης της ἦταν πολὺ κοντὰ της, τὸ αἰσθανόταν.

Κι' ἔξαφνα μιὰ φωνὴ τῆς φώναξε γλυκά: Ἰρέν! μιὰ φωνὴ πού δὲν τὴν ἀναγνώρισε καθόλου στὴν ἀρχή, μὰ πού ἐν πᾶσι περιπτώσει δὲν ἦταν αὐτὴ πού σκεφτόταν, πού δὲν ἦταν ἡ φωνὴ τῆς φριχτῆς γυναίκας τῆς συμφορᾶς.

"Ήξερε πειά πώς δὲν θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὴ μοῖρα τῆς κι-
νουστικῆς τῆς λαχτάρα ἄρχισε νὰ ζητάει κιόλας αὐτὸ
νὰ τόσο ἔτρεμε ὥς τότε: τὴν ἀποκάλυψη τοῦ σφάλματός

Σὰς εἶπα πὼς θέλω τετρακόσες κορώνες! ἐπεὶ
καὶ σκληρὰ ἡ ἀγνωστὴ, *Ἄν δὲν τίς ἔχετε, φροντιστὰ

ἐπὶ τὸν ἐρεθισμό τῶν προηγουμένων ἡμερῶν. Αἰσθανό-

Καὶ ὥρμησε ἀσυγκράτητη μέσα. Μὰ κατάπληκτη εἶ-
πε τότε μιὰ νέα ἐντελῶς ἀγνώστη της, ἡ ὁποία ἔτρεξε

ΤΟΥ ΝΤΑΟΥΛΙΟΥ Η ΤΡΥΠΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

ρόνας. "Ετσι νά τ'α λές:
Καλήν έσπέραν, σρχοντες,
αν είν' ο έρισμός σας,
νά ελθ-θ-με σήμερα,
νά είναι πάντα έτσι,
ν' αδέσνη νά πληθύνεται
τ' άραίο σας κοττέτσι !

— "Εστιχούργησεν επί τέλους και ή χωροφυλακή, ειπε ο δάσκαλος, αν και δεν εγνώρισε ποτέ πτέρυγας Πηγά- σου !...

— Γνώρισε όμως και παραγνώρισε πτέρυγας δρνίθων και κοττοπουλιών ...

Ειπεν ο Κορώνας διαλέγοντας φτερούγες και ούρες κοττοπουλιών για μεζέ.

— "Ας είναι και τού χρόνου !...

Και τó χριστουγεννιάτικο γλέντι, τών δύο αποκλή- ρων εξακολούθησεν ως τó πρωί !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 58)

από αυτήν την ανεξήγητη αρρώστεια μου, έχω χάσει τó θάρρος μου. Μοιάζω σαν ένα ξερό φύλλο. Δεν βρίσκω πειά κανένα ενδιαφέρον στη ζωή. Η ιδέα της αυτοκτο- νίας έχει ριζωθή βαθειά μέσα στο μυαλό μου. Πέσει μου, γιατρέ, από τί ύποφύρω ; Συχνά με πιάνει μιά φοβερή ναυτία. Ένα ανεξήγητο αίσθημα μου πνίγει την καρδιά και μου σταματά την αναπνοή μου...

Ο δόκτωρ Μπρισσάκ την άκουγε προσεχτικά. Η κ. Πιλό, στον ίδιο μελαγχολικό τόνο συνέχισε τις εξομο- λογήσεις της. Τού μίλησε για τά θάσανά της, για τις τρέλλες που περνούσαν από τó μυαλό της, για τις άνη- συχίες της. Τού μίλησε ακόμη για την συζυγική ζωή της. Δεν είχε δοκιμάσει καμμία τρυφερότητα. Η σχέ- σεις της ήταν έντελώς κοινές και δίχως καμμία ώμορ- φιά. Κι' ωστόσο είχε κάνει ένα πλήθος δνειρα πριν από τόν γάμο της...

— Πόσο χρόνων είσατε, κ. Πιλό ; την ρώτησε ο για- τρός.

— Είκοσι πέντε ! τού άμολόγησε με ελκικρίνεια...

— Είκοσι πέντε ! ψιθύρισε ο Μπρισσάκ και θυσίστηκε στις σκέψεις του.

— Τι σκέφτεσθε, γιατρέ ; τόν ρώτησε ή κ. Πιλό.

Ο Μπρισσάκ όμως θρικόταν σε μιά πολύ περίεργη ψυχολογική κατάσταση. "Ενοιθε ότι τού ήταν αδύνατο νά κρατηθή. "Επρεπε νά της μίληση με την ελκικρινή γλώσσα τού επιστήμονος και την ώρα που τ' αυτοκίνητο σταματούσε έξω από τó σπίτι της, της δήλωσε:

— Μά την αλήθεια, σκέφτομαι, ότι σάς χρειάζεται ένας τρυφερός φίλος, κυρία μου. Και μην ξεχνάτε, ότι είμαι στην διάθεσί σας...

Η κ. Πιλό τινάχτηκε σαν κάτι νά την είχε κεντήσει. Κατέθηκε γρήγορα από τ' αυτοκίνητο κι' έρεθισμένη από τά λόγια τού γιατρού, τού έκλεισε κατάμουτρα την πορτίέρα φωνάζοντας:

— "Ηλίθιε !...

Όταν ή κ. Πιλό χάθηκε στο έσωτερικό τού μεγά- ρου της, ο γιατρός συνέχισε τόν δρόμο του.

— "Ηλίθιε, σκεφτόταν επαναλαμβάνοντας την ύβριστι- κή λέξι της κ. Πιλό. Χμ ! Δεν έχει κι' άδικο. Μά δεν πρέπει κανείς νά στενοχωριέται. Αυτό τό... επίθετο πολ- λó συχνά τ' άκουμε από τά χείλη τών γυναικών, κι' ε- ταν ακόμη αυτές μάς θέλουνε για φίλους τους. Και θέ- θαια είμαι ήλίθιος. Της φέρθηκα τόσο θάνασσα. Πώς διάβολο ξέχασα ότι όλες ή γυναίκες δεν είναι ίδιες !

Κι' από την άλλη κιόλας μέρα ο Μπρισσάκ άλλαξε ταχτική. Πολιορκούσε μ' ευγένεια την κ. Πιλό κι' ένα πρωί επό δάσος της Βουλώνης τού δόθηκε τέλος ή κα- τάλληλη ευκαιρία:

— Μιλήστε μου για την κατάσταση της υγείας σας, την παρακάλεσε. Σας μιλά ως γιατρός. Τίποτε άλλο δεν μ' ενδιαφέρει. Θέλω νά σάς κάνω καλά. Έχω υποχρέ- ωσι νά σάς γιατρέψω.

Εκείνη συγκινήθηκε και τού άμολόγησε πάλι όλα τά θάσανά της.

— Φτωχή μικρούλα ! στέναξε ο Μπρισσάκ.

Επειτα της μίλησε με τρυφερότητα, πέρασε σιγά-σι- γά τó χέρι του στη μέση της, της διηγήθηκε τούς πό- νους και τά θάσανα που ύποφέρει μιά καρδιά από τή

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 66)

Τά δόντια της χτυπούσαν κ' είχε κυριευθή από μιά φοβερή νευρική κρίσι. Ο Σαλμπάν την μετέφερε στο δωμάτιό της και κάλεσε άμέσως ένα γιατρό. Οι φίλοι του είχαν εγκαταλείψει τώρα διακριτικά τó σπίτι. Μόνος του, έντελώς μόνος θρικόταν τώρα στο σαλόνι. Με σπληνισμό τó βλέμμα στο ραδιόφωνο συλλογίζονταν. Κι- λίες δυό σκέψεις τού θασάνιζαν την καρδιά του.

— Μά όχι, δεν είναι δυνατόν, στέναζε. Δεν μπορεί ! Κλαίρη νά τού έκρυβε ένα μυστικό... "Ήταν τόσο ε- τυχημένη... Τόσο άφωτισμένη στην άγνη του... Με- πως όμως αυτές ή επισκέψεις στα άδεια ;... "Η γνο- μιά της με τούς καλλιτέχνες... "Όχι, όχι, δεν είναι α- λήθεια... δεν μπορεί νά είναι αλήθεια, φάνταζε μ' ένα λυγμό στην φωνή του.

Όστόσο ή Κλαίρη δεν τού ήταν πιστή. Από τρέλλε- από άδυναμία είχε συνδεθή με τόν μαστροπό της α- φωνικής ορχήστρας. Τόν αγαπούσε και τόν θαύμαζε. Μά λάτρευε κιόλας και τόν άνδρα της και δεν ήθελε νά τόν εγκαταλείψει. Δεν ήθελε νά φύγει με τόν μασ- τρο. Κι' αυτός σήμερα ακριβώς περίμενε τó τηλε- νημά της. Την οριστική της απάντησι. Άβριο θάρρος για πολύ μακριά. Μά εκείνη δεν τού είχε τηλεφωνήσει. Είχε συγκρατηθή για νά μη τσακίση την ζωή τού θ- θρώπου που της είχε δώσει τ' όνομά του. Κι' ο μαστρο- από την αγωνία του, την άπόνυσσι, τόν πόνου του, την ώρα που διηύθυνε την ορχήστρα και σκεφτόταν ότι πο- άκουγε ή αγαπημένη του που έχανε για πάντα, πέσει από συγκοπή της καρδιάς !...

Μ' αυτό τó μυστικό δεν τó έμαθε ποτέ ο Σαλμπάν. Δεν τού τό ειπε ή Κλαίρη. Κι' όταν ανέλαβε τή νευρική κρίσι της, εξακολούθησαν την ήρεμη αίσθη- ακή ζωή τους, όπως πρώτα, σαν νά μην είχε συμβεί τί- ποτε.

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΙΜΕΡΙ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

μας. Κάνετε την νά τó πιστέψω και νά τó γράψω μέσα στο μυαλό της. Τó ψέμα γεννάει τή ζηλία κ' ή ζηλία είναι τó δηλητήριο της καρδιάς.

Όλες ή γυναίκες είναι μεγάλα παιδιά και πρέπει κανείς νά τούς φέρεται με τρυφερότητα. Άφήστε τή σύντροφό σας νά σάς παρασύρει μ' ευχαρίστησι στα ε- θύμα παγινίδια της. Κάνετε της όλες τις τρέλλες πε- Γίνετε κι' έσείς παιδί. Μην έχετε τó ύφος... κραυγα- λού. Στείλετε περίπατο την αξιοπρέπεια σας και τή σοβαρότητα της ηλικίας σας. Στόν έρωτα δεν έπαιζει ή ηλικία. Κι' ο έρωας είναι τρελλός, θεοπαλάσος. Μή νοιάζη τί θά πη ο κόσμος. "Άλλως τε ο κόσμος σας έ- σαστε έσείς κ' ή γυναίκα που αγαπάτε. Όλοι οι έλλοι είναι τó ανώνυμο πλήθος τών συμπεριφορών, τών πε- τεργαριών, τών κουτσουμπολήδων, τών άδαφών και σκληρών ανθρώπων. Μή τούς λογασιάζετε, όταν χα- γελούν ειρωνικά για την εύτυχία σας. Σας ήρλεσε θά τούς καταλάθετε πραγματικά στην δυστυχία και στην μοναξιά σας. Αυτοί που είχαν προθυμότητα νά σάς δώσουν χίλιες πληροφορίες για την άγνη σας, αυτοί που σάς έκαναν τόν φίλο για νά σάς απο- σπάσουν από την εύτυχία σας θά σάς γυρίσουν τότε πε- ριφρονητικά την πλάτη. Μή τούς άκούτε λοιπόν !

Αγαπάτε την γυναίκα σας... όπως είναι και ε- σκεται.

Ακολουθήστε την συμβουλή μου και θά εύτυχίσετε.

ΤΖΕΣΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

μοναξιά και την έσφιξε περισσότερο επάνω του. Εκείνη είχε γείρει μ' έμπιστοσύνη τó κεφάλι της στην ώμο του. "Ενοιωθε ότι είχε ανάγκη από τρυφερότητα.

— Είσατε τόσο καλός, μά τόσο καλός, κ. Μπρισσάκ, στέναζε.

Και πέρασε τά χέρια της γύρω στον λαιμό του. Φιλήθηκαν με περιπάθεια. Επειτα γεμάτοι από έ- σ' ένα εστιατόριο κι' άναπαύθηκαν. Και μετά ήλθε- ρες ο δόκτωρ Μπρισσάκ και ή άμορφη κ. Πιλό πάλι σαν επισήμως τούς γάμους τους, γιατί πραγματικά κ. Πιλό είχε ανάγκη, όπως της είχε τονίσει φίλος γιατρός, ενός τρυφερού φίλου, ενός θερμού συζύγου νά θεραπευθή. Αυτό ήταν τó φάρμακο που τή έσωσε.

.... και ύστερα
από πολλά χρόνια

και τά έγγονα σας ακόμη
μάζουν τά δόντια σας όταν
ποιήσθε ανελλιπώς με τήν
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΤΑ ΧΑΥΤΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 62)

κεί που είναι τώρα τα Κυθέρεια, ή «'Αλεξάνδρα» κάτω από το ξενοδοχείον «'Ανατολή», το μαγέρεο «'Αναράδων» εκεί που είναι σήμερα το «'Ανδρίτσου», το Γαλακτοπωλείον Βούλγαρη και Πριμικήρη πλάι στην «Κυψέλη» που είναι τώρα φαρμακείο.

Εκεί τριγύρω ήταν και τα διανυκτερεύοντα κέντρα υπόγειοι ή επίγειοι Παράδεισοι. Το «Μουλέν Ρούζ», το «Μόν Πλαίζιρ», ή «'Ελίζιάν», το «Παλαί Κρυστάλ».

Και να είπαμε την αλήθεια, οι επαρχιώτες του καιρού εκείνου που άγκυροβολούσαν στα Χαυτεία, δεν ήταν δόλοτα μεταξύ τους. Η «'Ηθη» ήταν το κέντρον ξενύχτων, δημοσιογράφων, λογίων και καλλιτεχνών. Στο «'Ελληνιον» έπερινούσαν και τις μικρές νυκτερινές τους ώρες γνωστοί τύποι του διανοούμενου αθηναϊκού κόσμου, όπως ήταν ο Γουβέλης και ο Νικολάρας, που εκόρπιζαν πνεύμα και άθυροστομία τριγύρω τους. Έτσι λοιπόν η επαρχία έκανε από τα Χαυτεία την γνωριμία της και με το αττικόν πνεύμα.

Κατά την διάρκεια των θαλκνικων πολέμων τα Χαυτεία κατάντησαν... στρατώνες, με περισσότερη δύναμη από τα Παρατήγματα. Τα δυο μεγάλα καφενεία των ησαν να είπαμε, οι Λόχοι Προσκολλήσεως από τους οποίους επέρασαν όλοι οι κληρωτοί, έφεδροι, βοηθητικοί και έφεδροι της έθνοφυλακής. Εκεί ο πολίτης, που υπηρετούσε εύορκως την πατρίδα, έλάβαινε την άλληλογραφία του όπως πριν ο φοιτητής που έμοχθούσε για την επιτήμη:

«Κοίρια

Γαινέων Σημαδεφάκην
Καφαινών ο Παρθαινόν
Χαφτία

«'Ης 'Αθίνας»

Αλλά όταν έπληραν από τα Χαυτεία άπολυτήριον οι στρατιώται και δίπλωμα οι φοιτηταί, ύστερ' από τον παγκόσμιον πόλεμον, άρχισαν οι μεταπολεμικοί επαρχιώται να σκορπίζωνται απ' εκεί σιγά-σιγά. Δεν τους ικανοποιούσαν τα Χαυτεία. Δεν τους έζηυρετούσε το Καφενειακόν Προξενείον. Δεν τους έτερπε μόνον η πρέφα, και το καφέ σαντάν της Όμονοιας. Ο επαρχιώτης που έρχεται για να σπουδάση ή για να περάση τον μήνα του μέλιτος, στάς 'Αθήνας έχει άλλη κοινωνική νοοτροπία. Τα μάτια του που του τ' άνοιξε ο κινηματογράφος παρλάν, το ραδιόφωνο, το αυτοκίνητο, τ' έχει τώρα έστραμμένα σέ πλατύτερους ορίζοντας, στού Ζαχαράτου, στού Ζαθούρη, το «Κίγκ Ζώρς», στού Ζωνάρε, στού Ζάππειο, στίς κοσμικές ταβέρνες των 'Αθηνών, ή όποιες πραγματικά είναι γεμάτες επαρχιώτες. Δηλαδή όλα αυτά τα κέντρα έχουν γεμισεί από δραπέτες των παλαιών Χαυτειών. Ο επαρχιωτισμός ανάμικτος με λίγον κοσμοπολιτισμό και λίγη ποδαρίλα, έχει εξαπλωθ' όλη την 'Αθήνα και την έχει μεταβάλλει εις Χαυτεία!

Έτσι λοιπόν τα παλαιά τα πραγματικά Χαυτεία έχασαν και την παλιά τους ζωή και την ονομασία τους σιγά-σιγά. Τους παλαιούς της τύπους δεν τους αντικατέστησαν άλλοι νεώτεροι, γιατί... Γιατί ποιός θά τους πρόσεχε, πλέον, ποιός θά τους επρόγκαρε, ώστε να τους προκαλή το ενδιαφέρον; Οι λουστροι έχάθηκαν, γιατί τους έφαγαν τα στυλβατήρια. Τα καφενεία έγιναν μπακάλικά. Αλλά και ένα παλαιό μπακάλικο που έγινε καφενείο δίνει μόνον «Καφέ Έσπρέσσο»! Αί, πάει πολύ. Ο επαρχιώτης που αποθιβάζεται στην Όμόνοια δεν προώδευσε τόσο, ώστε από την μία ήμερα στην άλλη να άπαρνηθ' «τόν μισό φυλτζάνι με το ψιλό καϊμάκι». Η άν πάσχη από όξυν ενουμπισμό πηγαίνει και πίνει τον «έσπρέσσο» του κάπου παραπάνω στο Σύνταγμα, στην οδόν Βουκουρεστίου· επίσης και το ούζο του στού 'Ορφανίδη. Τί, θά καθήση πειά στα Χαυτεία!;

Ένα στοιχείο των παλαιών Χαυτειών παραμένει ακόμη ακλόνητο εκεί, στην ίδια την παλιά του θέσι, ενώ τριγύρω σφίζει η νέα ζωή με το νέο ρυθμό της, και με την τουριστική της κίνησι. Ο συμπαθέστατος Γιαννόπουλος, ο Ιδιοκτήτης του παλαιού έφημεριδοπωλείου στην καρδιά των Χαυτειών, το ίδιο, όπως τότε που διαλαλούσε το «Κόρτε» του Πετρούτσου και την «'Αστραπή» του Γιολδάση. Αλλά και αυτός πολύ έκμοντερνισμένος. Ξέρει θαυμάσια και συνεννοείται διασκεδαστικά με την διεθνή πελατεία του. Τους τίτλους των έξων έφημερίδων και περιοδικών τους απαγγέλλει με τρομερή χάρη: «'Ντί Βάχε», «ντελν Μιρόρ», «Ζουρνάλ», «Πετί Παριζιέν», «Τζι-

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

τρέλαια. Για να τον ακολουθήσει στον Ηρόν Κόσμο, έφησε για δυο χρόνια την τέχνη της. Έμεινε μωρό και άλημονητες στιγμές ευτυχίας. Μά σιγά-σιγά η φύση του ήσυχος έσφύσε από την καρδιά του κλωνί και... Ο αγαπημένος της άρχισε να την παραμελή και ν' άφαιώνεται στις επιχειρήσεις του. Η Κλαίρη έμεινε παραπολύ για τον χαμό της αγάπης της. Απογοητευμένη, αναγκάστηκε να φύγη από κοντά του και να γρήσει πάλι στα «στούντιο». Στα δυο όμως χρόνια της άπουσίας της, ο κινηματογράφος είχε πάρει μια άνωτώδη εξέλιξη. Νέα άστρα μεσουρανούσαν κίονας στερωμά του. Η 'Αρμπέλ είχε χάσει πειά τη φάρμα της. Η φήμη της είχε έλαττωθ'. Οι θαυμασται της άχαν άρχισει να την εγκαταλείπουν. Ήταν τριάντα έτη χρόνων. Ο κινηματογράφος ήθελε τώρα εύθυμα και φηρά νειάτα. Τα συμβόλαιά της άρχισαν να μίν είναι κα τόσο ικανοποιητικά. Άναγκασθηκε να δεχθ' έύτερο ρόλους, με την έλπίδα ότι μία μέρα θά καταλάβαινε την αξία της και θά της δίναν την θέσι που της παράζε. Μά είχε άρχισει ν' άπογοητεύεται από τη ζωή της. Έπιθυμούσε μ' όλη της την καρδιά τον θάνατο. Μία μέρα είχε μία έπικίνδυνη συνάντησι μ' έκειον. Ένα αυτοκίνητο την είχε παρασύρει κάτω από τους τροχούς του. Την μετέφεραν άναισθητη στο νοσοκομείο. Έκει έμεινε σωστούς έξη μήνες. Σ' αυτό το διάστημα της άχαν κάνει τρεις έγχειρήσεις. Υπέφερε άναστασιακά μαρτύρια. Όλη η όμορφιά της είχε εξαφανισθ'. Ένας όμως της είχε γείρει. Το πρόσωπό της είχε μεθαθεία χαραγματιά στο μέτωπο. Το πόδι της είχε πεκισθ'. Ήταν μία άνάτηρη. Το άστρο της είχε άποεριστικα από τον ούρανό της έθδόμης τέχνης. Όσο άχαινε να έπισκεφθ' καμιά φορά τα «στούντιο» την κατούσαν μ' άδιαφορία. Κανείς δεν την πρόσεχε κα δεν την έκτιμούσε πειά. Όλοι την είχαν εγκαταλείψει. Καί εύσπλαχνία μερικοί ήθοποιοί παρακαλούσαν τους θεοθινάς να της δίνουν μερικούς μικρούς ρόλους. Έπειτα κάθε τι έσθυσσε και χάθηκε. Οι φίλοι της την άφαιώνσαν, οι θαυμασται της δεν γούριζαν πειά να την κατξουν. Καί τότε η άπελπισία φώλησε στην καρδιά της. Καί η Κλαίρη 'Αρμπέλ γνώρισε την φοβερή μοναχία και την δυστυχία... Δεν είχε πειά καθόλου χρήματα. Τό είχε σκορπίσει στούς ένθουσιασμούς της. Τώρα περιμενε να ζήση από τη μικρή σύνταξι της ήθοποιού. Έπρωγε μία φορά τη μέρα και κοιμώταν, αυτή η έδωξη καλλιτέχνης, σ' ένα υπόγειο κοντά στην άριστερη όχη του Σηκουάνα...

...Τώρα το έργο θρίσκόνταν πρὸς το τέλος του. Η πρωταγωνίστρια έπεφτε στην άγκαλιά του άγαπημένου της. Οι θεαταί δεν έκρυβαν τον θαυμασμό τους, για το παίξιμο της ήθοποιού. Η γρηά άνασκήκωθε με έρηφάνεια από το κάθισμά της και φώναζε με μία ρωγική μεγαλοπρέπεια:

— Η Κλαίρη 'Αρμπέλ είμαι εγώ!... Είμαι εγώ!... Έπειτα τα πόδια της λύγισαν και σωριάστηκε στην πολυθρόνα. Από τα μάτια της κυλούσαν άφρονα τάρκρια. Δεν έδλεπε τίποτε. Ούτε ότι το έργο είχε τελειώσει, ούτε τα φώτα που άναψαν, ούτε τον κόσμο που την καττούσε μ' ένα χαμόγελο εϊρωνείας. Συνήλαθε μόνον, όταν έννοιωσε ένα χέρι στον ώμο της να την χτυπά και μία φωνή να της λή:

— Έμπρός, γρηούλα μου, το έργο τελείωσε... Μπαρείς να φύγης... Άύριο άν σ' άρέση έλα να το ίδης... Μά μην κλαίς έτσι... Όλα αυτά που είδες δεν είναι άληθινά... Είναι ψευτιές του κινηματογράφου... Μά δεν πρέπει να κλαίς... Δεν έχεις δικήν να κλαίς... Αυτή η ιστορία τελείωσε πολύ όμορφα.

Ήταν ο ταξιδέτης.

— Ναι, ναι, ψιθύρισε η Κλαίρη 'Αρμπέλ, τελείωσε πολύ όμορφα...

Κι έφυγε τρικλιζοντας σαν μεθυσμένη από την αλκοόσα του λαϊκού κινηματογράφου.

ορνάλε ν' 'Ιτάλια», «Τριμπούνα 'Ιλλουστράτα», «'Ιλουστράσιόν».

Αυτά είναι τα σημερινά Χαυτεία. Τα παλαιά έχαν από τας νέας 'Αθήνας.

— Χαυτεία, παρακαλώ;

— Δεν ξέρω! Για ρωτήστε παρακάτω...

ΔΗΜ. ΛΑΜΠΙΝΗΣ

Δοκιμάστε ένα πλήρες μακιγιάζ
μόνον με προϊόντα COTY:
Πούδρα - Κρέμα - Κραγιόν - Φάρ,
των οποίων οι ώραιοι και ζυγανοί
χρηματισμοί εφαρμόζονται με άβδω-
στη τελειότητα. Θα αντίληφθ' έτε
ους τη διαφορά του προσώπου
και την καταληκτική εξύψωσι
όμορφιάς σας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

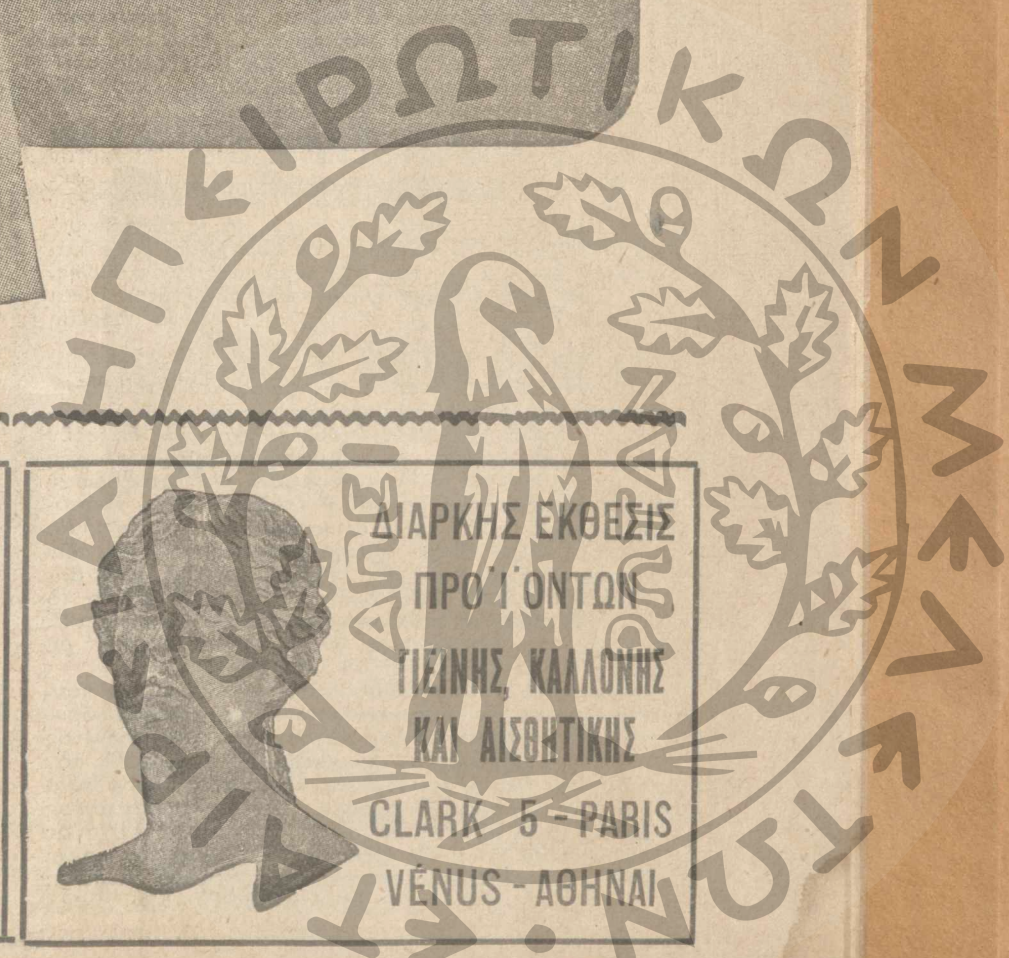
Έλληνικά και εύρωπαϊκά

Μεγάλη ποικιλία

Τιμαί έξαιρετικά

ΜΙΖΡΑΧΗ

ΚΑΛΑΜΙΩΣΤΟΥ 10 Α

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΡΑ'Ι'ΝΑΜ ΧΩΛ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

την επιπολαιότητα της.

Και ο ζηλότυπος και θηριώδης αυτός σύζυγος της, για να την εκδικηθεί για τις απιστίες που του έκανε, την έκλεισε σ' ένα δωμάτιο του Ράιναμ Χώλ και την άφησε να πεθάνει της πείνας!

Μεταξύ των αξιοπίστων μαρτύρων, που Ισχυρίζονται ότι είδαν το φάντασμά της, είναι και πολλά μέλη της αγγλικής αριστοκρατίας, των οποίων η καλή πίστις δεν μπορεί ν' αμφισβητηθεί.

Ένας μάλιστα από αυτούς, αξιωματικός του έπιτελείου, επιμένει ότι είδε τις θαμνίδες μιάς σκάλας ανάμεσα στο άυλο σώμα του φαντάσματος!

**

Η Ιστορία αυτή έχει και συνέχεια:

Πριν από λίγες εβδομάδες, δυό έρασιτέχναι φωτογράφοι, ο κ. Ίντρα Σίρα και ο λοχαγός Πρόθαντ, παρεκλήθησαν από την λαίδη Τάουνσχαντ να επισκεφθούν τον πύργο της και να φωτογραφήσουν μερικές απόψεις του.

Κατά το θράδυ, ενώ ήσαν έτοιμοι να φωτογραφήσουν με μαγνήσιο την μεγάλη εσωτερική κλίμακα του πύργου κι' ενώ ο Πρόθαντ κανόνιζε την απόστασι του φακού, ο Ίντρα Σίρα διέκρινε ξαφνικά μιά σκιά να κατεβαίνει τα σκαλιά. Θυμήθηκε αμέσως την Ιστορία της «Κυρίας με τα Μαύρα».

— Γρήγορα! γρήγορα! φώναξε στον συνεργάτη του. Είσαι έτοιμος; Βλέπω το φάντασμα να κατεβαίνει!

Ο Πρόθαντ είχε την έτοιμότητα να πιέσει αμέσως το ελατήριο της μηχανής του.

Οι δυο αυτοί έρασιτέχναι φωτογράφοι είχαν μιά πρώτης τάξεως επιτυχία.

Όταν ένεφάνισαν την πλάκα, είδαν κατάπληκτοι το φάντασμα μιάς γυναίκας που κατέβαινε την σκάλα. Η θαμνίδα ήταν ορατός διά μέσου του άυλου σώματός της. Διεκρίνοντο άμυδρώς και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, με κενές τις κόγχες των ματιών!

Ένα από τα πιο σοβαρά αγγλικά περιοδικά, οι «Δυο Κόσμοι» του Μάντσεστερ, δημοσίευσαν την φωτογραφία αυτή, με την σημείωσι, ότι πρόκειται περί μοναδικού ντοκουμέντου. Αυτή είναι η τελευταία φωτογραφία φαντάσματος που ελήφθη από ζωντανούς ανθρώπους!

Αποκλείεται τώρα να έκαναν ο Σίρα και ο Πρόθαντ κανένα από τα τρύν, στα οποία μās έχει συνηθείς ο κινηματογράφος; Όχι βέβαια. Υπάρχουν, όμως, και τόσοι αξιοπίστοι μάρτυρες που επιμένουν, ότι είδαν το φάντασμα με τα μάτια τους! Και το συμπέρασμα είναι ότι κανείς δεν μπορεί ν' αποφανθεί με βεβαιότητα, ότι η «Κυρία με τα Μαύρα» δεν υπάρχει πράγματι... ως θρυλόλακας!

ΑΡΤΕΝΕΥ.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

Έφυγε για να ησιά του Ειρηνικού για να χαρή τον νέο έρωτά του. Η γυναίκα του όμως τον άκολούθησε και στην πρώτη τους συνάντησι, στη γέφυρα ενός ύπερωκεανείου, του φύτεψε πέντε σφαίρες στην καρδιά!...

Εκείνο το θράδυ γυρίσαμε κι' οι δυο μελαγχολικοί στο σπίτι. Ο άνδρας μου απέφυγε το θέλημα μου. Κατάλαβα ότι μέσα στην καρδιά του υπήρχε μιά άλλη γυναίκα. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα. Βασανίζομουν από το τέλος του δράματος που είχα δη στον κινηματογράφο. Σκεφτόμουν ότι κι' εκείνος θα μπορούσε να φύγει με τη γυναίκα που αγαπούσε. Αυτή η σκέψι με τρέλαινε. Και δίχως να ξέρω τί κάνω, πήρα από ένα συρτάρι το πιστόλι του και του φύτεψα καθώς κοιμόταν πέντε σφαίρες στην καρδιά! Είχα προτιμήσει να τον σκοτώσω παρά να μου τόν πάρη άλλη γυναίκα!...

**

Τα έρωτικά φίλμ και τα έργα με τις δραματικές υποθέσεις έχουν πάντα επιτυχία στα κινηματοθέατρα. Παντού υπάρχουν έρωτευμένοι. Παντού υπάρχουν άνθρωποι που η ζωή τους έχει μεταβληθεί σε κόλασι. Παντού υπάρχουν τύποι οι οποίοι στον κινηματογράφο βρίσκουν συχνά το δρόμο τους: Ο λωποδύτης τελειοποιεί τις έ-

παγγελματικές γνώσεις του. Η γυναίκες μαθαίνουν πώς να ντύνονται και πώς να φέρονται κι' οι άνδρες πώς να κατακτούν τις γυναίκες... Ο κινηματογράφος είναι ο καθρέφτης μιάς εποχής. Είναι ένα σχολείο για μικρούς και μεγάλους. Είναι κάτι απαραίτητο για τη ζωή μας. Σ' αυτόν υπάρχουν φυσικά γυναίκες με «σέξ-άππλ». Μά όχι μόνον δεν είναι ίδιες αλλά και διαρκώς αλλάζουν και μεταμορφώνονται για να άρσουν στους θαυμαστάς των. Κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα έχει άλλωστε τον τύπο που προτιμά. Και γόησσες είναι στην όθονη εκείνες ή «θεντέτες» που ξέρουν να έλκουν τους άνδρες με την ποικιλόμορφη έκδηλωση της ωμορφιάς τους.

Ο κινηματογράφος όμως μās έκανε κι' ένα μεγάλο κακό. Δημιούργησε και στη ζωή ένα πλήθος μοιραίες «γόησσες» που έννοούν να εφαρμόσουν εις βάρος μας όλα τα «κόλπα» της όθονης. Και σ' αυτή την τάξι ανήκουν ή πιο επικινδυνές γυναίκες: εκείνες που έχουν «σέξ-άππλ». Αυτές δημιουργούν τα δράματα στη ζωή μας.

Στον κινηματογράφο τα φίλμ ώστόσο που έχουν άσθημα και προκαλούν μιά δυνατή συγκίνηση στους θεατάς, με τις τρυφερές και παθητικές σκηνές τους είναι πάντα τα πιο έμπορικά. Αφήνουν μάλιστα ελεύθερο το πεδίο στις γυναίκες με το «σέξ-άππλ» να μās επιδείξουν όλα τα θέλητρά τους κι' όλη την άμορφία του πάθους των. Ωστόσο για κείνους που ξέρουν καλά τη ζωή των «στούντιο», αυτό το «σέξ-άππλ» είναι τεχνητό. Η επιτυχία κάθε μοιραίας «γόησσης» όφειλεται περισσότερο στον «μακιγιέρ», στην μούστα και στον σκηνοθέτη, παρά σ' αυτή την ίδια. Κι' υπάρχουν μάλιστα «θεντέτες» που ενώ με το «σέξ-άππλ» τους στον κινηματογράφο έχουν δημιουργήσει ένα σωρό άμματα, στην πραγματικότητα δεν έχουν ούτε μιά άξια λόγου άισθηματική Ιστορία...

Και ξέρετε γιατί; Γιατί το «σέξ-άππλ» των «θεντέτων» του κινηματογράφου δημιουργείται από τους ανθρώπους που ξέρουν τις άπαιτήσεις της εποχής και τις προτιμήσεις της. Και γι' αυτό κάθε άισθηματικό φίλμ μās άναστατώνει. Είναι κάτι από τη ζωή μας. Είναι το δράμα μας. Και γι' αυτό πολλές φορές στο τέλος μιάς κινηματογραφικής υποθέσεως βρίσκουμε τη λύσι της άπορίας που μās βασανίζει και κάνουμε ότι είδαμε στο πανί, δίχως να σκεφτόμαστε τις συνέπειες.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 54)

Ποίος διεμαρτύρετο, ότι δεν ήταν τρελλός, δεν μπορούσε να είναι τρελλός γιατί είχε υπηρετήσει ως φύλας των τρελλών σε μιά φρενολογική κλινική. Από την ημέρα εκείνη ο Κρόπατσέκ έπηρεασθείς μελαγχόλησε, κατόπιν άμυλητος στο σκαμνί του, κλείστηκε στον έαυτό του άσπου στο τέλος παλάθωσε στ' αλήθεια.

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ!

Στο Λονδίνον εφαρμόζουν τελευταία μιά πολύ πρωτότυπη και μακισθελική μέθοδο έναντιόν των σωφέρ, που παραβαίνουν τις άστυνομικές διατάξεις. Μόλις κανένας σωφέρ συλληφθεί, είτε έπειδή έτρεχε άντικανονικά, είτε έπειδή προκάλεσε στον δρόμο κανένα δυστύχημα, όδη γείται στο τμήμα κι' εκεί, υποβάλλεται σε ειδική άνω λυσι αίματος. Αναλόγως με το ποσοστόν του ολονοπιεματος που θα θρεθί μέσα στο αίμα του ο δυστυχής σωφέρ πληρώνει ένα μικρό ή μεγάλο πρόστιμο ή χάνεται στο φρέσκο.

Τώρα όμως άνακαλύφθηκε και μιά νέα μέθοδος πιά άποτελεσματική άκόμη. Για να θρεθί ο θαθμός της μεθης ένος παραβάτου της τροχαίας τον βάζουν τον δυστυχισμένον μπρός σ' ένα τραπέζι, του δίνουν χαρτί και μολύβι και τον άναγκάζουν να κάνει μιά άπλη άριθμητική πράξι, αλλά με πολυψηφίους παράγοντες π. χ. 1867 X 3988. Εάν ο πταίστης τελειώσει τον πολλαπλασιασμό αυτόν σε σχετικώς σύντομο διάστημα, τότε για μόνη τιμωρία του κρατούν για ένα ή δυό μήνες το διπλωμά του. Αν όμως σκοντάψει στον λογαριασμό, τότε πληρώνει και πρόστιμο και μάλιστα τόσες λίρες, όσο λεπτά χρειασθί άσπου να λύση το πρόβλημα.

Φαντασθήτε τί παθαίνουν εκείνοι που στο σχολείο έκαιρναν πάντοτε μηδέν στα μαθηματικά.

Η χάρις και η όμορφιά των νέων κτενισμάτων δεν συγκρίνεται με καμμιάς άλλης εποχής.

Τί γούστο, τί γοητεία!..

Με την διαφορά πώς πρέπει τα μαλλιά να έχουν PERMANANT και περμανονι καλοφτιασμένη, μαλακιά, ώραία.

Τέτοιες περμανάντ μόνον έμεις κατορθώνομεν, γιατί της εργαζόμεθα μόνι μας και με άριστα φάρμακα.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΗΣ PERMANANT ΔΡΧ. 150

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 - ΤΗΛ. 23-208

ΓΚΡΕΚΑ

Διπλό και Τυαριέλλας
Ανδρικά και Γυναικεία
Ιδία μας Παραγωγή

Δ. Φ. ΛΑΜ ΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

προυϊάτερη
μαρταρόμπα

**ΕΓΓΛΑ Κ/ΤΑ ΜΟΛΑΣ
ΧΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ**

Απλίκ, πλαφονιέρες, πο-
λύφωτα όλων των ειδών

ΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 153 Τηλ. 80-786

Διά τας Κυρίας

Διά τοῦ ἀτμοπλοίου «Κάϊρο-Σίτυ», παρελά-
βουν μίαν θαυμασίαν μηχανήν Περμαϊνὰ τ
ΕUCEWE τελευταίου τύπου καὶ ἀρκεῖα φάρμακα
δι' αὐτήν.

Ἡ μηχανὴ ΕUCEWE εἶνε γνῶστή εἰς ὅλον
τὸν καλὸν κόσμον τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὴν χρησι-
μοποιοῦν δὲ ὅλα τὰ καλλίτερα κομμωτήρια
τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἡ «αλλιτέρα μηχανή» εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ
καὶ κάμνει θαυμασίως ONDOULATIONS χωρὶς
νὰ καταστρέφῃ τὰ μαλλιά.

Εἶνε μηχανὴ καὶ συνδυάζει τὰς ONDOULA-
TIONS δι' ἐπ' αὐτῶ καὶ τὰς μπούκλας διὰ τὰ πίσω
μαλλιά.

Εἶνε αὐτὸ αὐτὸ εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς
ὅλη ἀπο βικυλιτῆν, διὰ περισσοτέραν ἀσά-
λειαν, καὶ παρουσιάζει ὅτι νέων ἔχει ἡ τέχνη
τῆς Περμαϊνῆς.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

Χείλη Γοητευτικά!!!

ΜΕ ΤΟ ΓΝΗΣΙΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ

ΚΡΑΓΙΟΝ

ΦΛΑΜ ΓΚΛΟ
FLAME-GLO (ΦΛΟΓΑ)

ὡραίοι καὶ ἀποχρώσεις δὲς ἑσέως
λίσουν τὸ χροῖα ποὶ ἐπιθυμεῖτε

α) FLAME ἀποχρώσεις νεανικῶν χείλεων.
β) LIGHT ἀνοικτὸν ζωρὸν ἁρμονικὴ ἐρυθρὰ
ἀποχρῶσις αἱμάτων.
γ) MEDIUM μεσαίαν. Μία ποτὶ ἐπιτυχὴ ἀποχρῶσις
κατάλληλος δι' ὅλας τὰς ὀψεις.
δ) RASBERRY μία ἐλκυστικὴ καὶ γοητευτικὴ ἀπο-
χρῶσις κατάλληλος διὰ μελαχροινὰς.
Διαρκὴς παρακαταθήκη καὶ ἀποκλειστικὴ ἀντιπῆξις
Ι. Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
Ἀποθήκη φιλικῶν καὶ εἰδῶν ὑπουτελείας.
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 9 & 11 ΑΘΗΝΑΙ

Θ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ἐπὶ 16ετίαν ἐπιμελητῆς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ
καθηγητοῦ κ. Γ. Φωτεινοῦ, δέχεται ἐνδὲς Κεφαλληνίας
καὶ Τεγέας 1. Ὁραὶ 8-11 καὶ 4-5
Ἀπρ. Τηλεφ. 80.215

ΣΤΙΣ 4 ΚΥΡΙΕΣ
 ΚΑΙ ΑΙ 4 ΘΑ ΕΥΡΟΥΝ ΣΤΑ
 ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΜΑΣ ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ
 ΠΟΥ ΕΥΡΕΥΟΥΝ

ΑΝΩΝ ΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΡΜΟΥ 506 ΤΗΛ. 31-122

